

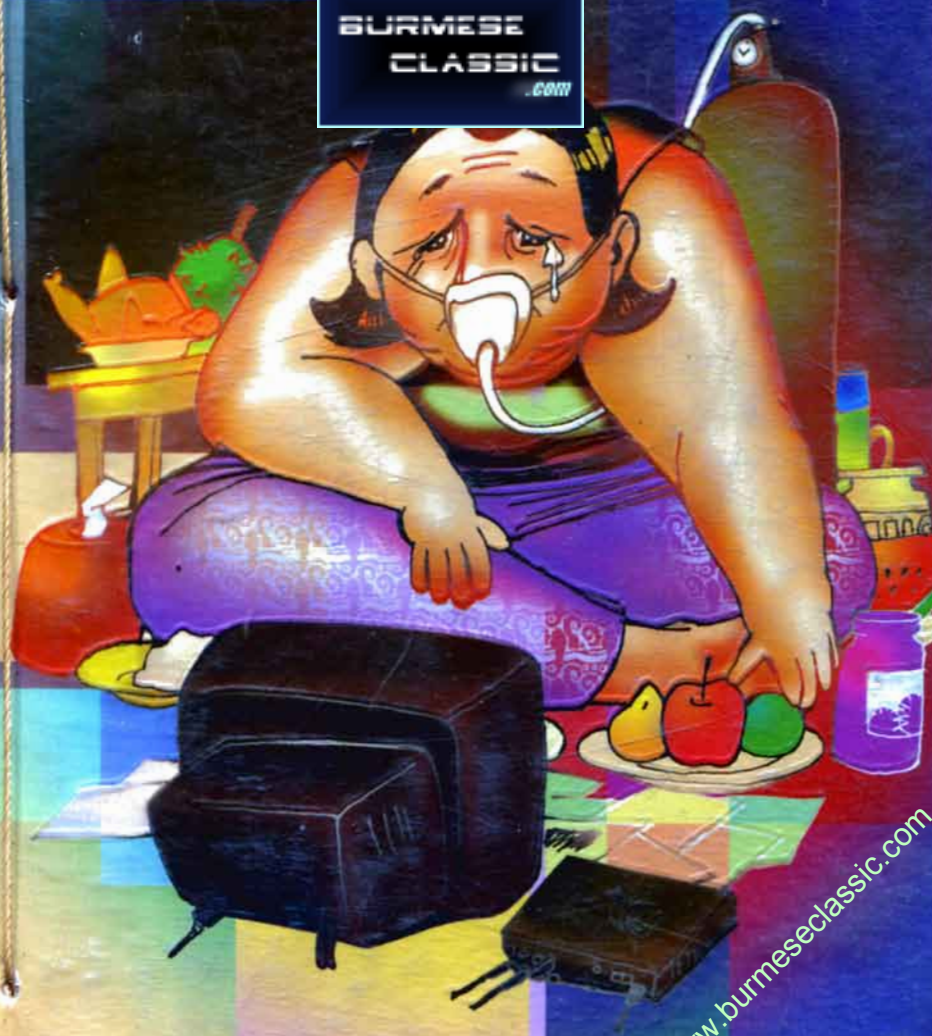

www.burmeseclassic.com

ဘက်ကန်တိုက်

ဘွဲ့လဲဘွဲ့လဲ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၈၁၀၀၈၁၀
- ပျက်စီးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၉၄၂၀၈၁၀
- အပုံးအရောင်း - ကိုဆန်း
- ထုတ်ဝေသူ - ခေါ်မြို့သီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(ပြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (ပြ-၀၄၉၀၂)
ဝပ်ယံအောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- အတွင်းဖလှယ် - ဦးထွန်းသိင်္ဂီ
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်စု - ၅၀၀
- စာနိရုံး - ၂၀၀၀ ကျပ်

“အမ်းမရေ”

စကားမပီကလာပီကလာ ကလေးက သူ့အစ်မကို ခေါ်တဲ့
စာသံပါ။

အစ်မကို အစ်မလို့ ဖိပ်သသမခေါ်နိုင်တဲ့ ကလေးရဲ့ မြည်သံ
စွဲ ခေါ်သံတစ်ခုပေါ့။ ဝါး... ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

အဲဒီကလေးရဲ့ အမ်းမဆိုတဲ့ မြည်သံစွဲခေါ်သံကို ချစ်လွန်း
လို့ ကျွန်တို့မိဘဆွေမျိုးသားသမီးများက စပြီးခေါ်တွင်ပါတော့တယ်။

“အမ်းမရေ”

အဲဒီလိုအသံလေး ကြားတော့ ချစ်သွားပြီလား။
လွန်စွာအမြင်ကပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။

စိုးမိုးစာပေ

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီအမ်းမဆိုတာ ကျွန်တော့်ယောက္ခမ
ဒေါ်ခြံကြီးကို ခေါ်တာမို့ပါ။

အားလုံးလည်းသိကြပါတယ်။ မိန်းမဆိုတာ အရွယ်သုံးပါးပဲ
ရှိပါတယ်။

ပထမအရွယ်က မိဘကို ဒုက္ခပေးတဲ့အရွယ်။

ဒုတိယအရွယ်က ခင်ပွန်းကို ဒုက္ခပေးတဲ့အရွယ်။

တတိယအရွယ်က သမက်နဲ့ချွေးမများကို ဒုက္ခပေးတဲ့
အရွယ်ပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ အားလုံးသိတဲ့အတိုင်း အမ်းမကြီးဆိုတာ တတိယ
အရွယ်ပါ”

အမှန်တော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့သမီးမယ်အိုလာခေါ်
သူ့အနဲ့ မပတ်သက်ခဲ့ရင် ဒီအမ်းမဆိုတာလည်းကောင်း၊ အိုလာရဲ့
ညီမ လွန်းဌေးဌေး (ဈေးတက္ကသိုလ်)ဆိုတဲ့ အန္တိမအတ္တဘောကြီးနဲ့
သော်လည်းကောင်း ဆုံတွေ့နိုင်စရာမရှိပါဘူး။ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်
ဆတ်ဆော့မိလို့ ယခုဆိုလျှင် လက်ထက်ပွား၊ မယ်ဗလနဲ့ ဗလရှင်ဆို
တဲ့ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် မျောက်လောင်းနှစ်ယောက်
တောင် အကောင်ပေါက်ခဲ့ပါပြီ။

အိုးဟိုး... ဒီလိုပြောနေလို့ မိတ်ဆွေတို့ သိပ်စိတ်ဝင်စား
မယ်မထင်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ ကာရိုက်တာလေးသိရအောင် ကျွန်တော့်
ကောင်းမှုနဲ့ နိုင်ငံခြားသွားရတဲ့ မယ်အိုလာရဲ့ လေဆိပ်မြင်ကွင်းကို
မြင်ကြည့်လိုက်ပါဦး။

ဒါဟာ ဇာတ်လမ်းအစ မဟုတ်သေးပါဘူး။

xxxxxx

BURMESE
CLASSIC
.COM

“အီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး”

“အား...ဟား ဟား”

“ဟီး...ရွတ်...အဟင့်”

“အဟင့်...အဟင့်”

မိတ်ဆွေ ဤအသံများမှာ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီး ဒေါ်ခြံ
ကြီးခေါ် အမ်းမသေလို့ ငိုကြွတာဆိုပါက လွန်စွာမင်္ဂလာရှိပေလိမ့်
မည်။ ယခုတော့ ဤသို့မဟုတ်။ ကျွန်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသော
မယားကြီး မယ်အိုလာခေါ် သူ့အကြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ နိုင်ငံခြား
(ဂျပန်)ခရီးစဉ်မှာမှ ရပ်ကွက်တွင်းမှလူများ၊ သူနှင့်ကျောင်းတက်ဖက်
များ၊ သူတို့နဲ့ ခင်မင်သမျှ လူမျိုးဘာသာမရွေး အယုတ်အလတ်အမြတ်

မရွေး၊ လေယာဉ်ကွင်း နားနေရာမှာ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စုနှင့် တိုင်ဖက်၍ ထုထုငိုနေကြခြင်းဖြစ်၏။

ပြီးပျော်မော်ကြားနေတာဆိုလို့ ဟိုဇာတို့မိသားစုသာ ရှိ၏။ သူဇာ၏ညီမ လွန်းဌေးဌေးဆိုလျှင် ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်မရှိအလုပ် ရှာပြီး ဟိုဖက်ပြေးလိုက်၊ ဒီဖက်ပြေးလိုက် တုံ တုံ တုံ တုံ နှင့် အရေး ကြီးချင်ယောင်ဆောင်နေ၏။

တိုင်ဖက်ငိုနေသူတစ်ယောက်ယောက်က

“လွန်းဌေးဌေး”

ဟုဆိုလျှင် သူက ခပ်တည်တည်နှင့်...။

“နေစမ်းပါ။ ဒီမှာအလုပ်များနေရတဲ့ကြားထဲ”

ဆိုပြီး တစ်ဖက်ပြေးသွား၏။

နောက်တစ်ဖက်က

“လွန်းဌေးဌေးရေ... အဟင်”

ဆိုလျှင်

“နေစမ်းပါ။ အလိုက်ကမ်းဆိုးကိုမသိဘူး”

ဆိုပြီး နောက်တစ်ဖက်ပြေးသွားပြန်သည်။

ဒီလိုဆိုလိုက်လို့ လွန်းဌေးဌေးခမျာ သူ့အစ်မ နိုင်ငံခြားသွား ရမှာဆိုလို့ အလုပ်တကယ်များနေတယ်လို့ ထင်လိမ့်မယ်။ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ လေယာဉ်ရုံထဲဝင်ပြီး တိုင်ပုတ်တမ်းတစားနေတာ။ ဒါပေမဲ့ လွန်းဌေးဌေးတို့က နီးပဲ။ ခရီးသွားနားနေဆောင်ရွှေ့နောက်ပြေးပြီး မအားချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။

ဒါဟာ လွန်းဌေးဌေးအတွက် အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ အလုပ် ကြီးပါပဲ။ အမှန်ဆို သူက ဆယ့်နှစ်ရာသီအားကြီး။ ဒါကို မအားချင် ယောင်ဆောင်ရတာ အင်မတန်မှကို မလွယ်တဲ့ကိစ္စကြီးပါ။

အခုတော့ လွန်းဌေးဌေးတို့ ဒီမလွယ်တဲ့ အလုပ်ကြီးကို ပိုင်လုနီးပါးဖြစ်လာပြီ။

အိမ်မှာဆိုလည်း ကလေးထိန်းခိုင်းရင် အဝတ်ပြေးလျှော် တယ်။ အဝတ်လျှော်ပါဆို ထမင်းစားခွဲတယ်။ ထမင်းစားခွဲပါဆို ပုစွန် ခြောက် ပလောက်၊ ပလောက်နဲ့ ကောက်စားတယ်။ အဲသည်လို အိမ်မှာထဲက လေ့ကျင့်ပါးဝနေတော့ အလုပ်များချင်ယောင်ဆောင် တဲ့ မျက်နှာကတော့ ရနေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်ကသာ အတ္တဘောကြီးမို့ သိပ်မလိုက်နိုင်တာ။

ဪ... သူငယ်ပြန်နေတာလို့ ပြောရအောင်ကလည်း သူငယ်ပြန်တဲ့အရွယ်လည်းမဟုတ်။ ကျပ်မပြည့်ဘူးပြောရအောင် လည်း ဦးနှောက်ထဲ တစ်ပြားမှကို ပါမလာတာ။ စွပ်စွဲရခက်နေပြန် ရော၊ ကလေးစိတ်ပေါက်နေတာဆိုပြန်တော့လည်း ယောက်ျားက ရပြီးပြီ။ အီးပေါလောကြီးဆိုပြန်ရင်လည်း

“အေးလေ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

ဆို တိုယ်ပါ ‘ဟဲ့’ဆိုပြီး ခံရဦးမှာ။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ အီးပေါ လောတွေ မှတ်ပုံတင်လုပ်ပေးရင် သူ့အရင်ရမှာ။

ကဲ... ထားပါဦး။

(နောက်မှ လွန်းဌေးဌေးရဲ့ အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင်ဆောင် နည်းတွေ ကျမ်းတစ်စုပ်ပြုစုပြမယ်။)

အခုတော့ ဟိုဇာရဲ့ ပထမယောက်ျား။ (ဗုဒ္ဓိယတ မယူရ သေးပေမဲ့ ဒါကြီးကို ပထမဆုံးယူထားတဲ့အတွက် ပထမယောက်ျား ပဲပေါ့) ဝကြီးကိုယ်တိုင် အဲအားသင့်နေရလေပြီ။

ဒါတိုင်းဆို အိမ်နီးချင်းရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ပါ တည့်လွန်းလှ ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်သာ ဟိုဇာတို့သားအမိများနဲ့ လေလေ

မြောင့်ရင် ဂင်းနှစ်ခွက်ထဲ ထည့်ပေးလို့ရပြီ။ အဲ... အခု အိုဇာကြီး နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုတော့မှ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ရင်ကွဲနာအပြည့် ပေးပြီး ခရီးသွားနားနေဆောင်မှာ တိုင်ဖက်ငိုနေကြတော့ ဝကြီးခမျာ အံ့အားမသင့်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။

“အေးလေ... သူတို့ခမျာ ရွှံ့တုန်းသာ မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြတာ၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ခွဲရမယ်ဆိုတော့လည်း အတော် ချစ်ကြသား”

ဝကြီးရင်ထဲ ခံစားလို့မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။
အိုဇာရဲ့ မွေးသမိခင် အမ်းမကြီးကတော့ လွမ်းရကောင်း မှန်းလည်းမသိ၊ ဖျော်ရကောင်းမှန်းလည်းမသိဘဲ ပါလာသည့် နို့မှုန့် ထုပ်ကို ဖောက်သောက်လိုက်၊ လိုင်ချီး(စ်)သီးကို နှိုက်စားလိုက်နှင့် သူ့ဘာသာသူ အဆင်ပြေနေသည်။

“အဟင့်... အဟင့်... အဟင့်”
နံဘေးနားမှာ ရပ်တွက်တွင်း ဝက်စာလှည့်ထမ်းသည် မသန်းဝင်းကပါ ဝတ်လာသည့်ထဘီစုတ်နှင့် မျက်ရည်ပင့်သုတ်နေ တာမြင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသေး၏။

“ဪ... ခမျာတွေ ငါ့မိန်းမကိုတော့ အတော်ချစ်ကြ သား”

ဂုဏ်တောင်ယူလိုက်မိသေး၏။ နှစ်သိမ့်ဖို့ကလည်း ဘယ်က စပြီး နှစ်သိမ့်ရမှန်းမသိ။ အားလုံးက မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်ဆိုတော့ လေ။ နိုင်ငံခြားသွားရမယ်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူအားကျမျက်ရည် ဖြစ်နိုင်သည်။

ဝကြီး ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ လူတစ်ယောက် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ဆိုတာ လွယ်သည်ကိစ္စတော့မဟုတ်၊ မယ်အိုဇာကြီး သူ့ဘာသာသူ

လုံးပန်းပြီး နိုင်ငံခြားသွားရသည်ဆိုသော်ငြား ကုန်လိုက်သည်ငွေက သောက်သောက်လဲ၊ ငါး၊ လေယာဉ်လက်မှတ်ခ၊ ဖို့ပေးသည့်အဖွဲ့ အစည်း စသည်များကို ငွေလမ်းခင်းရသည့်အပြင် နိုင်ငံခြားရောက် လျှင် လတ်တလောသုံးဖို့ဆိုပြီး ဒေါ်လာတစ်ထောင်ရှာပေးရ၏။

သွားနေကျသူများက
“ဒေါ်လာတစ်ရာဆို ရပါပြီ၊ ဟိုရောက်တာနဲ့ စတိုင်ပင်က တန်းထုတ်လို့ရတယ်”

ဆိုတာကို ဝကြီးအိုဇာက မဟုတ်၊ သူ့ရဲ့အိုလွန်းသော မျက်နှာကို ထပ်အိုချလိုက်ပြီး...

“အို... သူတို့တုန်းက အဆင်ပြေပေမဲ့ ကိုယ်သွားတော့မှ အဆင်မပြေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲ၊ လိုလိုမယ်မယ် တစ်ထောင် တော့ ယူသွားမှ”

ဝကြီးခမျာလည်း သင်းနဲ့ဝေး ပြီးရောဆိုပြီး ရှာပေးလိုက်ရ တာ။ ဟော ကြည့်စမ်း အခု သူ နိုင်ငံခြားသွားမယ်ဆိုမှ အရင်က ရန်ဖြစ်နေကျတွေ တိုင်ထိုင်နေတာမြင်တော့ ဝကြီး စိတ်သတ် သာရာရ၏။

“အိုဇာခမျာ တော်ရှာပါတယ်၊ ကြည့်စမ်း သူ နိုင်ငံခြားသွား မယ်ဆိုမှ ရပ်တွက်ထဲကလူများရဲ့ မသိစိတ်ထဲ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ ချစ်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြီ၊ ဝါကြောင့် မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်နေကြတာပဲ”

ဝကြီး ပီတိမျက်ရည်ပင် ဝိုင်းသွားမိ၏။
အိုဇာကို ဝေကြည့်မိတော့ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရ၊
သွားကာနီး၊ လာကာနီး လေယာဉ်နဲ့ထဲက ပြန်ထွက်လာတာ ကို မမြင်ရ၊ ချစ်၍ငိုယိုနေကြသူတွေကို ဝကြီး မည်သို့နှစ်သိမ့်ရမည်

မသိ၊

လွန်းငွေငွေကလည်း တိုင်ပတ်တမ်းတစားနေတုန်း။

မတတ်သာသည့်အဆုံး ဝကြီးမှပင် တိုင်ဖက်ငိုကြွေးနေသူ တစ်ဖွဲ့ဆီသွားပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်ရသည်။

“အေးဗျာ . . . ခွဲတာတော့လည်း ခွဲရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တိုယ်တိုင်လည်း ခွဲရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်နှစ်ဆို တာ မကြာပါဘူးလေ၊ ဟေး ဟေး”

ဝကြီး၏စကားကြားတော့ လမ်းထိပ်နားက အိုဇာနှင့် ဆယ်မိနစ်စကားပြောဖူးသော အဖိုးက . . .

“မကြာဘူး ဟုတ်လား၊ အဲဒီနှစ်နှစ်အတွင်း သူ ကျွန်မဆီက ချေးထားတဲ့အကြွေး ဘယ်သူဆပ်မှာတုန်း၊ ဟီး”

“ဟမ်”

အဖိုးစကားကြောင့် ဝကြီးကြောင်သွားသည်။ ဒါကို ဝက် သူငွေ၊ ခင်သန်းဦးကဝင်၍ . . .

“ဟီး . . . ကောင်မ မျက်နှာပြောင်တိုက်တယ်၊ သူ့ဂျပန်သွား ကာနီးကျရင် ယူထားတဲ့အကြွေး အကုန်ပြန်ဆပ်မယ်ဆိုပြီး အခု လေယာဉ်ကွင်းထိတောင် မဆပ်သေးဘူး၊ ကျုပ်အကြွေးတော့ ဆုံးပြီ လားမသိပါဘူးတော်၊ ဟီး”

ဒါကို ဝက်စာထမ်းသော မသန်းဝင်းကပါ

“ကျုပ်မှာလည်း ဝက်စာထမ်းပြီး ရှာထားတဲ့ငွေငါးထောင် ရှိစုမဲ့စုလေး ရအောင်ကပ်ချေးသွားတာပါတော်၊ ဂျပန်သွားကာနီးရင် ဝက်စုံစရိတ် ခုနစ်ရာရမယ်တဲ့၊ အဲဒီတော့ကျရင် ပြန်ဆပ်ပါမယ်တဲ့၊ အခုတော့ အခုတော့ လဲနေပါတယ်ဆိုမှ သူ့ခိုးက ဝင်ထောင်းပြီ၊ ဟီး”

“ဟဲ့(ပ်)”

အားလုံးစကားကြောင့် ဝကြီး ကြောင်သွားသည်။ အမှန် တော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး လေဆိပ်လာပြီး ငိုပွဲဆင်နေကြသည်မှာ သူမိန်းမတို့ကို ချစ်၍မဟုတ်၊ မယ်တို့စာတို့ ဂျပန်အကြောင်းပြု ၍ ချေးထားသောငွေများကို ပြန်မရတော့ပြီသိ၍ လေဆိပ်ထဲ နာရေး သဖွယ် လာရောက်ငိုကြွေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။

“ကောင်မ . . . သူ့အကြွေးတွေပေးရမယ်မှန်း သိလို့ လေယာဉ်ရုံးထဲကကို ပြန်မထွက်လာဘူး တွေ့လား၊ အီး . . . အီး”

“ဟမ်”

ထိုတော့မှ ဝကြီး သဘောပေါက်သည်။ သွားကာနီး လာကာ နီး မိဘ၊ လင်သား၊ သားသမီးများကိုပင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ လေယာဉ် ရုံးထဲဝင်ပြီး အပြင်းအထန် အလုပ်များနေသည်မှတ်နေတာ အမှန် တော့ ထိုသို့မဟုတ်၊ အပြင်မှာ အကြွေးရှင်များရှိ၍ အပြင်မထွက်ရဲ ခြင်းသာ။

“တောက် . . . ဒီကောင်မတော့ကွာ”

ဝကြီးရင်ထဲ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ဟီး . . . ကျွန်မဆို စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်ပြီး ပလတ်စတစ်ကောက်နေရတာ၊ အဲဒါကို အဲဒီကောင်မက သူ့သားဗလ ရှင် အရပ်နာရီလေးဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံမလောက်လို့ ထောင့် . . . ထောင့် ငါးရာလောက် ခဏလှည့်ပါဆိုလို့ ပေး ပေးလိုက်တာ အခု တစ်နှစ်ခွဲ တောင်ကျော်ပြီ ပြန်မရတော့ဘူး၊ ကျွန်မ သူ့ကိုချောင်းဖမ်းရတာနဲ့ ပလတ်စတစ်ကောင် မကောက်နိုင်တော့ဘူး၊ မိပြန်ရင်လည်း ဘာဖြစ် နေတာလဲ၊ ဂျပန်သွားရင် ပြန်ပေးမှာပေါ့တဲ့၊ အခုကြည့်ဦး အခုချိန်ထိ ပြန်မပေးသေးဘူး၊ ဟင် စပါတာကပ်(ပ်)မ၊ အာခီလီမ၊ အော်ဂစ်မ”

ဝကြီးမျက်နှာ ဘယ်ပြန်ထားရမှန်းတောင် မသိတော့။ ပလတ်စတစ်ကောက်သုတ်မှပင် အိုဇာတို့ ပိုက်ဆံချေးထားသေးသည်ပဲ။ ဤမျှလောက်အထိတော့ ဝကြီးလည်း မခံနိုင်တော့။

“ကဲ... ခင်ဗျားပိုက်ဆံ ထောင့်ငါးရာဟုတ်လား၊ ရော့ ကျွန်တော်ပြန်ပေးမယ်ဗျ၊ ငိုမနေနဲ့၊ ပြောမနေနဲ့တော့”

ဆိုပြီး အိတ်နှိုက်သည်နှင့် ဘေးနားငိုနေသူများ ဝိုင်းလာပြီး

“ဟဲ့... ဒီလိုတော့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ သူ့ကိုပေးရင် ငါ့ကိုလည်း ပေးရမှာပေါ့၊ ပြန်ပေး မီးထည့်ဖို့ ထင်းရွှေဆီဖိုး နှစ်ထောင်နှစ်ရာ”
“ဟင်”

နောက်တစ်ယောက်ကပါ ဝင်လာ၏။

“ကဲ... ဟာ ထင်းရွှေဆီဖိုး နှစ်ထောင်နှစ်ရာ အဲဒါလည်း ပေးမယ်ဗျ၊ မတိုးနဲ့”

သူ့စကားကို နောက်တစ်ယောက်ကပါ

“ဟဲ့... တိုးရမှာပဲ၊ သူတို့ကို ပေးမယ်ဆိုရင် ငါ့စကလေး ခွေဖိုး နှစ်ထောင်ရှစ်ရာပါပေး”

“ဟမ်”

“ဒါ... ဒါဆို ငါ့မုန့်ပိနဲ့စေဖိုး သုံးထောင်နှစ်ရာပါပေး”

“ဒါဆို ငါ့အကြွေး”

“ငါ့အကြွေး”

“ငါ့အကြွေး”

“သားသားဆီမှာလေ ဇီးထုပ်ဝယ်ဖို့ဆိုပြီး... ”

ချက်ချင်း ဝကြီးနား အခွန်လွတ်ဈေးတွင် ဖယောင်းတိုင်ထုပ် တိုးသလို လူတန်းကြီးဖြင့် ဝည်ကားသွား၏။ တစ်ရာနှစ်ရာမှစ၍ ဆယ်သိန်း။ သိန်းနှစ်ဆယ်အထိ အရွယ်အစားစုံဆိုတော့ အားလုံး

သိန်းလေးဆယ်ကျော်နေ၏။ နိုင်ငံခြားသွားရမည့် အကြောင်းပြချက် နှင့် ချေးကောင်းကောင်းနှင့် လူဝံ့စောင် ပတ်ချေးထားပုံရသည်။ လမ်းထဲမှ ငါးနှစ်ကျော်တလေးမှစ၍ သေလုနီးအဘွားကြီးထိ အိုဇာတို့ အကြွေးမယူဖူးသူမရှိ။ ဤမျှလောက် များနေပြန်တော့လည်း ဝကြီး မတတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့်သာ...

“ဟာ... ဒီလောက်ကြီး များနေတော့လည်း ကျုပ်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့လုပ်ပုံက လေဆိပ်ထဲဝင်ပြီး ဆူပူတယ်ဆိုပြီး အဖမ်းခံနေရပါဦးမယ်၊ ကဲဗျာ သူတို့မိသားစုနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ သူတို့နဲ့သာရှင်း၊ ဒါပဲ ကျွန်တော်က”

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

ဝကြီး စကားမဆုံးမီ အနောက်မှ အထက်ပါအသံမြိန်မြိန် ကြီးကြားရ၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ယောက္ခမ ဘီလူးဗလ။ ခယ်မ သရဲဗလနှင့် သရဲလေးနှစ်ယောက်လုံး ခါးထောက်ပြီး မျက်နှာ မဲ့ထား၏။ သူတို့ နောက်ကမှ သမီးမယ်ဗလနှင့် လမ်း လျှောက်တတ်စသားတော်မောင် ဗလရှင်၊ အားလုံး တစ်ပုံစုံထဲ၊ ဝကြီးလည်း စိတ်တိုသွားပြီး

“ဪ... ဘာဖြစ်ရမှာလဲခင်ဗျာ မိအိုဇာ ဂျပန်သွားမယ် ဆိုပြီး အကြောင်းပြပြီး ငွေတွေချေးထားတာလေ၊ ဟောဒီမှာ တစ်ရပ်ကွတ်လုံးပဲ၊ ကဲ အဲဒါဘယ်လိုရှင်းမလဲ”

ဝကြီးစကားကို ဂယောင်သရဲဗလက မျက်နှာချိုပြီး...

“ဟိုး... ဘာကိုဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲ၊ ဘာရှင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ဟ... ဘာကိုဘယ်လိုရှင်းရမှာလဲဟုတ်လား၊ ဒီမှာ ကြွေးရှင်တွေ ပြန်တောင်းပြီလေ၊ ဘယ်လိုပြန်ပေးမှာလဲ”

“ဟိုး... ကြွေးယူပြီး ပြန်ပေးရမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောထား”

လို့လဲ၊ ရာဇဝင်ရှိလို့လား”

“ဟင်”

မြန်မြန်ကြီး ထွက်လာသော ယောက္ခမဘီလူးဗလ၊ အမ်းမကြီးအသံကြောင့် ဝကြီး ကြောင်သွားသည်။ ဂါတိုမခံနိုင်သော မုန့်ဟင်းခါးသည် ခေါ်မြတင်က...

“ဟင်... ကြွေးယူပြီး ပြန်မပေးလို့ရမလား၊ ရှင်သမီးပဲ ကျွန်မဆီက မုန့်ဟင်းခါးတွေ နေ့စဉ်ကြွေးနဲ့စားပြီး ငွေတောင် ငါးထောင်ထပ်ချေးသွားတာလေ”

“ဟို... ဂါက နင်ကျေနပ်လို့ချေးတာပဲ၊ ငါတို့လည်း ငါတို့ ကျေနပ်ရင် ပြန်ဆပ်မယ်၊ ဂါပဲ”

သ္မဟာနဲ့သုတော့လည်း ဟုတ်နေသည်။ ကျေနပ်လို့ချေးထားတဲ့ကိစ္စ ကျေနပ်မှပဲ ပြန်ဆပ်မှာပေါ့၊ ဝကြီး ကျေနပ်သွားသော်လည်း မကျေနပ်သူများက...

“ဘာ... ကျေနပ်မှပြန်ဆပ်မှာ ဟုတ်လား၊ မျက်နှာက ပြောင်လှချည်လား၊ ငါ့ဆီကယူတုန်းက ဒီမျက်နှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သေနာမတွေရဲ့”

“အေး... မဟုတ်တော့ဘာလုပ်ချင်လဲ”

အီးဘောလောသရဲဗလက သ္မဗလထုတ်ရင်းပြောသည်။ ဂါတို တစ်ရပ်ကွက်လုံးကလည်း မခံနိုင်တော့ပြီမို့...

“အေး... ဟောဒီလိုပဲလုပ်ချင်တယ်ဟေ့၊ ကြွေးရှင်တွေ တတ် ဟိုင်းယား”

“မ”

ကျား မဖော်နိုင်တော့ ယောက္ခမကလည်း ဖော်မိဖော်ရာ ဖော်ပြီး အသင့်ပြင်သည်။

“ဟိုင်းယား”

“ကဲဟာ”

“ဆွဲပြ... ဆွဲပြပါဟ၊ မျက်နှာကို”

“အင်းဟာ... အင်းဟာ”

အခြေအနေက ရုတ်ခြည်းပြောင်းသွားသည်။ ဝကြီး ယောက္ခမနှင့် ခယ်မတို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ဝင်လုံးသည်။ လေဆိပ် တစ်ခုလုံး ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွား၏။ ဟိုကလည်း မခံနိုင်တော့ ပြန်လုံးသည်။ မိကြားထဲ ကြွေးရှင်များရှိ၍ လေဆိပ်ရုံးထဲ ဝင်ပုန်းနေသော မိန်းမမယ်တို့ဇာက သ္မအမေနှင့် သ္မညီမ အားရပါးရ တစ်ရပ်ကွက်လုံးနှင့် နှစ်ယောက်လုံးနေတာမြင်တော့ ဂျိုကြူပြီး ပြန်ပြေးထွက်လာကာ သ္မအမေနှင့် သ္မညီမဖက်မှ ပျောက်ကျားစနစ်နှင့် ဝင်သမသည်။

သ္မမဟာ သ္မမျက်နှာကြီး လူမြင်သွားလျှင် အားလုံး ဝိုင်းဆွဲပြီး ကြွေးတောင်းလျှင် ဂျပန်မပြောနှင့် ပုဂံတောင် မရောက်တော့ မြစ်မည်စိုး၍

“အင်းဟာ... အင်းဟာ”

ဆိုပြီး နှစ်ချက်သုံးချက် ဝင်သမလိုက်၊ တိုင်နောက်သွား ပြေးပုန်းလိုက်၊ ‘အင်းဟာ... အင်းဟာ’ဆိုပြီး ဝင်ချလိုက်၊ ခုံအောက် ဝင်ပုန်းလိုက်နှင့် တိမ်ကြားမင်းခေါင် လုပ်နေ၏။ ရန်ကလည်းဖြစ်ချင်သည်။ ဂျပန်ကလည်း သွားရမှာမို့ သ္မမဟာ မိရာစာပေါက်မှ ဂလိုင် ဝင်ခေါက်နေရခြင်း ဖြစ်တော့၏။ သည်ကြားထဲ အမေတူသမီးသား ဖယ်ဗလနှင့် ဗလရှင်တို့မှာလည်း စကားသာလိပ်ပတ်လည် အောင်မပြောတတ်တာ၊ ရန်ဖြစ်ဖို့ကျ ရသည်။ သ္မကြီးမေနှင့် ဘွားအေဖက်မှ ဝင်၍ ခြေသလုံးမီ ခြေသလုံးကိုက်သည်။ ထဘီမီ ထဘီဆွဲခွက်

ပေး၏။ ကြာတော့ အများနှင့်နှစ်ယောက် အင်အားမမျှတော့ အမ်းမနှင့် သရဲဗလမှာ ကလေးနှစ်ကောင်ကို အလည်ထား၍ ကောင်တာ ဝင်ဝင်ဖောက်သည်။ အိုဇာကြီးက ဘေးနားက တစ်ချက်တစ်ချက် ပန်းတက်သည်။ သူ့ဘာသာသူဟော့ လက်ရည်ကမျှနေသလို။ သရဲ ဂလကြီး ဖောင်းခနဲ ပယ်နယ်တိထိသည်။ သို့သော် မဖြူ၊ ဝကြီးလည်း ဝင်မဆွဲနိုင်။ ဝင်ဆွဲလျှင် တိုယ်လည်း ပြန်အဆွဲခံရမည်ကိုး။ ထို့ကြောင့် နံဘေးနားက ပြောပဲဝင်ရမလား၊ ထွက်ပဲပြေးရမလား မသိ ဖြစ်နေ၏။

ဒီကြားထဲ “လေဆိပ်ထဲရန်ဝင်ဖြစ်ရဲတာ တို့အမျိုးကွ”လို့ ဂုဏ်ပဲယူနေရမလားမသိ။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲဟေ့၊ ရပ်ကြစမ်း၊ ရပ်ကြ စမ်း။”

လေဆိပ်ဝန်ထမ်းများ အင်နဲ့အားနဲ့ လာဝင်ဆွဲမှ လူစုတွဲ သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ယောက္ခမ အမ်းမကြီးက ခေါင်းကြီးပွပြီး ထဘီအထက်ဆင်က အောက်ရောက်နေပြီ။ ခယ်မ သရဲဗလက ပါးတွင်လိမ်းလာသော သနပ်ခါးပေါ်တွင် မိနပ်ရာကြီးက တမင်အလှ ဆင်ထားသလို၊ ဒီကြားထဲ မိနပ်နံပါတ် လေးဆယ်သုံးက သုံးဆယ် လေးဟူ၍ သူပါးပေါ် ပြောင်းပြန်ကြီး ထင်နေသေး၏။

“ခင်ဗျားတို့ဗျာ . . . မကြီးမငယ်နဲ့ ရန်ဖြစ်စရာရွားလို့ လေဆိပ်ထဲ ရန်ဝင်ဖြစ်ရတယ်လို့”

“သွားကြ . . . သွားကြ၊ ထွက်သွားကြတော့၊ တခြား လူကြီး လူကောင်းတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်”

ဓာကလေးကြော်သည်အဆုံး ငွေတိုးချေးသူအစ ဝက်စာ ထမ်းသူအလယ်မှို မနည်းဖျန်ဖြေယူရသည်။ ဒါတောင် ဟိုဖက်က

လည်း အခဲမကျေနိုင်သေး။ ဘယ်ကျေလိမ့်မတုန်း တိုယ်က ကြွေးရှင် ဖြစ်ပါလျက် ကြွေးယူသမားက ပြန်ခံလုံးနေတာကိုး။

ယောက္ခမနှင့် ခယ်မခမျာလည်း တစ်ရပ်ကွက်လုံးနှင့် နှစ်ယောက်မို့ အနည်းငယ်ခံလိုက်ရသော်လည်း စိန်ခေါ်လျှင် ထဘီ ပေါ် ဝရိန်ဆော်မည်ဆိုသည်ရပ်နှင့် ပြင်နေတုန်း။

“ဟဲ့ . . . လာကြလေ၊ လာကြဦးလေ၊ အောင်မလေး နင်တို့ လောက်မပြောနဲ့၊ ထောင်ထွက်ခုနစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်လုံးလာတာ၊ အမ်းမတဲ့၊ ဘာမှတ်လဲ”

“ဘုတ်ကြီးတဲ့ဟေ့ . . . ကျီးကဘုတ်ကို ရှိသေရင် ဘုတ်က လည်း ကျီးကိုရှိသေမယ်၊ နင်တို့ထက် ဆယ်ဆကြီးတဲ့သူနဲ့ ငါလုံးနေကျ ဟဲ့”

“တော်ကြတော့ဗျာ၊ သွား . . . သွားကြတော့၊ ရန်ဖြစ်ချင် အိမ်ပြန်ဖြစ်ကြ၊ ဒါ လူကြီးလူကောင်းတွေ နားနေရာဗျာ၊ ကဲ . . . ကဲ သွားကြ၊ သွားကြ”

လေဆိပ်ဝန်ထမ်းများက ရအောင်ဖျန်ဖြေသည်။ ဒါကို ရပ်ကွက်သားများက

“အေး . . . ဒီမှာမှို စိတ်လျှော့လိုက်တာ၊ ရပ်ကွက်ထဲပြန်လာ လိုက်စမ်းပါ၊ နင်တို့ ရှစ်စိတ်ကွဲပြီမှတ်၊ သွားပါ ဒေါက်မိနပ်နဲ့ ခုတ်ထုတ် မယ်”

ဒါကို အမ်းမတို့တလည်း မခံ။

“အောင်မာ . . . ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ပွဲချင်းတောင် လုံးလိုက် ချင်သေး၊ အားလုံးအမွှေးနဲ့အသားတခြားစိဖြစ်အောင် တစ် စစ်တောင် ဆွဲဖြုတ်လိုက်ချင်သေး၊ ဟေး ဟေး လာစမ်းပါ၊ လာလိုက်စမ်းပါ”

“ဆွဲပြချင်လာလေ၊ ဘယ်သူပြမလဲ ကြည့်ရအောင်”

“အေး... လာတယ်လေ၊ လာတယ်”

အခြေအနေတပြန်ဆိုးကုန်မည်စိုး၍ ဝကြီးမှပင် ကြားဝင်၍

“တော်... တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ တော်ကြပါတော့၊ ကံ
အန်တီတို့ ပေါ်ပေါ်တို့ ဟိုဇာကြီးယူထားတဲ့ အကြွေးတွေကို သူ နိုင်ငံ
ခြားသွားလည်း တွန့်တော် တတ်နိုင်သလောက် ပြန်ဆပ်ပေးပါမယ်၊
စိတ်ချပါ”

ဝကြီးစကားကို အမ်းမကြီးက...

“အိုး... အကြွေးဆိုတာ ပြန်ဆပ်စရာလားဟဲ့...
ငတုံးရဲ့”

သရဲဗလမှပင် သံယောင်လိုက်၍...

“ဟုတ်ပါ... အမေရိကန်နိုင်ငံတောင် အကြွေးမကင်းဘူး။
ဝါ သူမသိဘူးလားပဲ”

ဝကြီး တင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ယောက္ခမနှင့် ခယ်မတို့
ဖက်လှည့်၍...

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ပါးစပ်ပိတ်ထား၊ ကျုပ်ကိစ္စ ကျုပ်ရှင်းနေ
တာ၊ ဘာမှဝင်မပါနဲ့”

နှစ်ယောက်လုံး တုပ်ချီကုပ်ချီ ဖြစ်သွား၏။ ဝကြီးတို့တော့
အတိအကျမကလန်ရဲ့၊ သမီးကလည်း သွားပြီဆိုတော့ ရိက္ခာအဖြစ်
ခံရမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ရပ်ကွက်က ခုနစ်ရက်သားသမီးများကလည်း
ပြန်ကြပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“အေး... ပြန်မယ်၊ ဝါပေမဲ့ ရပ်ကွက်ထိပ်ကစောင့်မယ်၊
ဒီအကြွေးတွေ မရှင်းလို့ကတော့ ဆွဲပြတဲ့အထဲ နင်ပါပါသွားမယ်နော်

ဝကြီး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဖြပါဗျာ၊ ဖြပါ၊ တွန့်တော်အဖြစ်ပါမယ်အခုတော့
တော်တော့နော်... တော်တော့”

ဝကြီး မနည်းတောင်းပန်ယူရသည်။ အားလုံးပြန်သွားမှ
လေဆိပ်တိုင်ထောင့်တစ်ခုနောက်တွယ်မှ ဝကြီးမယား၊ ဟိုဇာ ခေါင်း
ပြုလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

“ထိုင်းအဲယားဝေးမှ...”

ခရီးသည်ခေါ်သံကြားရသည်။ ဟိုဇာ ထွက်မလာသေး၊
ဘယ်သူမှမရှိတော့မှ ဟိုဇာ ဝကြီးနားပြေးလာပြီး...

“တို့ဝကြီး”

“ဟေ... ဘာလဲကွ”

“ရှင်ကိုမှာခဲ့မလို့”

ဝကြီး မျက်မှောင်ကျွံသွားသည်။ ဟိုဇာ သူ့အမေ၊ အစ်မ
များကိုကြည့်၍ ကလေးတွေကို စိတ်ပူပြီထင်၊

“ဟိုလေ”

“မြန်မြန်ပြော... ဟိုမှာ လေယာဉ်ထွက်ဖို့ခေါ်နေပြီ”

“အင်းပါ၊ ဟိုလေ ဟိုဖက်ရပ်ကွက်က ဦးကုလားမှာလည်း
ချေးထားတာ ရှစ်သောင်းရှိသေးတယ်၊ ရှင်ပေါင်းဆပ်လိုက်နော်”

“ဟမ်”

“သွားပြီ၊ ကျွန်မ ဂျပန်သွားပြီ”

ကလေးများပင် နှုတ်မဆက်နိုင်ဘဲ လေယာဉ်ရုံးထဲ ပြေးဝင်
သွားတော့၏။ ခပ်ဝေးဝေးရောက်မှ...

“အမ်းမတို့ ဘုတ်ကြီးတို့ ဟိုကချရင်မခံနဲ့နော်၊ ပြန်သာချ၊
မနိုင်ရင် သမီးချက်ချင်း ဂျပန်ကပြန်လာမယ်”

ဆိုပြီး မှာသေး၏။ ဒါကို ရွေးတူးပေါ်တောအမေနှင့်ညီမက
လည်း...

“အေးပါ... စိတ်သာချပါ။ အမ်းမတို့ကတော့ လယ်ဒီပဲ”

“ဟိုး... အမ်းမလယ်ဒီဆို လွန်းဌေးဌေးတို့လည်း လယ်ဒီ

ပဲ”

ဤသို့ဖြင့် ဝကြီးခမျာ...

xxxxx

ဒါက မိန်းမလုပ်နဲ့အသွားပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဇာတ်လမ်းက
မစရသေးပါဘူး။

တကယ်ဇာတ်လမ်းအစက ခုနက လုပ်နဲ့ထွက်သွားတဲ့ မိန်းမ
မယ်တို့ဇာကြီး လုပ်နဲ့ကနေ ပြန်အလာတနေ စရမှာပါပဲ။

အဲဒီကမှစလို့ ဝကြီးဘဝ ဘယ်လိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ သိရ
မှာပါ။

အဖြစ်ကိုက သိပ်ဆန်းကြယ်လှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုဖြစ်
တာ သိပ်ပြီးတော့လည်း ထူးဆန်းမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတို့လည်း သိမှာပါ။ ကမ္ဘာမှာအပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
လေဆိပ်ထဲဝင်ပြီး ရန်ဖြစ်ရတာဆိုလို့ ဝကြီးယောက္ခမနဲ့ မူဆလင်
အစွန်းရောက်တွေပဲ ရှိမှာပဲပါ။

xxxxx

“မေမေလာရင် အရုပ်ပါမယ်၊ မုန့်ပါမယ်၊ တုတ်ပါမယ်၊ ပါမယ်”

သားဖြစ်သူ ဗလရှင်စကားတတ်ထဲက ဘယ်သူမှ သင်ပေးစရာမလိုဘဲ ရေရွတ်နေကျ၊ မုန့်ပေသည်၊ သူ့အမေပြန်လာရင်တော့ သူ့သားသမီးများအတွက်နှင့် လင်သားအတွက်၊ အထက်ပါကိစ္စများ ပါလာပေလိမ့်မည်။ မည်သူမဆို မိခင်စိတ်တော့ ရှိကြသည်မဟုတ်လား။ သက်တမ်းတစ်ဝက် ကျွေးမွေးလာသော လင်သား၏တန်ဖိုးလည်း နားလည်ကြမည်လေ။ ထို့ကြောင့်...

“မေမေလာရင် အရုပ်ပါမယ်၊ မုန့်ပါမယ်၊ တုတ်ပါမယ်၊ လည်း ပါလာပါမယ်”

သို့သော်...

xxxxxx

လေယာဉ်ကွင်းထဲမှ ကုပ်ချီကုပ်ချီနှင့် ထွက်လာသော အိုဇာကိုမြင်တော့ ဝကြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ ချောချောမောမော ပြန်ရောက်လာတာပဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

ဇူပန်က နှစ်နှစ်နေပြီးပြန်လာတော့လည်း အသွေးအမွှေးက မပြောင်း။ ပိုတောင် မှောင်လာသလို။

ဝကြီးလည်း လက်ဆွဲထားသော မယ်ဗလနှင့် ဗလရှင်မည်သော ရင်သွေးနှစ်ဦးကို မယ်အိုဇာလတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

မယ်ဗလကတော့ မှတ်မိသည်။ ဗလရှင်ကတော့ ငယ်လွန်း၍ သိပ်မမှတ်မိ။

“သူ့ဇာ... ဝါ နင့်သားနဲ့သမီးလေ”

“ဪ... အင်း... အင်း”

သူ့ဇာက ဗလရှင်ကို လှမ်းချီလိုက်သည်။ ဗလရှင်ကတော့
ခပ်စိမ်းစိမ်း၊ မယ်ဗလက သူ့အမေခါးဖက်ထားလိုက်သေး၏။ ဝကြီး
သာ ဘေးဘီဝေကြည့်ပြီး...
“သူ့ဇာ”
“ဟင်”
“အထုပ်တွေအပိုးတွေက စစ်ဆေးရေးဂိတ်က ဖြတ်မှာလား”
“အင်း... ဟုတ်တယ်လေ၊ အထုပ်တွေဆို စစ်ဆေးရေးဂိတ်
တဖြတ်ရတာ”
“ဒါ... ဒါဆို ကိုယ်သွားစောင့်လိုက်မယ်”
အိုဇာ မျက်မှောင်ကျသွားသည်။
“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
“အထုပ်တွေသယ်ဖို့လေ”
အိုဇာ ဘေးဘီဝေကြည့်ရင်း...
“ဘယ်သူ့အထုပ်လဲ”
“နင့်... နင့်အထုပ်တွေလေ”
“မပါပါဘူး”
“ဟမ်”
အိုဇာစကားကြောင့် ဝကြီး ကြောင်သွားသည်။ နောက်
ကြောင်စိစီနှင့်...
“ဒါ... ဒါဆို”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“ဈ... ဂျပန်ကနေ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ ပြန်လာ
တာပေါ့လေ”
အိုဇာပြီးရင်း သက်ပြင်းချသည်။

“အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး”
ဝကြီး သူ့မိန်းမနောက်နေတာသိပြီး သက်ပြင်းချလိုက်မိ
သည်။
“အကြွေးတောင် တစ်ထောင်တင်လာသေးတယ်”
“ဂစ်... ဂစ်”
ဝကြီး တက်မလိုပါဖြစ်သွားရ၏။ ဒီကြားထဲ အလိုက်ကန်း
ဆိုးမသိသော သားငယ်ဗလရှင်က သူ့ဆိုင်နုကျအတိုင်း
“မေမေလာရင် အရုပ်ပါမယ်၊ မုန့်ပါမယ်၊ တုတ်ပါမယ်...
ပါလာမယ်”
“ဟေ့ကောင်”
ဝကြီး တင်းသွား၏။ ပြီးနောက် လူမမယ်သားငယ်ကို
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး...
“တိတ်... အဲဒီစကား ဘယ်တော့မှမရွတ်နဲ့၊ နင့်အမေမှာ
အရုပ်လည်းမပါဘူး၊ မုန့်လည်းမပါဘူး၊ ဟိုဥစ္စာတောင်ပါလာသလား၊
ဂျပန်မှာပေါင်ခဲသလား မသိဘူး”
ကလေးက ခေါင်းကုတ်ရင်း...
“တုတ်လား ဖေဖေ”
“အေး... နည်းနည်းတော့ဆင်တယ်”
ဝကြီး ရှင်းပြမနေတော့၊ အိုဇာကတော့ ကလေးနှစ်ယောက်
ဆွဲပြီးတော့ ကော့တော့ကော့တော့နှင့် ထွက်သွား၏။ သူ့လက်ထဲမှာ
နှစ်ရာတန်အနွမ်းလေးတစ်ရွက်၊
မြန်မာပြည်မှာ ဆိုတ်ကားစီးဖို့လဲလာတာသာ ဖြစ်မည်။
xxxx

ကိုဘမောင်သည် နှာဘူးဖြစ်သည်။

တစ်ခါသား သူမိန်းမအလုပ်ကိစ္စနှင့် ဂျပန်သွားရန် အလှည့်

ကျ၏။ မိန်းမဖြစ်သူမှ

“ကိုဘမောင်ရေ ကျွန်မ ဂျပန်သွားရမယ်၊ ဘာမှာလိုက်

မလဲ”

ကိုဘမောင်က အလေးအနက်စဉ်းစားပြီး . . .

“အင်း . . . ဂျပန်မလှလှလေးတစ်ယောက်”

သူမိန်းမ တင်းသွား၏။

ကိုဘမောင်က မိန်းမကို လေဆိပ်လိုက်ပို့၏။

“ကိုဘမောင်ရေ ဂျပန်လေယာဉ်က ထွက်တော့မယ်၊ ဂျပန်

က ဘာပြန်ယူခဲ့ရမလဲ”

“ဂျပန်မလှလှလေးတစ်ယောက် ဆိုနေမှကွာ”

သူမိန်းမက မကျေမနပ်နှင့် လေယာဉ်ပေါ်တက်သွား၏။

ဂျပန်မှ သူမိန်းမပြန်လာသည်။ ကိုဘမောင် လေဆိပ်သွား

ကြို၏။ ချောက်မဆိုက်ပင် ကိုဘမောင်က အထုပ်များဝိုင်းဆွဲပေးရင်း

“ဘယ်နှယ်လဲ . . . မကြီး ကိုယ်မှာတာပါလာရဲ့လား”

မကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။

“ဘာကိုမှာလိုက်တာလဲ”

ကိုဘမောင်က ရယ်ဖြဲဖြဲနှင့်

“ဟာကွာ . . . မိန်းမကလည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေ

ပြန်ပါပြီ၊ ဂျပန်မလှလှလေးတစ်ယောက်ဆိုတာလေ”

မကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“အင်း . . . ပါခဲ့တယ်၊ ပါခဲ့တယ်”

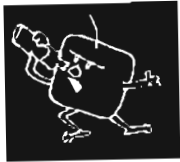
“ဟေ . . . တကယ်လား”

ကိုဘမောင် ဝမ်းသာသွားသည်။ မကြီးက ဆက်၍

“တကယ်ပါခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်မလေးလား၊ ဂျပန်လေး
လားတော့မသိဘူး၊ နောက်သုံးလကြာ အက်ထရာဆောင်းရိုက်ကြည့်
မှသိမှာ”

“ဟမ်”

xxxxx

“ငါ့အဖြစ်က ကိုဘမောင်လို မဖြစ်တာ ကံကောင်းပါကွာ”
ပွဲစားသုဇယ်ချင်းများက ဝကြီးကိုကြည့်၍ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“အေးကွာ... မင်းအဖြစ်ကလည်း ဆန်းပါကွာ၊ သူများမိန်းမတွေဆို နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပြန်လာရင် ချမ်းသာလာတာချည်းပဲ၊ မင်းမိန်းမအလှည့်ကျမှကွာ”

မျိုးမြင့်ထွန်းစကား။ ဝကြီးမှ ဆက်၍

“အဲဒါတိုပြောတာပေါ့ကွာ၊ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာ ပိုက်ဆံပါမလာတာထားဦး၊ ဟိုမှာ အကြွေးတစ်ထောင်ကျော် ပါလာတဲ့ အပြင် လူကြိုက်ပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံပါ သုံးလိုက်လို့ ဆပ်ရသေးတယ်၊

ဒီကြားထဲ လူကြိုက်ပေးလိုက်တဲ့ အစားအစာတွေပါ လေယာဉ်ပေါ်မှာ မနေနိုင်လို့ စားပစ်ခဲ့တာတဲ့၊ အဲဒီအတွက်လည်း ရန်ဖြစ်ပြီးပြီ”

“ဒါနဲ့နေပါဦး မင်းမိန်းမက ဟိုမှာရတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဘာလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

အောင်သော်မေးပြီး

“မဲ့ဖျက်လိုက်တာတဲ့ကွာ၊ အရင်က သူ့ဖျက်နာပေါ်မှာ ဘုခလုလိုဖြစ်နေတဲ့ မဲ့တွေအားလုံး ဖျက်ပစ်လိုက်တာတဲ့၊ နောက်လည်း အစုံပါပဲကွာ”

ဝကြီး စိတ်ဖျက်လက်ဖျက်ဖြစ်နေပုံကို သူငယ်ချင်းများ သနားကြသည်။

“ဒါနဲ့ မင်းယောက္ခမကြီးက နေမကောင်းလို့ဆို၊ နောက်ပြီး မင်းခယ်မယောကျ်ားရော”

“အဲဒါကိုတော့ မပြောချင်တော့ဘူးဟေ့၊ ယောက္ခမကြီးက မကျန်းမာတဲ့အပြင် လွန်းငွေငွေယောက်ျား သူခိုးကလည်း ဘယ်အချိန် အိပ်ကပစ္စည်း၊ အလစ်သုတ်ထွက်ပြေးမလဲကို ကြည့်နေရတာ”

“တီ... တီ... တီ”

ဝကြီးအိတ်ကပ်ထဲမှ ဖုန်းမြည်လာသည်။

“အရေးထဲ ဖုန်းတဝင်လာပြန်ပြီ၊ ဟဲလို”

“ကို... ကို... ဝကြီး”

တစ်ဖက်မှ မိန်းမဖြစ်သူ မယ်အိုဇာ၏ ကတုန်ကယင်အသံ။

“အေး... ဘာလဲပြော”

“ဒီ... ဒီမှာ အမ်း... အမ်းမကြီး အမောမောက်လို့”

“ဟာ... အမောမောက်ရအောင် ဘယ်လျှောက်ပြေးနေလို့လဲကွ ဟေ”

“ဘယ်လိုပြေးရမှာလဲ၊ သူ့ဘာသာသူ ရောဂါနဲ့ အမော
ဖောက်တာ”

“အေးလေ... ရောဂါနဲ့ အမောဖောက်တာ ဆရာဝန်ခေါ်
ပြပေါ့၊ ငါနဲ့ဘာဆိုလဲ”

“ဆရာဝန်ခေါ်ပြပြီးပြီ၊ အဲဒါ ဆရာဝန်က အခြေအနေ
မကောင်းလို့ အက်ထရာဆောင်းရော၊ အီးစီဂျီရော၊ တစ်ကိုယ်လုံး
မက်ဒီကယ်ချက်(ခ်)လုပ်ဖို့ ဆေးရုံတင်ရမယ်တဲ့”

ဝကြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။ အလုပ်က ပါးရသည့်ကြားထဲ
ငွေကုန်ပေါက်က တွေနေပြီ။

“အေးလေ... အဲဒါဆိုလည်း ဆေးရုံတင်လိုက်လေ၊ ဘာလို့
ငါ့ကို ဖုန်းဆက်နေတာလဲ”

“ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံလေ”

“ဟ... အဲဒါ မနွေကပဲ နင့်ကို အလုံအလောက်ပေးထား
ပြီသားပဲ”

“အဲ... အဲဒီပိုက်ဆံက မနက်ကပဲ အမ်းမကြီးက ခူးရင်းသီး
စားချင်တယ်ဆိုလို့ ဝယ်ကျွေးလိုက်တာ”

“ဘယ်လောက်ဝယ်ကျွေးလိုက်လို့လဲ”

“တစ်ခြင်း”

“ဂစ်”

ဝကြီး တက်သလိုပါဖြစ်သွား၏။ ခူးရင်းသီး ဈေးကြီးချိန်မှာ
မှ တစ်ခြင်းလုံးဝယ်စားလိုက်သည်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်၊
ထို့ကြောင့်...

“အေး... ခူးရင်းသီးတစ်ခြင်းလုံးစားပြီး အမောဖောက်နေ
တယ်ဆိုလည်း သေသာသေလိုက်တော့လို့၊ နော် နောက်မှ ငါလာခဲ့

မယ်”

“ခွင့်”

ဝကြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများက စိတ်ဝင်
တစားနင့်...

“ဘာတဲ့လဲ ဝကြီး”

ဝကြီး မဖြေချင်ဖြေချင်နင့်...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ယောက္ခမကြီးပေါ့၊ ခူးရင်းသီးတစ်ခြင်း
စားပြီး အမောဖောက်လိုတဲ့”

“ဂစ်... ဂစ်”

သူငယ်ချင်းများကပါ အမောဖောက်ချင်သွား၏။

“အလကားကွာ... ဒီလောက်အစားကျူးနေမှတော့
ရောဂါက မဖြစ်ဘဲနေပါ့မလား၊ ပိုက်ဆံလေးရှိရင် ချွေချွေတာတာ
သုံးတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခါတည်း စားစားချလိုက်တာ၊ ရွာရတဲ့သူကို
မိလုံနာများ မှတ်နေလားမသိဘူး၊ ဒီလိုယောက္ခမမျိုးတွေကြောင့်
ထောင်ကဲရောက်နေတဲ့သမက်လည်း နည်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ဝကြီး၏ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်စကား။

xxxxx

“နိုင်တီးစစ်(စ်)ကြီးဗျ”

“ဗျာ”

ဆရာဝန်၏ မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ဝကြီး ကြောင်သွားသည်။ ဆရာဝန်က ရင်းနှီးသိမ်မွေ့စွာ ဝကြီးပုခုံးကိုဖက်ပြီး

“ခင်ဗျားယောက္ခမကြီးကို ပြောတာလေ၊ နိုင်တီးစစ်(စ်) အပြည့်ကြီးဗျ”

ဝကြီး ခေါင်းကုတ်သွားသည်။ ဆရာဝန်ပြောတာ သူမရှင်း၊ ဆေးလောကစကားလား မသိ။

“ဘာ... ဘာကိုပြောနေတာလဲဆရာ”

ဆရာဝန်က ဝကြီး၏ပုခုံးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး...

“ခင်ဗျားကလည်း ဝုံးဝေးလိုက်တာ၊ ခင်ဗျားယောက္ခမကြီး

ဝိုးဝိုးစာမပ

ရောဂါကိုပြောတာ၊ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး အပြည့်ကြီးဗျ၊ တကယ့် ကိုးဆယ့်ခြောက်အပြည့်ကြီး”

“ဟင်”

ဝကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ချက်(ခ်)လုပ်ပြီးပြီ၊ ခေါင်းကနေ ခြေဖျားထိတို ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး အပြည့်ရှိနေတယ်၊ ဘယ်နေရာမှ မလွတ်ဘူး”

“ဟင်... အဲလောက်တောင်လား”

ဆရာဝန် သက်ပြင်းချရင်း ခေါင်းခါသည်။ ကျေနပ်သည့် ဟန်မျိုး။

“အေးဗျာ... ကျုပ်လည်း ဆရာဝန်လုပ်သက်ရင့်လို့ ပင်စင် တောင်ရတော့မယ်၊ ဒီလိုရောဂါအပြည့်အစုံရှိတဲ့ လူမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ်၊ ဒါနဲ့ မေးပါရစေဦး၊ ဒီလိုပြည့်စုံတဲ့ရောဂါပိုင်ရှင် ဖြစ်အောင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက်ထားလဲ”

“ဗျာ”

ဝကြီး ကြောင်သွား၏။

“လုပ်ပါ၊ ရှင်းပြပါ၊ ဒါဟာ နောင်တစ်ခေတ် ဆေးသမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ရမှာပါ”

ဪ ဝကြီးဓမ္မာ ဂုဏ်ယူရမလိုပါ ဖြစ်သွား၏။ ယောက္ခမ ကြောင့် ဂုဏ်တက်တာ ဒီတစ်ခါသာရှိမည်။

“အေးဗျာ... ခေါင်းကဒက်၊ မျက်လုံးနှစ်လုံးက မျက်ခင်း စစ်၊ ချိုင်းနှစ်ဖက် ကိန္နရာဇာ၊ ဗိုက်ကဝဲ၊ တင်ပါးမှာ ဂျွတ်၊ ခြေဖမိုး မှာ နှင်းခွ၊ ခြေသည်းကအစ ပုပ်နေတာဆိုတော့ ဆေးထိုးအပ်တောင် ဘယ်နားစိုက်ရမှန်းမသိအောင် ပြည့်စုံလွန်းနေတယ်ဗျာ၊ ဒါအပြင်

ဝိုးဝိုးစာမပ

အတွင်းကလီစာကလည်း တစ်ခုမှမကောင်းဘူး။ ရှားတယ်ဗျာ၊ ရှားတယ်၊ တတယ့်ရှားပါး ပရိုင်းမိတ်ပေးရှင်ကြီး”

ဝကြီးပါ ကော်လံထောင်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ ဤမျှလောက် ရောဂါထူပြောပြီး ရစရာမရှိတာကိုက အံ့ဖွယ်စလိဖြစ်နေမိသည်။

“မိလို့ပရိုင်းမိတ်လူမျိုးကြီးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ခင်ဗျားတို့ မိသားစုကတော့ အံ့အားသင့်စရာပါပဲဗျာ”

ဩြာ... ထူးဆန်းသော ပရိုင်းမိတ်ကြီး ပိုင်ထားမိပါလား။ ဝကြီး မျက်ရည်ဝိုင်းသွားသည်။

“အမှန်တော့ဆရာရယ် ဆရာမမြင်လိုက်လို့ပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ယောက္ခမကြီးဟာ ကိုးဆယ့်ခြောက်မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ တစ်ရာတစ်ကြီးပါဆရာ၊ တစ်ရာတစ်ကြီးပါ”

ဝကြီးစကားကြောင့် ဆရာဝန်ပင် ခြေလှမ်းတုန်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့”

ဆရာဝန် အံ့ဩတကြီး ပြန်မေးသည်။ ဝကြီးက မျက်ရည်တဝိုင်းဝိုင်းနှင့်...

“ဆရာရယ်... ကိုးဆယ့်ခြောက်ဆိုတာ ဆရာတို့စမ်းလို့တွေ့တာပါ။ အဲဒါအပြင် အကျင့်ရော၊ ရုပ်ရည်ရော၊ ဦးနှောက်ရော၊ အနေအထိုင်နဲ့၊ နောင်လာလတ္တံ့သော ရောဂါပါပေါင်းရင် တစ်ရာတစ်အက်ပါပဲဆရာရယ်”

ဆရာဝန် ချက်ချင်း စာဖျက်နှင့်ထုတ်မှတ်ရသည်။

“အကျင့်၊ ရုပ်ရည်၊ ဦးနှောက်၊ အနေအထိုင်၊ နောင်လာရောဂါ၊ အိုကေဗျာ လိုအပ်တာထက်ပိုလျှံနေပါပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ”

“ဒါ... ဒါနဲ့ သူဘယ်တော့သေမှာလဲဆရာ”

ဝကြီးအမေးကို ဆရာဝန်မျက်မှောင်ကျဲ့သွားသည်။

“ကျုပ်လည်း အဲဒါစဉ်းစားလို့မရ ဖြစ်နေတာဗျာ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ဗျာ အဆုတ်လည်းမကောင်းတော့ဘူး၊ သရက်ရွက်ကလည်း ပျက်စီးနေပြီ၊ အသည်းကလည်း ကြွပ်ကုန်ပြီ၊ အဲဒီလုံးသွေးကြောတလည်း ပိတ်လုနေပြီ၊ ဒါကို ဘာလို့ သူ့အသက်ရှင်နေသေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ အဲဒီတစ်အနေနဲ့ ပြောရရင် သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုခုရှိလို့ အသက်ရှင်နေတာလားပဲ”

သူ့စကားမဆုံးခင် ကျွန်တော့်ယောက္ခမ အသံပြုကြီး...

“ဦးရင်းသီး၊ ဦးရင်းသီး၊ ဦးရင်းသီး ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

ဆရာဝန် မျက်လုံးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်သည်။

“သူ့မျှော်လင့်ချက်က ဦးရင်းသီးလား”

မိုပါငိုချင်သွား၏။ ဈေးကြီးပေဆိုတာကိုမှ ချစ်ခြင်းတပ်သည်အမျိုး။

xxxxx

“ဟေ့ ဟေ့ ထည့်ကြပါဟ၊ အဝတ်အစားကောင်းတွေ ရွေးယူ
 ကြ၊ ငါတော့ အဖြူရောင်ဝါဝန်းဝန်းဆက်ဝတ်သွားမယ်”
 “ငါတော့ မလေးရှားပွင့်ရုံက ပါတိတ်ကလေးပဲဟေ့”
 “ဟဲ့... အဲဒီဝတ်စုံက နင်ဟိုမင်္ဂလာဆောင်မှာ ဝတ်ပြီးသား
 မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါက ဝယ်ပြီးထဲက တစ်ခါမှမဝတ်ဘဲ
 သွားပေါင်ထားတာ၊ ဒီမနက်မှ တိုက်ကြီးဆီက ပိုက်ဆံလစ်ပြီး ပြန်ရွှေ
 ထားတာ၊ ဟိုတစ်ခါ မင်္ဂလာဆောင်မှာဝတ်တာက ခရမ်းရောင်ပါ
 အဲဒါက အပေါင်ဆုံးပြီ၊ ဟိဟိ”

“မိန်းမရေ ကိုယ်တော့ ဂျင်းရှော့ပင်လေးနဲ့ အေတူးဇက်

အနီလေးပဲ ဆင်သွားတော့မယ်ကွာ၊ ရော့”

“စောင်မလေး ကိုကြီးကလေးလေးက ဘာဝတ်ဝတ် စက်ဆီ
 ဖြစ်ပြီးသား ဟိဟိ”

အိပ်ထဲမှ ဝရန်းသုန်းကားနှင့် အဝတ်အစားများရွေးပြီး
 အိတ်ကြီးအိတ်ငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ ထည့်နေကြသည်မို့ ဝကြီး အံ့အား
 သင့်သွားရသည်၊ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲ ခေါင်းဝင်ချောင်းပြီး...

“ဘာ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်၊ မင်္ဂလာပွဲများရှိလို့
 လား”

ဝကြီး၏အမေးကို မိန်းမသူဇာက...

“စောင်မလေး... မင်္ဂလာပွဲသွားမလို့လားတဲ့၊ သူပဲမေး
 ရက်ဟယ်၊ အမ်းမကြီးကို ဆေးရုံပို့ရမှာလေ၊ ဆေးရုံပို့ရမှာ၊ သူပဲ
 မနာလိုမေးရက်တယ်၊ ဟီး ဟီး ဟီး”

သူဇာက ချက်ချင်း မျက်ရည်ချချလိုက်သည်၊ သူငိုသည်နှင့်
 တုမသိဘဲသိ သူညီမ လွန်းငွေးငွေးနှင့် သူခိုးကျော်ကိုကပါ...

“ဟီး... ဟီး... ဟီး ရက်စက်ပါပေ ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး လုပ်ရက်ပါပေ ဟီး ဟီး ဟီး”

“ဟိတ်... အားလုံးတိတ်လို့ပြောနေတယ်”

ဝကြီး သည်းမခံနိုင်တော့၊

“ဘယ့်နှယ် လူနာဆေးရုံတင်မဲ့ဥစ္စာ နင်တို့က ဘာကိစ္စ
 ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ လုပ်နေတာလဲ”

ဝကြီးစကားကို မယ်တို့ဇာက သူ့ရဲ့ မုန့်ကျွဲသဲအိုးပျက်လို
 ပျော့တွဲတွဲဝမ်းဗိုက်ပေါ် ဝက်ခြေထောက်သဖွယ် လက်ကိုထောက်ပြီး

“ဪ... ဆေးရုံသွားတာလည်း အဆင်းလေးတော့ရှိရ
 မယ်ရှင်၊ တော်ကြာ လူအထင်သေးကုန်ရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မှာလဲ၊

ကျပ်ပြန်ရှင့်၊ ကျပ်ပြန်၊ ကျပ်ပြန်နဲ့တူစောင်တော့ ဆင်ရမှာပဲ”
 ဝကြီး တင်းသွားသည်။
 “ဪ... ကျပ်ပြန် ဟုတ်လား၊ နင်ကျပ်က ပြန်လာတာ
 ဘယ်နှပြားပါလားလို့လဲ”
 “တစ်ပြား... အဲ တစ်ခုပိုက်ဆံတစ်ပြား”
 “အေး... နင့်တစ်ခုတစ်ပြားနဲ့ ဘာမှလုပ်မရဘူး
 မှတ်ထား၊ ငါရှာကျွေးနေလို့ နင်စားရတယ်၊ ကျပ်သွားပြီး ဘာတန်ဖိုး
 ရှိခဲ့လို့လဲ ပြောမိမ်းပါ”
 “ဪ... လင်ယူတာ ရှာကျွေးနိုင်တဲ့သူကို ရှာယူထားတာ
 ရှင့်၊ ရှင်မှရှာမကျွေးရင်လည်း ကျွန်မ ဟိုအတန်းရောက်တော့မယ်”
 “ဘယ်အတန်းလဲ”
 “ဆယ်တန်း၊ အဲ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်ကျနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရ
 ပြီပြောတာ၊ ဟို ချစ်ကုန်ပါပြီ၊ ဆေးရုံသွားဖို့တောင် နောက်ကျတော့
 မယ်၊ ကဲ ကဲ လုပ်ကြ၊ လုပ်ကြ”
 “ပြီးပါပြီ၊ မမဇာနဲ့ သွားဖို့အဆင်သင့်”
 လွန်းဌေးဌေးက အဆိပ်တံသွေးနွှာကိုယ်ကို ဇာခြင်ထောင်
 ကြိုးသဖွယ် ဂါဝန်ကြိုးစွပ်ထား၏။
 “ကိုယ်နဲ့လိုက်ရဲလား၊ ကြည့်ပါဦး”
 ကိုယ်ပိုင်သူခိုးကလည်း သူနဲ့မတော်တရော် သမီးကွာတာ
 ကျင်းဘောင်းဘီတိုကို ခါးလယ်က ဝုံနီအိတ်ကြိုးစည်း၍ စတိုင်လ်ကျ
 ပြီ ထင်နေ၏။
 “လိုက်ပါတယ်၊ ကိုကြီးတလေးလေးက ဘယ်လိုနေနေ
 စက်ဆိပ်”
 အောင်မာ မဲမဲပိန်ညောင်ညောင်တောင်ကိုများ စက်ဆိပ်။

စက်ဆိပ်တော့မဖြစ်၊ အမဲဆိပ်ဖြစ်မည်။
 “ဟဲ့... မယ်အောင်ဗလတို့၊ ဗလရှင်တို့ရော မပြီးသေးဘူး
 လား”
 “တားကဘာလုပ်လို့ ဘာပြီးရမှာရဲ့ မေမေ”
 ဗလရှင်က သူဗလ လူမမြင်မှာစိုး၍ ကိုယ်လုံးတီးနှင့် ထွက်
 လာ၏။
 “ဟယ်... ဒီကလေးကို ဘယ်သူမှ အဝတ်မဝတ်ပေးကြဘူး၊
 လား၊ ဝတ်ပေးကြလေ”
 မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဝကြီးမှပင် သားငယ်ဗလရှင်ကို ဖမ်း၍
 အဝတ်အစားဝတ်ပေးလိုက်ရသည်။
 အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်တော့မှ...
 “ကဲ... အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် အမ်းမကိုသွားတွဲကြ
 လေ”
 “ဟုတ်တဲ့ မမ”
 လာပါပြီ အမ်းမကြီး၊ လမ်းကမလျှောက်နိုင်၍ ကျော်ကိုနှင့်
 လွန်းဌေးဌေးတို့ တွဲလာရသည်။
 အောင်မာ... ပြောင်ပြောင်လက်လက် သီရိဝံ့အစိမ်းဝမ်း
 ဆက်နဲ့၊ မျက်နှာချေတွေလည်း ဖုံနေအောင်လူးထားသည့်အပြင်
 တွေ့ကရာပန်းတွေ ဈေးမှဝယ်ပြီး တစ်ဝကြီးပန်ထားပုံမှာ အယူတိမ်း
 ၍ နတ်စိမ်းဖြစ်တော့မည်ပုံ၊ မျက်နှာက လူနာနှင့်မတူ၊ အသင်းမခံရ
 သော ဝက်သိုးကြီးလို ပြုံးပြီးပြီးနှင့်၊ ဝကြီး တင်းသွားသည်။
 “ဪ... ဒီပုံလား၊ လူနာပုံ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဆေးရုံ
 သွားတက်မှာကို ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်ဇာတ် သွားကမှာကျနေတာပဲ”
 ဝကြီးစကားကို လူမမာ အမ်းမကြီးက...

“ဟဲ့. . . ဆေးရုံသွားတက်တာ၊ လူကမလှရဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောလဲ၊ ငါ့ဘာသာ နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်လာတာ၊ နင်ဘာတွေ မျက်စိ စပါးမွှေးစူးနေတာလဲ၊ လူနာဟဲ့၊ မွေးကတည်းက လူနာ၊ လူနာကို စိတ်ချမ်းသာအောင် မထားဘဲ ပွစိပွစိကလာလုပ်နေသေးတယ်၊ သတ္တိရှိရင် လမ်းဖယ်လိုက်စမ်းပါ၊ ဆေးရုံကိုပဲ အိမ်လိုသဘောထားပြီး နေပြလိုက်မယ်၊ ဟဲ့. . . ဆေးရုံမှာ အဲယားကွန်းခန်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ စပါယ်ရှယ်ခန်းမဟုတ်ရင် ငါမနေဘူးနော်၊ ငါကြည့်ဖို့ ကိုရီးယား ဇာတ်လမ်းတွေတွေရောပါရဲ့လား၊ ကာရာအိုကေမိုက်ရော၊ ဟိုတစ်နေ့ က ငါကြည့်နေတဲ့ ကိုရီးယားကားက ဘာဖြစ်သွားလဲ၊ ခြေရင်းအိမ်က ကောင်မက ပိုက်ဆံလာပြန်တောင်းသေးလား၊ သူ့ကျေနပ်လို့ချေးထား တာ ငါကဘာလို့ပြန်ပေးရမှာလဲ၊ ဝက်သားတုတ်တီးသည်ရော ဒီနေ့ ထွက်လား၊ ရေဒီယိုမှာ ဘာသီချင်းလာနေလဲ၊ ငါရတဲ့ L ဆိုင်းလီသီချင်း လား၊ ပေါင်ထားတဲ့ငါ့ထဘီရော အတိုးသတ်ပြီးပြီလား၊ နို့မို့နဲ့ဘူးက ဘယ်ကောင်ခိုးစားထားလဲ၊ ဒီနေ့ဝက်ကလီစာနဲ့မှမဟုတ်ရင် ငါ အိုးတွေလှန်ပစ်မယ်၊ ဟိုကောင်ဝဲကြီးက ဘာလို့ ငါ့တို့ကြည့်နေတာလဲ၊ အမေရေရင်တဲ့နော်၊ ငါ့ကို ခူးရင်းသီးဆက်စမ်း၊ ငါက ဘုရင့်နောင် လို ဖောင်ဖျက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ချက်ချင်းဖောင်ပြင်လိုက်မှာ၊ ဖောင်ပြင် လိုက်ပါ၊ ကဲ ထွက်တော်မူမယ်၊ အောင်မလေး၊ စကားပြောရတာ မောလိုက်တာ၊ မောတယ်၊ ဟောဟဲ့. . . ဟောဟဲ့၊ အောင်မလေး ခေါင်းကမူးလာလိုက်တာ၊ ကယ်ပါ၊ ကယ်ပါ၊ ကယ်ပါဆိုတာ သူတောင်းစားတိုပြောတာ၊ Help me, Please Help me ခွပ်. . . ခွပ်”

ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် ချက်ချင်းတတ်မလိုဖြစ်သွား၏၊ ဒါကို သူ့သမီးများနှင့် ဟိုသမက်ကောင်က ဖျာဖျာသလဲဖြင့်. . .

“ဟမ်. . . အမ်းမကြီး အမောဖောက်နေပြီ၊ ပြန်ပြန်၊

ပြန်ပြန်၊ ဆေးရုံပို့မှဖြစ်မယ်၊ ဟဲ့. . . ကားသွားငှားပါဟဲ့၊ အမြန်လုပ် ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမ်းမကြီး”

ကျော်ကိုက လှစ်ခနဲပြေးပြီး ကားသွားငှားသည်၊ အမ်းမကြီး ကတော့ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် တက်နေပုံမှာ နတ်ထွက်ကာစနတ် ဝင်သည်လို ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်နေ၏၊ ဝဲကြီးလည်း အမြင်ကတ် ကတ်နှင့် ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်သည်၊

“ကားရပြီ အမ်းမကြီး”

အားလုံးက တက်ပြနေသော အမ်းမကြီးကို ကမန်းကတန်း ကားပေါ်တွဲတင်လိုက်ကြသည်၊ အမှန်တော့ ကလေးများကို ဆေးရုံ ခေါ်သွားရန်မလို၊ သို့သော် ဝဲကြီးမှာလည်း လူရှင်းရင်ပြီးရော သဘောထား၍ ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်သည်၊

အားလုံး ကားပေါ်ရောက်မှ သူမိန်းမသူဇာက ပြန်ပြေး လာပြီး. . .

“ကိုဝဲကြီး. . . ဆေး. . . ဆေးရုံစရိတ်ပေးလေ”

ဝဲကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်၊

“ဟင်. . . မနေကပဲ ငါ နင့်ကို တစ်သိန်းပေးထားတယ် လေ”

“ဪ. . . အဲဒါ မနေ့ကတည်းက အမ်းမကြီးနဲ့ ကလေး တွေ စားချင်တယ်ဆိုလို့ ခူးရင်းသီးတစ်ခြင်း ဝယ်ကျွေးလိုက်လို့ ကုန်ပြီ လေ”

“ဂစ်”

ဝဲကြီး တက်ချင်သွား၏၊

“လုပ်. . . လုပ်ပါဦး မမကြီး၊ အမ်းမကြီး သတ်မရတော့ဘူး၊

သတိမရတော့ဘူး”

ကားပေါ်မှ လွန်းငွေငွေ၊ ဖောက်သံ၊ ဝဲကြီးလည်း ဝဲဦးစား
မနေနိုင်တော့၊ အိတ်ထဲရှိသမျှ နှိပ်ထုတ်ပြီး...

“ကဲ... ရော့ အဲဒါကုန်ပဲ၊ ညစာတောင်မကျန်ဘူး၊
ယူသာသွားတော့”

သူဇာလက်ထဲ ဆောင့်ကြီးစောင့်ကြီး ထိုးထည့်ပေးလိုက်၏။
ထိုတော့မှ သူဇာလည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပျော့တွဲတွဲကြီးနှင့် မလိုက်စောင့်
သမင်ပျိုလေးလို ခုန်ပေါက်၍...

“သွားပြီနော်... သွားပြီ၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး အလေ
လိုက်မနေနဲ့ဦး”

ကားတ ဝှေ့ခနဲမောင်းထွက်သွား၏။ သူတို့ထွက်သွားသည်
နှင့် အိမ်ကလေးမှာ ချက်ချင်းတိတ်ဆိတ်သွား၏။ မယုံနိုင်စောင်
တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဝဲကြီး ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် ဘေးဘီဝေကြည့်
မိသေးသည်။ နောက် သတိရပြီး ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် လက်ဝါးနှင့်အုပ်
လိုက်မိသည်။

“ခပ်”

ဝဲကြီးပင် ရှက်သွား၏။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဆဲသံဆိုသံ၊ ငြင်းခုန်
သံများနှင့် သူ့အိမ်ကလေးက ဆူညံနေကျမို့ အခုလို ရုတ်တရက်ကြီး
တိတ်ဆိတ်သွားတော့ ရှက်တောင်ရှက်မိသွားသေး...

ရိပ်မိသွားကြပြီလား၊ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ဝေကြည့်
မိသေး၏။ မည်သူမှ မရိပ်မိခင် အိမ်ထဲကုပ်ချီကုပ်ချီနှင့် ပြန်ဝင်လာ
မိသည်။

“ခပ်... ခပ်... ခပ်”

အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပြီး တုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ထိုင်ကာ အတန်

ရိုးရိုးစာစာ

ကြာရှက်နေသေး၏။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများ တစုံတသေ လှည့်
ကြည့်လျှင်ပင် ရှက်လွန်း၍ ခေါင်းကိုးထားမိသည်။

“ဝါ... ငါ့အိမ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု မြင်နေကျအိမ်ကိုပင် မကြာခဏ ဝေကြည့်မိသည်။
ဘာသံမှမကြားရ၍ ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်သလို၊

“ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်”

အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံပင် အတိုင်းသားကြားနေရ၏။
ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဤကဲ့သို့ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံမျိုးမပြောနှင့် ခန့်စိုး
ခေါက်သံပင် သူတို့စကားသံကို မပုံးလွှမ်းနိုင်သောအိမ်၊ ယခုကဲ့သို့
ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွား၍ မယုံနိုင်စောင် ဖြစ်သွားမိ၏။

ကိုယ့်အသားကိုယ် ပြန်ဆိတ်ကြည့်သည်။

“ခပ်... ခပ်... ခပ်”

အနည်းငယ် နေသားထိုင်သားကျမှ သူ့အဖြစ်ကို သူ ပြန်သုံး
သပ်လိုက်သည်။

သူ့ဘဝတွင် ဤကဲ့သို့ ဖုတ်ဖုတ်နှင့် ကြုံရမည်ဟု ဘယ်တုန်း
ကမှ စိတ်ကူးပင်မယဉ်ခဲ့မိ။ နာမည်ကြီးပွဲစား၊ ကတိတည်သောပွဲစား
အဖြစ် လူစာများ၏ ယုံကြည်ခြင်းကိုခံရပြီး ဘာလုပ်လုပ် ဘာကိုင်
ကိုင် ပွဲခံ ဖြိုးဖြိုးမြတ်မြတ်ရပြီး စားလိုက်သောက်လိုက်နှင့် အပျော်
ကြီးပျော်နေခဲ့ရာမှ မထင်မှတ်ဘဲ အိုဇာနှင့် ညားလေမှ ယောက္ခမနှင့်
ခယ်မကြားပါ ရောက်ခဲ့ရသေး၏။

ခယ်မကို မမြင်ချင်၍ လင်ပေးစားကာမှ ထိုခယ်မ၏လင်ပါ
အိမ်ပေါ်မှာ အဖတ်တင်နေ၍ မကျွေးချင်သော်လည်း ကျွေးနေရ
ပြန်၏။

အစားကျူးပုံကျတော့ လက်ညှိသည်။ ဝက်သားဟင်း

ရိုးရိုးစာစာ

တစ်အိမ်လုံးစာချက်လျှင် ယောက္ခမနှင့် ခယ်မ မြည်းရုံနှင့်ကုန်သည်။ ကျန်တာက အိုဇာနှင့် ကျော်ကိုအတွက်သာ။ ဝကြီးက ပြောလျှင်လည်း...

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်တတ်ရင်ချက်ပါလား။ ငါတို့က လူပိုတွေကို ချက်မကျွေးနိုင်ဘူး”

ဟု ခံပက်သေး၏။ ဩ... ကိုယ်ပေးသည့်ပိုက်ဆံနှင့် ကိုယ့်ကို စေတနာပြန်မရှိတာ။

ဒီမျှပင်မက မွေးထားသော ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ထမင်းဆိုတာ စားရကောင်းမွန်းပင် မသိ။ ဝကြီးနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လိုက် ထိုင်ရမှ သူတို့ခမျာ မြိုးမြိုးမြက်မြက်စားရရှာ၏။ မိန်းမဖြစ်သူ မေးကြည့်တော့...

“ကလေးတွေက ထမင်းမှမခံမိတာ”

မကျွေးရင်တော့ ဘယ်ခံမိပေါ့လဲ။ မကျွေးတော့ မစားရ၊ မစားရတော့ စားရကောင်းမွန်းပင် မသိ။ သရေစာကိုပဲ ထမင်းဟု ထင်နေကြပုံ၊ အိမ်မှာချက်တာမှန်သမျှ ယောက္ခမနှင့် ခယ်မသာ ခိုင်ခံစားသည်။ မည်သူ့ကိုမှလည်း စေတနာမရှိ။

အိုဇာက အနည်းငယ်တော်သေး၏။

သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိလျှင် သုံးမရသောငါးကျပ်တန်၊ တစ်ဆယ်တန်တို့ကို ရက်ရက်ရောရော လှူတတ်သေး၏။ သူဌေးဟန်ဆောင်ခြင်းမျှလောက် စေတနာရှိသည်။

ယောက္ခမကြီးကတော့ ထူးဆန်းသည်။ မည်သူ့ကိုမှ ကောင်းမှုမပြုဘူး။ အဲ တစ်ခါတော့ ကောင်းမှုပြုဖူးသည်။

ရပ်ကွက်ထဲ ကြုံရာကျပ်နားလုပ်၍ လွန်စွာဆင်းရဲရှာသော စိုးမြင့်ဟူသော လူဖျိုသိုးကြီးတစ်ဦးရှိသည်။ ထိုစိုးမြင့်မှာ ငါးဆယ်

ကျော် ခြောက်ဆယ်နားနီးမှ သူနှင့်မတိမ်းမယိမ်း မုဆိုးမ ဒေါ်ဝင်းနှင့် ရည်ငံမိကြသည်။

ရည်ငံမိကြသော်လည်း နှစ်ယောက်သားခမျာ အခြေခံမရှိ၊ ယောက္ခမအမ်းမကြီးက သိပြီး...

“စိုးမြင့်... နင်မိန်းမယူချင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမ်းမကြီး။ ဒါပေမဲ့လဲ”

“ဒါပေမဲ့လဲတွေ့တာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါပေးစားမယ်၊ အဲ ဒါပေမယ့် ဒီအတိုင်းတော့မရဘူး။ ငါ့ခြံနဲ့ အိမ်ဝင်းအပြင် လက်တိုလက်တောင်း ငါခိုင်းသမျှလုပ်ပေးရမယ်၊ ပြီးရင် နင်တို့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ ငါပိုက်ဆံထုတ်ပေးမယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ အမ်းမကြီးရယ်၊ ကြိုတင်တာခိုင်းပါ၊ မင်္ဂလာစရိတ်ရရင် တော်ပါပြီ”

ဤသို့ဖြင့် ဦးစိုးမြင့်ခမျာ ဝကြီးအိမ်၌ ခြံရှင်း၊ ရေထမ်းအပြင် ဝေယျာဝစ္စအားလုံး နှစ်ပေါက်အောင်ပြုရှာသည်။ ငံပြာရည်ဝယ်လည်း စိုးမြင့်၊ ထမင်းစားငွေလည်း စိုးမြင့်၊ ထင်းပေါက်လည်း စိုးမြင့်၊ မြက်ရှင်းလည်း စိုးမြင့်နှင့် မနားရအောင် ခိုင်းစေသည်။ ဟိုကလည်း ခိုင်းသမျှ ခိုင်ခံလုပ်သည်။ မင်္ဂလာလေးကလည်း ဆောင်ချင်ရှာတာကိုး၊ ဤသို့ဖြင့် တစ်နှစ်လည်၍ ဝါဝင်လုအချိန်မှ ဦးစိုးမြင့်က မရဲတရဲနှင့်...

“အမ်းမကြီး ဝါလည်းဝင်တော့မယ်၊ ဝါဝင်သွားရင် အိမ်ထောင်ကပြုမရဘဲနေလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ အမ်းမကြီးပြောခဲ့တဲ့ကတိအတိုင်း မင်္ဂလာစရိတ်ကလေး”

ဒါကို အမ်းမကြီးက ဘာပြောတယ်မှတ်သလဲ။

“ဟင်... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ နင့်ကို ငါက

မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်လို့ ဘယ်တုန်းကပြောလို့လဲ။ နင့်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့မပြောနဲ့ ငါတောင် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ အိမ်မှာလည်း နင့်သဘောနဲ့နင် လာလုပ်နေပြီးတော့ ငါက နင့်ကို ဘယ်မျှတ်နှာနဲ့ ပေးရမှာလဲ။ ငါက ဘယ်ကဝင်ငွေရှိလို့ နင့်ကို မင်္ဂလာစရိတ်ပေးရမှာလဲ ဟဲ့။ ဟိုကောင်မတွေ မိုက်ခွက် ငါ့ကိုပေးစမ်း။ ငါ့မှာတောင် ဝင်ငွေတစ်ပြားမှမရှိဘဲ ငါက နင့်ကို ဘယ်ကအပြားနဲ့ပေးရမှာလဲ။ နင့်ကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ်လို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မပြောဖူးဘူး။ ငါအသက်ကြီးတယ်။ မေ့တတ်တယ်ဆိုပြီး အကြောင် လာမရိုက်နဲ့၊ အမ်းမတဲ့၊ တစ်မထဲရှိတာ ဘာမှတ်လဲ”

စသည်ဖြင့် ရန်ခံဖြစ်တော့ ဦးစိုးမြင့်ခမျာလည်း မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ . . .

“တော်ပြီဗျာ . . . ခင်ဗျားဆီကလည်း မင်္ဂလာစရိတ် မယူတော့ဘူး။ တျှပ်မိန်းမယူချင်တဲ့စိတ်ကိုလည်း ဘုရားလှူပြီး ဘုန်းကြီးပဲဝတ်တော့မယ်။ ရာသတ်ပန်ဘုန်းကြီးပဲဝတ်တော့မယ်၊ ဟီး . . . ဟီး”

ဦးစိုးမြင့် ဘုန်းကြီးတကယ်ဝတ်သွားလေတော့သည်။ ဓါကိုတောင် အမ်းမကြီးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောတတ်သေး၏။

“စိုးမြင့်တို့ ဘုန်းကြီးဝတ်ပေးလိုက်တာ ငါပေါ့။ ငါ့ကောင်းမှုကြောင့်သာ စိုးမြင့် ဘုန်းကြီးဖြစ်သွားတာ၊ တစ်နည်းပြောရရင် ငါက ရဟန်းအစ်မပေါ့”

ကဲ စဉ်းစားသာကြည့်။ ဟိုက သူ့ဘာသာသူ ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတာကို သင်္ကန်းပရိက္ခရာလည်း တစ်ခုမှမလှူဘဲ ရဟန်းအစ်မက ဖြစ်ချင်သေး။

ဝကြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
အိမ်ထဲလှည့်ကြည့်မိ၏။ တိတ်ဆိတ်နေတုန်း။

“ခပ် . . . ခပ် . . . ခပ်”

ရှက်လို့ပင်မဆုံးနိုင်။ နောက်မှ . . .

“အို . . . အိမ်မှာထိုင်ရှက်နေမဲ့အစား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ ထွက်ထိုင်ဦးမှ၊ တံကောင်းရင် ပွဲလေးဘာလေးရနိုင်ရဲ့”

ဆိုကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ခြံတံခါးပိတ်တော့ ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ်ကြည့်ညိဇွာ ကြည့်မိသည်။ နောက် ဦးညွှတ်ရင်း . . .

“လေးစားပါတယ် အိမ်ကလေး”

ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရှက်ရန် ထွက်လာခဲ့တော့၏။

xxxxx

“ဟာ. . . ဝကြီး၊ အယ့်နှယ်လဲကွ၊ နယ်မြေကျော်ပြီးရောက်
လာပါလား၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အာခွင်တွေရှိလို့လဲ”
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကြိုရောက်နေသော ပွဲစားအောင်သော်
စကား။ ဝကြီးက ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး. . .
“အာခွင်မှမရှိပါဘူးကွာ၊ အိမ်မှာနေရတာရှက်လို့ ထွက်လာ
တာ”
အောင်သော် မျက်မှောင်ကျွံသွားသည်။
“ဘာလဲ. . . မင်းမိန်းမတွေ၊ ယောက္ခမတွေ ရပ်ကွက်နဲ့
ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီလား”
“အယ့်နှယ်ကွာ. . . ရန်ဖြစ်ရင် ဖြစ်နေကျမို့မရှက်ပါဘူး၊

ရှက်စရာလို့လည်း မထင်ဘူး၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မို့ ရှိုးနေပါပြီ”
“ဘာလဲ. . . ကလေးတွေကိုရိုက်လို့လား”
“ဟာကွာ. . . ကလေးတွေကိုကလည်း တီးနေကျပဲကွာ၊
အာခွင်စရာရှိလဲ”
“ဒါဆိုရင်”
“အသံတွေတိတ်နေလို့ ရှက်နေတာကွ”
“ဟေ”
အောင်သော် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။
“မင်းအိမ်မှာ အသံတွေတိတ်နေလို့၊ အံ့ဩစရာပဲ”
အောင်သော်ပင် အံ့အားသင့်သွားသည်။
“အေး. . . အဲဒါကိုပြောတာကွ၊ အိမ်မှာကလည်း အသံသု
မှမရှိ၊ အသံတွေကလည်း တိတ်နေတော့”
အောင်သော် ဝကြီးကို ပြန်ကြည့်သည်။
“မင်း၊ အတော်ရှက်ရှာမှာပဲနော်”
ဝကြီး ရှက်သွားသည်။
“ရှက်တာပေါ့ကွ၊ မင်းကလဲ”
“အေး. . . ငါဆိုလည်း မင်းနေရာမှာဆို ရှက်မှာပဲ”
စကားစတိတ်သွားသည်။
ပြောရင်းနှင့် ပြန်တွေးမိပြီး နှစ်ယောက်လုံးရှက်နေမိသည်။
နောက် ဝကြီးက အရှက်ပြေစေရန်. . .
“ဟေ့. . . ကျဆိမ့်တစ်ခွက်လုပ်ကွာ”
“လာပြီ ကိုဝကြီး”
သိပ်မကြာခင် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ရောက်လာသည်။
ဝကြီးက လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဟာ... ကိုအောင်သော် ရှာလိုက်ရတာဗျာ”

လူနှစ်ယောက်ဝင်လာသည်။

“ဪ... ဦးမြတ်မင်း၊ လာလေဗျာ”

သူတို့ဝိုင်း ဝင်ထိုင်ကြသည်။ အောင်သော်က ဝကြီးကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။ ဒါ သူဆင်ထားသောခွင် ဖြစ်နိုင်သည်။ ဝကြီးက မသိသလိုနှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်နေ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုအောင်သော်ရယ်၊ ပြောထားတဲ့အိမ်က ထင်သလို မသန်တဲ့အပြင် ဈေးကလည်းပိုနေပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

အောင်သော် မျက်နှာပျက်သွား၏။

“အေးဗျာ... ပိုင်ရှင်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုပြောတုန်းက တစ်မျိုးဗျာ၊ တတယ်တေတေဆိုင်ဆိုင်ကျမှ ဆယ်ပုံးကျော်ခန့်တက်သွားတာ”

ဦးမြတ်မင်းဆိုသူ ခေါင်းကုတ်သည်။

“ကဲ... အခု ဘယ်နှယ်လုပ်မှာလဲဗျာ၊ ဟိုဖက်ကလည်း စီမှာ ဒီဈေးနဲ့ရမယ်ဆိုလို့ ရောင်းပြီးပေါင်ပြီးဖြစ်နေပြီ၊ ဒီပွဲမှမဖြစ်ရင်”

“ဘယ်အိမ်လဲ”

ဝကြီး ဖြတ်မေးသည်။ အောင်သော် မျက်နှာပျက်နေရ၏။ ဝကြီးဝင်လာလျှင် သူ့ခွင်ပျက်မှာကိုး။

“နှစ်လမ်းထဲက တစ်ထပ်ကလေးဗျာ”

“ဪ... ဦးအောင်ဝင်းတိုက်၊ ဘယ်လောက်ခေါ်လို့လဲ”

“ပြောတုန်းကတော့ နှစ်ရာခြောက်ဆယ်တဲ့၊ အခုမှ နှစ်ရာ ခုနစ်ဆယ်ဖြစ်သွားတာ”

“ဟာ... အဲဒီအိမ်က အဝီစိတွင်းပျက်နေတာ၊ အိမ်ကလည်း ရောင်းတန်းဆောက်ထားတာ၊ အာစီမဟုတ်ဘူး၊ ခြံက အိမ်ရှေ့သာ လမ်းချိုးရလို့ သုံးဆယ့်ခွန်နှစ်ပေဖြစ်နေတာ၊ အနောက်က ပေအစိတ်ထဲ၊ ဒါကို ပေလေးဆယ်လို့ပြောတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်”

“မယုံရင်သွားတိုင်းကြည့်၊ စည်ပင်တိုင်နဲ့ ပေအစိတ်ပဲရှိတယ်၊ နောက်ပြီး အိမ်ခေါင်မိုးကလည်း ဆယ်လေးပေပဲရှိတာ၊ ပေခိုးထားတာ၊ အဲဒီအိမ်ကို အလွန်ဆုံးပေးနိုင်လှ နှစ်ရာအပေါ်ပဲရှိမှာ၊ အဲဒီထက် ဘယ်လိုမှ ပိုမပေးနိုင်ဘူး”

ဦးမြတ်မင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ အောင်သော်က မျက်နှာမကောင်း။

“ဘယ်နှယ်လဲ အောင်သော်ရ၊ သူပြောတော့မှ အိမ်က အပြစ်ပိုများနေပါလား”

“ဟိ... အသေးအမွှားပဲရှိသေးတာ၊ နောက် အိမ်တံခါးတွေလည်း သံပန်းတွေမမှန်ဘူး၊ ဒါကြောင့် တံခါးတွေမညီဘူး၊ အဲဒီတံခါးတွေညီအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင်တောင် နံရံပြန်ဖြိုရမှာ၊ အပျက်ဈေးဗျာ၊ အုတ်တစ်လုံးကို တစ်ဆယ်နဲ့ ပြန်ရောင်းရင်တောင် ဘယ်လောက်မြဲပြီလဲ တွက်ကြည့်”

“ဟုတ်သား”

ဦးမြတ်မင်း ခေါင်းကုတ်သွားသည်။

“စီမှာ ခင်ဗျားတို့ အဲဒီဈေးနဲ့လိုချင်ရင် အဲဒီလမ်းထဲမှာပဲ အထဲတော့နည်းနည်းဝင်ရတယ်၊ နှစ်ထပ်အာစီ၊ တိုက်သစ်၊ နှစ်ရာ ခုနစ်ဆယ်နဲ့ယူသွား”

“ဘယ်နားကလဲ”

“ခုနုပြောတာ ဦးအောင်ဝင်းတိုက်မဟုတ်လား။ အဲဒီကနေ အထဲဝင်သွားရင် လမ်းဖြတ်တစ်ခုရှိတယ်။ ဦးကျော်ကျော်တိုက်၊ လမ်းဖြတ်ထိပ်တင်၊ ဆောက်ပြီးစပဲရှိသေးတယ်”

ဦးမြတ်မင်းမျက်လုံးများ အရောင်လက်သွားသည်။

“ဟာ... အဲ... အဲဒီတိုက်ဆို ကျုပ်ကြိုက်တာပေါ့ဗျာ။

စတီးလက်ရန်း မှန်တံခါးတွေနဲ့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ။ တစ်စိတ်လုံး ခင်ဗျားဘယ်လိုကြည့် ကြည့် အပြစ်မရှိရဘူး။ အိမ်သာက ဗိုလ်ထိုင်ကြီးနှစ်လုံးပါတယ်”

“ယူ... ယူမယ်ဆိုရင်ဈေးက”

“နှစ်ရာခွန်နှစ်ဆယ် တစ်ပြားမှမလျော့ဘူး။ ကြိုက်မှယူ”

“မ... မလျော့”

“လုံးဝ... လုံးဝမလျော့နိုင်ဘူး။ အိမ်ကိုသွားကြည့်၊ ကြိုက်မှ ဝယ်၊ ဒီမှာ အခု ခင်ဗျား အဲဒီအိမ်မျိုး ပြန်ဆောက်မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီဈေးမရဘူး”

“ဒါ... ဒါနဲ့ အဲဒါ ခင်ဗျားအိမ်လား”

“ဘယ်နှယ် ကျုပ်အိမ်ရမှာလဲ၊ ဦးကျော်တိုက်ပါဆို”

“ဒါနဲ့ခင်ဗျားက”

“ဝကြီးလေ... ပွဲစားဝကြီး”

ဦးမြတ်မင်း မျက်လုံး ချက်ချင်းအရောင်လက်သွား၏။ ဝကြီး

လက်ကို ဆွဲယူရင်း...

“ဟာ... ပွဲစားဝကြီး၊ ဝကြီးပွဲစားပဲ၊ နာမည်ကြီးပဲ၊ တွေ့ရ တာဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ အားလုံးကပြောတယ်၊ ဝကြီးမှ အာမခံရင်

ယူသာယူလိုက်တဲ့”

မှန်၏။ ဝကြီးမှာ ပွဲစားဂျိန်းဝဘွန်းပင်၊ ဝကြီး ကော်လံ

၂၅ : ၀၁၀၀

ထောင်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကြားဖူးတာပေါ့ဗျာ၊ ဝကြီးဆိုတာ ရောင်းမထွက်တဲ့ သူ့ခယ်မတောင် သူ့ခိုးတစ်ယောက်နဲ့ ရောင်းထွက်အောင်လုပ်ခဲ့တာ ပဲ”

စိတ်ခါ မျက်နှာပျက်သွားရတာက ဝကြီးပင်။

“ဟိဟိ”

အောင်သော် ခိုးရယ်၏။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြရအောင် ဗျာ”

ချက်ချင်း ပွဲဖြစ်သွား၏။ အချို့ကြီးမို့ ဝကြီးမှာ ‘ဟိုဖက်သုံး သိန်း၊ ဒီဖက်သုံးသိန်းနှင့် ခြောက်သိန်း တစ်ထိုင်တည်းရသွားသည်။ ဝကြီးက အောင်သော်ကို စေတနာကြေး တစ်သိန်းပြန်ပေးလိုက်သည်။

“တောက်... ငါထင်သားပဲကွာ၊ ဝကြီးလာကတည်းက ပွဲတတော့ပျက်ပြီလို့”

ဝကြီးက ငွေများကို ရေတွက်ရင်း...

“ဘယ်နှယ်ပွဲပျက်ရမှာလဲကွာ၊ ပွဲဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးလား”

အောင်သော်က ဝကြီး၏ငွေပုံတို့ကြည့်ပြီး...

“ပွဲဖြစ်တာတော့ ဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ အဲ... အဲဒီငွေတွေက ငါရမဲ့

ငွေတွေက”

ဝကြီးက အောင်သော်ပခုံးတို့ပုတ်ပြီး...

“မင်းကလည်းကွာ ပွဲစားလုပ်တယ်ဆိုတာ နဲ့စပ်အောင် လေ့လာ၊ မှန်တာတို့ပြော၊ မင်္ဂလာရှိအောင်နော၊ ဝါမှ”

“တိုဝကြီး... ကိုဝကြီး”

ဝကြီးစကားမဆုံးမီ အလောတကြီးခေါ်သံကြားရ၏။ ကြည့်

၂၆ : ၀၁၀၀

လိုက်တော့ သူ့ခိုးကျော်ကို။ ဝကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။ ကျော်ကို
က လေးဖက်ထောက်မတတ် ပြေးလာပြီး...

“ရှာလိုက်ရတာဗျာ၊ ဘယ်အလေလိုက်နေတာလဲ”
“ဟေ့ကောင် မင်းစကားပြောတာကြည့်ပြော၊ အလုပ်လုပ်နေ

တာကွ၊ အလုပ်လုပ်နေတာ”

“အလုပ်လုပ်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ ပြဿနာက တက်ကုန်ပြီ
ဗျ၊ တက်ကုန်ပြီ”

“ဘာ”

ဝကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။

“ဘာပြဿနာတက်လို့လဲ မကောင်းသတင်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ တော်တော်မကောင်းတဲ့သတင်း”

ဝကြီး သိသည်။ ဒါယောက္ခမကြီး တစ်ခုခုဖြစ်ခြင်းသာ၊
ထို့ကြောင့်...

“ဟေ့ကောင်... မကောင်းသတင်းဆို မပြောနဲ့၊ ဒီမှာ
မဝလာယူနေတဲ့အချိန်”

“ဟာ... မပြောလို့မဖြစ်ဘူးဗျ၊ ပြောမှတိုဖြစ်မှာ”

“ပြောမှဖြစ်မယ်ဆိုလည်း မကောင်းသတင်းကို ကောင်းတဲ့
မျက်နှာနဲ့ပြော”

“ကောင်း... ကောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့၊ မကောင်းသတင်းကို
ကောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ပြောရမယ် ဟုတ်လား”

ကျော်ကို တည်သွားသည်။ ဝကြီးက ဝရုမစိုက်ဟန်နှင့်
ပိုက်ဆံများကို ဆတ်လက်ရေတွက်ရင်း...

“အေး... ငါမဝလာယူနေတဲ့အချိန်မို့ မကောင်းသတင်းတို့
တောင် ကောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ပြော”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ကျော်ကို ရယ်လိုက်သည်။ နောက် မျက်နှာတည်သွားပြီး

“ခင်ဗျား နောက်နေတာလား”

“ဟေ့ကောင် အတည်ပြောနေတာကွ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

ဝကြီးစကားတို့ ကျော်ကိုတ ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟား... ဟား မကောင်းသတင်းတို့ ကောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့
ပြောရမယ်၊ ဟား... ဟား ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ အပြစ်အပျက်က
ကျွန်တော် ရယ်တောင်ရယ်မိသေး၊ ဟား ဟား”

ကျော်ကိုလာပြီး ဟိလာတိုက်နေ၍ ဝကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့
သွား၏။ သူ့ပုံက တကယ်ပျော်နေသည့်ပုံ။

“ဟား... ဟား... ဟား အဖြစ်ကစီလိုဗျ၊ ဟား... ဟား
ကျွန်တော်တို့ ဒီတသွားပြီး ကားက ဟက်ပီးဝေါ့ကို ချိုးဝင်တာဗျ၊
ဟား ဟား”

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့က ဆေးရုံသွားတာမဟုတ်လား”

ဝကြီးအမေးတို့ ကျော်ကိုတ လက်ကာပြရင်း...

“ရောက်တယ်၊ ရောက်တယ်၊ ဆေးရုံလည်းရောက်တယ်၊
ဟား ဟား ဟား ဆေးရုံရောက်တာက ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ
နှစ်ယောက်တောင်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

“ဟင်... နှစ်ယောက်တောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝကြီး မျက်လုံးပြူးသွား၏။ ဒါကို ကျော်ကိုက...

“ဟား... ဟား ပြောပြမယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ့ရင်
ကျွန်တော်ဖြင့် ရယ်တောင်ရယ်မိသေး၊ ဟား ဟား ဟက်ပီးဝေါ့
ရောက်တော့ဗျာ ရဟတ်စီ၊ ချားစီ၊ နိုလာတိုဝတာစီ၊ မူးပြီးရော၊

လုပ်တာ... လုပ်တာ၊ ဟား... ဟား၊ အဲဒါပြီးတော့ ပြိုင်ကားတွေ
မောင်း၊ ကာစီနိုတွေလောင်း၊ ဟား... ဟား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ရယ်
တောင်ရယ်မိသေး၊ ဟား... ဟား... ဟား၊ ခပ်... ခပ်... ခပ်”

“ဝကြီး စိတ်မရှည်တော့၊ ကျော်ကိုက တက်မတတ်ချက်မ
တတ် ရယ်နေသည်ကို။

“ဟေ့တောင် မြန်မြန်ပြောကွာ”

“ဟား... ဟား ပြောမယ်၊ ပြောမယ်၊ ဟား ဟား အမြစ်
အဖျက်ကရယ်ရလို့ပါဗျာ၊ ဟား... ဟား အဲ... အဲဒါပြီးတော့
ဟား... ဟား ခင်ဗျားသမီး မယ်ဗလက မြင်းစီးချင်တယ်ဆိုပြီး
မြင်းရဟတ်တက်စီးတာ၊ ဟား... ဟား မြင်း... မြင်း... ဟီးဟီး
မြင်းပေါ်ကပြတ်ကျတာ၊ ဟား... ဟား... လက်... လက်ဖြောင်းခနဲ
ကျိုးသွားတာဗျာ၊ ဟား... ဟား ရယ်လိုက်ရတာပြောမနေနဲ့တော့၊
ဟား... ဟား”

“ဟင်”

“ဝကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်... မယ်ဗလ လက်ကျိုးလို့ ဟုတ်လား”

“ဟား... ဟား... ဟား ဟုတ်တာဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့်
ရယ်လိုက်ရတာ အူပါနာတယ်၊ မြင်းစက်က ရုတ်တရက်ခနဲထွက်သွား
တာ၊ မယ်ဗလ... မယ်ဗလ ဟား... ဟား ဇောက်ထိုးကြီးဗျာ၊
ကျသွားတာ၊ ဟား... ဟား... အဟွတ်... အဟွတ်... အောက်
တသမံတလင်းပေါ် လက်ထောက်မိပြီး၊ ဟား... ဟား လက်ကခွပ်
ခနဲကျိုးသွားတာဗျာ၊ ဟား... ဟား ကျွန်တော်ဖြင့် ရယ်လိုက်ရတာ
ဗျာ၊ ဟား... ဟား”

“ဟေ့တောင်”

“ဝကြီး ဒေါသတကြီး ထအော်သည်။

“ငါ့သမီးလက်ကျိုးသွားတာ မင်းက ဟိလာတိုက်နေသေး
တယ် ဟုတ်လား”

“ရယ်ရလွန်းလို့ပါဗျာ၊ ဟား... ဟား... မြင်း... မြင်း
ကြီး ပေါ်က ဇောက်ထိုးကြီး၊ ဟား... ဟား... ဟား အူပါနာတယ်
ဗျာ၊ ဟီး ဟီး”

“ဪ... ငါ့သမီးလက်ကျိုးတာ မင်းကရယ်နေသေးတယ်
ဟုတ်လား၊ ကဲဟာ၊ ကဲဟာ”

“ဖြောင်း”

“ဝကြီး သည်းမခံနိုင်တော့၍ ကျော်တိုနားရင်းကို အုပ်ထည့်
လိုက်သည်။ ကျော်တိုက သူ့နားအုံသူကိုင်ပြီး... ”

“ဟင်... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နားရင်းအုပ်တယ်”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါ့သမီးလက်ကျိုးတာ မင်းက
ဘာလို့ ဟိလာတိုက်နေရတာလဲ”

“ဟင်... ကိုဝကြီးပဲ မင်္ဂလာယူနေတဲ့အချိန်မို့ မကောင်း
သတင်းကို မင်္ဂလာရှိတဲ့ပုံနဲ့ ပြောဆို၊ အဲဒါကြောင့် မင်္ဂလာရှိရှိပြောပြ
နေတာ”

“ဟေ့ကောင်... ဒါက မင်္ဂလာရှိရှိပြောစရာ၊ အာ... ကွာ
တောတ်”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းလည်းမသိ၊ သူ့စကားနှင့်သူ ပတ်မိနေ
ပြီးဟုတ်လား၊ ထို့ကြောင့်... ”

“ကဲ... ငါသွားမယ်”

ဆိုတာ ရှုရှုရှုရှုရှုနှင့် ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ကိုကြည့်
၍ ကျော်ကိုက... .

“ဪ... သူကပဲ မင်္ဂလာယူတဲ့အချိန်မှာ သတင်းဆိုးကို
မင်္ဂလာရှိပြောဆိုလို့လည်း ပြောရသေးတယ်၊ နားရင်းလည်း အတုပ်
ခံရသေးတယ်”

အောင်သော်က ကျော်ကိုကိုကြည့်၍... .

“သူ့သမီးက တကယ်လက်ကျိုးသွားတာလား”

“ဟား... . ဟား အဲဒါကိုပြောမလို့ဗျ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ရယ်
တောင်ရယ်မိသေး၊ ဟား... . ဟား သူ့သမီးမယ်ဗလလေ၊ ဟား... .
ဟား”

ကျော်ကိုက အောင်သော်ကို မင်္ဂလာရှိစွာ ဆက်ရှင်းပြ၏။

xxxx

“အိမ်မှာလူမရှိပါဘူး၊ စောင့်နေပါဆို ဘယ်အလေလိုက်နေ
တာလဲ”

ခြံဝင်းဝရောက်သည်နှင့် မယားဖြစ်သူ ဟိုဇာကြီး ငှက်ဆိုး
ထိုးသံ အရင်ကြားရသည်။ ဝကြီး ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ... .

“သမီး... သမီး မယ်ဗလရော”

သူ့အမေးကို သူ့ဇာက မေးငေါ့ရင်း... .

“ရှိတယ်... ဟိုမှာ”

ဝကြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဘွားအေ ဝကြီးယောက္ခမထံမှ
လက်တစ်ဖတ်နှင့် မုန့်လုနေသည်။ ယောက္ခမကြီးတလည်း
အောက်ဆီလှုပ်ဗူးကြီး နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်တွင် တပ်ရင်း ကလေး

လတ်ကို အတင်းလိုက်ပုတ်ထုတ်နေသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... အဲဒါငါဟာ”

ယောက္ခမကြီးက အနီးနားမှ မုန့်တစ်ခုကို ကလေးလက်ထဲမှ လှ၍ အောက်ဆီလှင်ပိုက်ကိုဖြုတ်။ ပါးစပ်ထဲပစ်ထည့်ဝါးပြီး...

“အောင်မလေး... မောတယ်၊ မောတယ်”

ဆိုကာ အောက်ဆီလှင်ပိုက်ပြန်တပ်၍ အမောပြောနေရသေး၏။

“တော်သေးတာပေါ့ဟာ၊ ကလေးက လတ်ကျိုးသွားသေးလား”

“မကျိုးပါဘူး၊ အဆစ်လွဲရုံပါ”

ဝကြီး သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ နင်တို့က ကလေးတစ်ယောက်တိုတောင် မကြည့်နိုင်ဘူးလား”

“ကြည့်ပါတယ်တော်၊ အဲဒီတစ်ချက်လေးပဲ၊ လွန်းငွေးငွေးနဲ့ သူ့ယောက်ျားက ပင်လယ်စားပြုလေ့သွားစီးတာ၊ အမ်းမကြီးကလည်း တိုက်ကားမောင်းချင်တယ်ဆိုလို့ တိုက်ကားပေးမောင်းတုန်း အမ်းမကြီးအဖော်ရအောင် ကျွန်မ လိုက်မောင်းပေးတုန်း သူပြုတ်ကျသွားတာ”

ဝကြီး မျက်လုံးပြန့်သွားရ၏။

“ဟင်း... ဒီလူမမာအဖွားကြီးက တိုက်ကားသွားမောင်းတယ်ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ နင်တို့သွားတုန်းက ဒီအဖွားကြီးကို ဆေးရုံသွားဖို့မှာဆို၊ ဘယ်ဆေးရုံပို့ခဲ့တာလဲ”

“ရွှေပုဂ္ဂန်”

“ဘာ”

ဝကြီးအော်သံက သာမန်ထက် ပိုကျယ်သွား၏။ ဒါကို မယ်အိုဇာက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်လိုက်ပြီး...

“အဲ... အဟဲ ဒီလို ဒီကသွားတုန်းက အမ်းမကြီးက အမောဆိုပြီးတတ်နေတာလေ၊ အဲဒါ ကားပေါ်မှာလည်း ဘယ်လိုမှ သတိမရဘူး၊ ကျွန်မစိတ်ထဲ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီတောင် မှတ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီရွှေပုဂ္ဂန်ရှေ့ရောက်တော့မှ မျက်လုံးကြီးပွင့်လာပြီး”

“အဲရာဘာနိုးရဲဟင်”

“ဆိုပြီး မပီမသထမေးတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ရွှေပုဂ္ဂန်လေ အမ်းမရဲ့ဆိုတော့ ချက်ချင်းသတိလည်လာပြီး”

“အဲဒီ ချွေပုဂ္ဂန်ကွားမယ်”

“ဆိုပြီးပြောတာ၊ အဲဒါ ကျွန်မလည်း အမ်းမကို ဆေးရုံမတင်ခင် ရွှေပုဂ္ဂန်အရင်တင်ခဲ့တာ၊ အဟဲ လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင်လေ” လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင်တဲ့၊ ဝကြီး ခေါင်းကုတ်သွားသည်။ “အဲဒါကထားပါတော့၊ ဟက်ပီးဝေါ(လ်)က ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

“အဲ... အဲဒါကလည်းလေ အမ်းမကြီးက ရွှေပုဂ္ဂန်မှာ စားချင်တာစားပြီး တစ်ခါ အမောပြန်မောက်လို့ ကားငှားပြီး ဆေးရုံပြေးတာ၊ တစ်လမ်းလုံး သတိမရပါဘူး ကိုဝကြီးရယ်၊ ကျွန်မတောင် အမ်းမတော့ ဝိုးဝိုးပက်စက်ဖြစ်ပြီမှတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်တော့ ဟက်ပီးဝေါရှေ့လည်း ကားရောက်ရော”

“အဲရာဘာနိုးလဲဟင်”

“ဆိုပြီး မျက်လုံးကြီးပွင့်ပြီး မပီမသထမေးတာ”

“ဒါနဲ့ လူနာစိတ်ချမ်းသာအောင် ဟက်ပီးဝေါ(လ်)ထဲ ဝင်ကမြင်းခဲ့ကြတာပေါ့”

ဝကြီးစကားကို အိုဇာက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး...

“အဟဲ... အဲဒါက အမ်းမကြီးရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း၊ ဟိုလေ သူမတော်တဆဆုံးသွားရင်တဲ့ သူ့မြေးလေးတွေနဲ့ အတူမကမ္ဘာခြင်းခဲ့ရ၊ အဲ... အဲလေ မဆော့ခဲ့ရမှာစိုးလို့တဲ့၊ အဲဒါ ဝင်ဆော့ပေးတာ၊ ကလေးတွေအတွက်ပါ”

ဝကြီး မျက်နှာမဲ့သွားသည်။

“ဪ... ကလေးတွေအတွက် ဝင်ဆော့ပေးတာ၊ ကလေး မြင်းပေါ်တကျတာတောင် မသိရလောက်အောင် တိုက်ကားတွေ မောင်း ရိုလာကိုစတာတွေစီးခဲ့ကြတာပေါ့”

ဝကြီးစကားကြောင့် မယ်အိုဇာ သူ့ဝပြုပြန်နွှာကိုယ်ကိုတုံ့ ပြီး...

“ကိုဝကြီးကလည်း လူနာက အရေးကြီးတဲ့ဟာကို”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

သူတို့စကားမဆုံးခင် ငိုသံကြား၍ ကြည့်လိုက်တော့ အမ်းမ၊ အောက်စီလင်ဗူးကြီးနှင့် မုန့်တွေတပြတ်ပြတ်စားရင်း တိုမိုး ယားဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်ရင်း ငိုနေတာ၊ သူငိုသံလည်းကြားရော ဟိုဝယောင်လင်မယားကပါ နောက်ဖေးမှနေ၍

“ဟီး... ဟီး... ဟီး ရက်စက်ပါပေ”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး လုပ်ရက်ပါပေ”

ဆိုပြီး ထငိုပေးရှာသည်။ ဝကြီး စိတ်နှစ်သွားပြီး...

“ဟိတ်... ဟိုလင်မယား ကျက်သရေမရှိ ဘာလို့အသံပြ

ကြီးနဲ့ ငိုနေတာလဲ”

ဆိုတာကို ကျော်ကိုက...

“သိဘူးလေ၊ ကိုဝကြီးဆူသံလည်းကြား၊ အမ်းမကြီးငိုသံလည်း

ကြားတော့ ပိုးစိုးပတ်စက်ကောနေပြီမှတ်လို့ အားရအောင်ပိုင်းငိုပေး တာ၊ ဟီး ဟီး ဟီး ရက်စက်ပါပေ”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး လုပ်ရက်ပါပေ”

“တိတ်စမ်း... ဟိုအဘွားကြီးက ကိုမိုးယားကားကြည့်ပြီး သူ့ဘာသာငိုနေတာ”

ထိုတော့မှ ဟိုနှစ်ယောက်အသံတိတ်ကာ ပြန်၍ ချစ်ကလူ ကျီစယ်နေ၏။

“တားတား ပါဝါခိုခိုကားကြည့်ချင်တယ်”

ပလရှင်က အမ်းမကြီးနားက သူ့ခွေလေးသူကိုင်ပြီး ပြော သည်။ ဒါကို အမ်းမကြီးက တိစီရမုန်ကိုဖွက်ပြီး...

“နေစမ်းပါ၊ ဒီမှာ ဇာတ်လမ်းကကောင်းနေပြီဆိုမှ၊ ဟီး ဟီး အောင်မလေး တိစီကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

အမ်းမစကားကြောင့် ဝကြီး ထောင်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။

“ဪ... ပန်ကာရှေ့မှာ ဖိပ်နဲ့ကြည့်ရတာ ပင်ပန်းတယ် ဟုတ်လားဟင်၊ သူများတွေ တစ်နေကုန် ရွာရိုးလျှောက်ပြီး စီးပွားရှာ နေရတဲ့သူက မပင်ပန်းရဘူးလား၊ နည်းနည်းပါးပါးလည်း ကိုယ်ချင်း စာပြီးပြောစမ်းပါ”

ဝကြီးစကားလည်းကြားရော အမ်းမကြီးက တပ်ထားသော အောက်စီလင်ဗူးကိုဖြုတ်ပြီး...

“ဟဲ့... ငါကလူကြီး၊ လူကြီးဆိုတာ မောတတ်မူးတတ်တယ် ဟဲ့၊ ငါတို့က သူများတွေလို ရွာရိုးလျှောက်ပြီး စီးပွားရှာနေတာမဟုတ် ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ ကိုမိုးယားကားနဲ့နေတာ၊ နင်တို့သာ ဝင်၍လို့ လမ်းတတာလျှောက်၊ နေပူကြီးထဲသွား၊ သူများ ကားကိုင်ကြည့်၊ ဈေးညှိပြီးငွေရှာနေရတာ၊ တို့များကတော့ ပန်ကာ

အောက်မှာ တိုဗိုးယားကားနဲ့၊ နင့်အမေနဲ့တောင် နပန်းလုံးလိုက်ချင်
သေး၊ ဟီး... ဟီး... ဟီး မောတယ်၊ မောတယ်၊ ဟီး... ဟီး”

ပြောစကားပင်မဆုံး တက်မလိုဖြစ်နေ၏။ ဒါကို သူ့သမီး
မယ်တို့ဇာတ ပြေးသွားပြီး အောက်စီလျင်ဘူးတပ်ပေးရန် ပြေးသွား
တော့... .

“နေ... နေဦး... ဒါ... ဒါကုန်မှ”

ဆိုကာ မောနေသည့်ကြားက ဝါးလုံးမုန့်တစ်ခုကို အမောဆို
ခံ၍ ဝါးလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ အောက်စီလျင်ဘူးတပ်ကာ ဟီး... ဟီး
နှင့် အမောဖြေနေလေတော့သည်။ ဒါတောင် ကလေးများဝင်လှမှာ
စိုး၍ သူမုန့်များကို ရင်ခွင်ထဲပိုက်၍ ဝပ်နေသေး၏။

“ဟီး... ဟီး... ဟီး”

ခွေးငေါက်ကြီးများ အစာခွက်ရလျှင် ခြေခွံ တခြားတောင်
များကို စားမာန်ခွတ်သလိုအသံမျိုး ထွက်နေလေတော့သည်။

xxxx

“ဟီး... ဟီး... ချွတ်၊ အဟင့်... ဟီး”

ညအိပ်လို့ကောင်းနေတုန်း ခေါင်းရင်းနားမှ ပြိတ္တာညည်းသံ
လိုကြား၍ ဝကြီး ထကြည့်လိုက်တော့ အမ်းမကြီး၊

မပြီးနိုင်သော တိုဗိုးယားကားတို့ကြည့်၍ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်
ထိုင်နေတုန်း၊ ဝကြီးလည်း အိပ်ရေယှက်သွားသည်မို့ စိတ်ဆိုးပြီး...

“ဟာ... ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ မအိပ်သေးဘူးလား၊
ဘယ်နှယ်ဗျာ ညကြီးသန်းခေါင် လူအိပ်နေတဲ့ခေါင်းရင်းလာပြီး ငိုကြွေး
ချက်မလုပ်နေတာ၊ အဲဒီလိုလူမျိုးမှ ရောဂါမဖြစ်ရင် ဘယ်သူဖြစ်မှာ
လဲ”

ဝကြီးစကားကို အမ်းမကြီးက တပ်ထားသော အောက်စီလျင်

ဦးကိုဖြုတ်ပြီး...

“ဟီး... ငါ့မီးနဲ့ငါတို့ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါတို့ဘာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မခံရအောင် နှင့်အိမ်တစ်အိမ်ပဲ ကွက်ပြီး စီမိုကရေစီမရတာလား၊ လူသားချင်းစာနာထောက်ထားမှု မရှိဘူးလား... ဟီး”

ဆိုပြီး ဆက်ငိုနေ၏။ ဝကြီးလည်း သည်းမခံနိုင်တော့၊ အိပ်ရာမှထပြီး လျှပ်စစ်မီးမိန်းကို ပြောင်းခနဲ ချလိုက်သည်။ အိမ်ကလေးတ မှောင်ခနဲ...

“ကဲ... ငို... ငိုချင်ရင် အမှောင်ထဲမှာဆက်ငို၊ အမှောင်ထဲမှာ စီမိုကရေစီရပြီ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ငိုလို့ရပြီ”

ဆိုတော့မှ အဘွားကြီး ကုပ်ချီကုပ်ချီနှင့် ထသွား၏။ မိတာဘောက်(စ်)မှ မိန်းကိုကလည်း သူမှပြန်မတင်တတ်ဘဲကိုး။

သိပ်မကြာလိုက်၊ အမ်းမကြီး အိပ်ရာမှ ဟောက်သံကြားရသည်။ နောက်...

“ခလူး... အဲဒီဝကြီးဆိုတဲ့ကောင်ကို နှိပ်ကွပ်ရမယ်၊ ခလော့ စီကောင့်အလစ်မှာ ငါတို့သားအမိသုံးယောက် လည်မျိုညှစ်ပြီး ခလူးထွက်လာတဲ့လျှာကို ပလယာနဲ့ညှပ်၊ ခလော့... ဘေးအိမ်ကဟိုတောင်မ... ခလူး... သူ့ယောက်ျားလုပ်စာနဲ့ ကောင်းစားနေလိုက်တာ၊ ခလော့... ကြည့်လို့ကိုမရဘူး၊ ခလူး... ရပ်ကွက်လူကြီးက လမ်းပြင်ဖို့တဲ့၊ ခလော့... စီလူကိုဖြုတ်ပြီး ငါလုပ်မယ်၊ ခလူး... အောင်မလေး... မောတယ်၊ မောတယ်၊ ခလော့”

စသည်ဖြင့် ဝကြီး ရပ်ကွက်သာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အိပ်နေတုန်းပင် ယောင်ပြီးမေတ္တာပို့နေသည်။ ဝကြီးလည်း သည်းမခံနိုင်တော့၊ ဆောင့်ကြောင့်ထထိုင်ပြီး...

“တောက်... အတော်စိတ်ထားမကောင်းတဲ့ အဘွားကြီး၊

အိပ်ပြီးယောင်တာတောင် တစ်ခုမှ အကောင်းမပါဘူး”

ဝကြီး၏ ရေခွတ်သံ၊ ထိုအသံကြောင့် ဟိုဇာနီးလာပြီး...

“ဟင်... ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”

ဝကြီးလည်း သည်းမခံနိုင်တော့၊

“နှင့်အမေကိုပြောနေတာလေ၊ အိပ်ပြီးယောင်တာတောင် ငါ့ကိုနှိပ်ကွပ်မယ်၊ ဂုတ်ချိုးမယ်ဆိုပြီး ဖော်နေတာ”

ဝကြီးစကားကြားသည်နှင့် ဟိုဇာမှာ အသံပြကြီးနှင့်...

“အောင်မလေး... သေကာနီးလူမမာ သူ့ဘာသာသူ ယောင်တာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်မယောင်ရဘဲ သူကအမြစ်ပြောနေသေး၊ စီမှာကိုဝကြီး Human Right ဆိုတာ ရှင်နားမလည်ဘူးလား၊ ဟီး ဟီး”

ဆိုပြီး ထငိုတော့ ဟိုဝယောင်လင်မယားကလည်း တိုင်ပင်ထားသည့်အလား...

“ဟီး... ဟီး... ဟီး ရက်စက်ပါပေ”

“ဟီး... ဟီး... ဟီး လုပ်ရက်ပါပေ”

ဝကြီး ကိုယ့်နားသာကိုယ် ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

xxxxx

“အေးဗျာ... ဝဉ်းစားစရာက နှစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ ကိုယ့် မျက်စိရှေ့မှာ ပိုးစိုးပတ်စက်ဖြစ်တာ အရသာခံကြည့်ချင်ရင်တော့ အိမ်မှာထား။ ဂါမုမဟုတ် ဆေးရုံတင်၊ ဒီနှစ်မျိုးပဲရှိတော့တာ”

“ဟင်း... မောတယ်၊ မောတယ်၊ ဟင်း ဟင်း”

ယောက္ခမကြီးကတော့ အောက်စီလျင်ဖြုတ်၍ မောတယ် ပြောလိုက်၊ အောက်စီလျင်တပ်၍ မောနေလိုက် ဖြစ်နေ၏။ အနားမှာ လည်း အိုဇာတို့၊ လွန်းငွေးငွေးတို့မှာ အစာစားပြီး နင်နေတာလား၊ ရင်ဆို့ပြီးငိုနေတာလားမသိ၊ တဟီးဟီးနှင့် ဖြစ်နေသည်။

ဝကြီးလည်း သက်ပြင်းချကာ...

“ဟင်း... ဒီအိမ်မှာဆိုရင်တော့ အဖွားကြီးမကျန်းမာတာ

အကြောင်းပြုပြီး သူတို့အမျိုးတွေ တစ်လကိုးသီတင်းလာနေမှာနဲ့ဆို မချောင်လောက်ဘူး၊ ဒီကြားထဲ အိုဇာတလည်း ဂျပန်ပြန်သွားဖို့က နှစ်ရက်ပဲလိုတော့တာ၊ အဲဒီတော့ဆရာရယ် ဆေးရုံပဲတင်လိုက်ပါ မယ်”

ဆရာဝန်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒါအကောင်းဆုံးပါပဲဗျာ”

“ဒါနဲ့ဆရာ၊ သူ့အခြေအနေက လုံးဝပြန်မကောင်းနိုင်တော့ဘူးလားဆရာ”

“ဪ... ကိုဝကြီးရယ်၊ နိုင်းတီးစစ်(စ်)အပြည့်ကြီးပါဆိုနေမှဗျာ၊ နားကြပ်နဲ့ ဘယ်နေရာထောက်လိုက် ထောက်လိုက် အားလုံးသေကွင်းသေကွက်ချည်းပဲ၊ ပြန်မကောင်းဘူးဆိုတာတော့ အာမခံလို့ရတယ်”

ဝကြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

“တဲ... ဆရာလည်းပြန်ဦးမယ်၊ ဆေးရုံတင်မယ်ဆိုရင်လည်း အမြန်ဆုံးသာတင်လိုက်ပါဗျာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်တဲ့ပါဆရာ”

ဆရာဝန် ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် ဝကြီးလည်း...

“တဲ... ဆရာဝန်ကတော့ ဆေးရုံတင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့”

ဆိုသည်နှင့် အိုဇာတို့ လွန်းငွေးငွေးတို့လည်း...

“ဟေ့... ဆေးရုံသွားရမယ်တဲ့ဟေ့၊ လုပ်ကြဟေ့”

ဆိုကာ အဝတ်အစားအသစ်များ ပြေးယူပြေးလဲကြပြန်သည်။

“ငါကတော့ အားလုံးထက်ပေါ်လွင်အောင် အနီရောင်

တောက်တောက်လေးပဲ ဝတ်သွားမယ်”

“ငွေငွေတို့တတော့ အဖြူရောင်ဂါဝန်ပဲ”

“မိန်းမရေ... တိုယ်ကတော့ ဂျင်းသရိုက်ကွာတာနဲ့ အပေါ်က အောက်လေးပဲ ဆင်သွားမယ်ကွာ”

“ကိုကြီးကလေးလေးက ဘာဆင်ဆင် စက်ဆံ့ဖြစ်ပြီးသား၊ အဲဒါမကြီးတိုက်ရော”

“အေး... အမ်းမကြီးကိုက လူမမာလှအောင် မလေးရှား ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ကလေးနဲ့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလေး ဆင်ပေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဈေးမှာ ပန်းသည်မီဦးမယ်ထင်တယ်၊ အမ်းမ ပန်ရအောင်”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ဆေးရုံမှာ လူနာကို လူတိုင်းလှည့်ကြည့်မှာ”

သူတို့ဖြစ်နေပုံကို ဝကြီး သည်းမခံနိုင်တော့၊

“ဟေ့... နင်တို့ဟာက လူနာကို ဆေးရုံပွဲမှာလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မစ်(စ်)လူမမာပြိုင်ပွဲမှာ catwalk လျှောက်မှာလား ပြောစမ်း”

သူ့စကားကို ဖိုဇာက...

“ဖို... ဒီလောက်လှအောင်တော့ ဆင်ရမှာပေါ့၊ တော်ကြာ အမျိုးတွေလာလို့မှ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့မြင်ရင် နှိမ်ကြမှာ၊ သူ့ဇာတို့ ဂျပန်ကပြန်လာတာတောင် လူမွေးလူယောင် မပြောင်ဘူးဆိုပြီး”

“ဟဲ့... လူမွေးလူယောင်ပြောင်အောင် နင်ကဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ၊ ရသမျှစားချခဲ့ပြီး ဂျပန်ကပြန်လာတာ ဘာပါလားလဲ”

ဝကြီး၏စကားကြားသည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း သားငယ် ဗလ ရှင်က

“အမေလာရင် မုန့်ပါမယ်၊ အရုပ်ပါမယ်၊ တုတ်ပါမယ်”

“ဟေ့ကောင် တိတ်စမ်း”

သားငယ်ဗလရှင်ကို ဝကြီး စိတ်တိုစွာ ဟန်တားမိသည်။

“နင့်အမေမှာ မုန့်လည်းမပါဘူး၊ အရုပ်လည်းမပါဘူး၊ တုတ်လည်းမပါဘူး၊ ငါ့ကိုတောင် အပြုတ်ချည်းတိုက်နေတာကြည့်”

ကျော်ကိုက ကြားဖြတ်၍

“အကင်ကျွေးနေတာတော့ တွေပါတယ်”

“တစ်ခါထဲကွ၊ သူ့ဂျပန်ကပါလာတဲ့ နှစ်ရာတန်နဲ့ ငါးဆယ်တန်တစ်ချောင်းဝယ်ကျွေးတာ”

“အဲဒီအကင်လည်း မီးဖုတ်ထားတာပဲမဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ရင်”

“ဟေ့ကောင် မင်း တိတ်တိတ်နေမလား၊ အိမ်ပေါ်က ငါပစ်ချရမလား”

ဝကြီးစကားကြောင့် ကျော်ကို ဒီဒီဒီနှင့် အသံတိတ်သွား၏၊ ခိုးရယ်နေတာလည်းဖြစ်နိုင်၏၊ ဒါကို သူ့ဇာက ကြားဝင်၍...

“ကဲ... တော်ကြပါတော့၊ အမေလူမမာကြီးရှိလျက်နဲ့ ခွကျော်ပြီး ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ကဲ ကဲ လွန်းငွေငွေနဲ့ ကျော်ကိုက အမ်းမကြီးကို ဆေးရုံသွားပို့”

“ဟင်... မမကြီးက”

“ငါနဲ့ ကိုဝကြီးက လူမမာအတွက်ဓာတ်စာ၊ ဓာတ်စာ သွားဝယ်မယ်လေ”

“ဟေး... ဒါမှ တို့မမကြီးကွ”

“မေမေလာရင် မုန့်ပါမယ်၊ အရုပ်ပါမယ်”

“ဟဲ့... ငွေငွေ ကလေးတွေလည်းခေါ်သွားနော်၊ လမ်းမှာ တစ်ခုခုမဖြစ်စေနဲ့၊ ဆေးရုံရောက်မှ ငါနဲ့ဆုံမယ်၊ အမျိုးတွေလာရင်

လည်း ခဏစောင့်လို့မှာလိုက်”

“ကဲ... ကဲ ကိုဝကြီးလာ၊ အမ်းမစာတွက် ဓာတ်စာသွားဝယ်ရအောင်”

ဝကြီးလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် သူ့ဇာနောက်လိုက်သွားရသည်။ အေးလေ သူတို့မှာက ကိုယ်ပိုင်လူနာကြီးနဲ့ဆိုတော့ ငြင်းရလည်းအခက်။

xxxxx

BURMESE
CLASSIC

“ကိုဝကြီး... ရှင်မိမှာပဲခဏစောင့်၊ ကျွန်မ လူမမာ ဓာတ်စာ သွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

ပလာဇာရွေ့မှာ တားရပ်ပြီး မယ်ဆိုတာကြီးတစ်ယောက် တည်း ဆင်းချသွားသည်။

“ဟေ့... ဟေ့ ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံယူသွားဦးလေ”

ဆိုတာကို ဟိုဇာတ လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ...

“ပစ္စည်းစာရင်သွားရွေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီကို ပစ္စည်းရောက်မှ ရှင်ရှင်းလိုက်ပေါ့”

ဝကြီး သတ်ပြင်းချလိုက်သည်။ ယခုတလော ဘယ်နှကြိမ် ပြောက် သက်ပြင်းချမိနေမှန်းမသိ။

“ဟူး”

လေပူမှုတ်ထုတ်ရင်း သူ့ဘဝကိုသူ ပြန်သုံးသပ်မိသည်။

ယခု သူပိုက်မိနေသော ယောက္ခမကြီးမှာ ဘယ်အချိန်က စ၍ လူမမာဖြစ်နေသလဲ သူမစဉ်းစားတတ်။

သူနှင့်သူ့ဇာကြီး၊ ညားစကတည်းက ဒီအမ်းမကြီးမှာ ကျန်းမာရေးမကောင်း၍ ကောင်းကောင်းပင် မလှုပ်နိုင်တော့။ အဲဒီထဲမှာ အိမ်ထဲမှာပင် အငုတ်တည်၍ အိမ်ထဲမှာပင် တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲနှင့် ဆွဲဖို့သာကြနေသည်။ သူ၏လူမမာသက်သည် ဝကြီး သီသလောက်ပင် ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။ အရှေ့ပိုင်း၌ သူ၏ယောက်ျား ဘယ်မျှ ဒုက္ခခံခဲ့ရသည်မသိ။

ဝကြီးမှာ ယောက္ခမဖြစ်သူကို ကောင်းကောင်းမမြင်ဘူးလို့ကံ။ ယောက္ခမကြီးမှာ ဝကြီးတို့မညားခင်ကတည်းက ထွက်ပြေးသွားတာလား။ ပျောက်သွားတာလား။ ထောင်ပဲကျနေတာလား။ သေသေချာချာမသိ။ သူ့ဇာတို့ သားအမိက အခြားနေရာသာ ဟောင်ဖွားဟောင်ဖွား သူ့အဖေအကြောင်းမေးလျှင် မည်သူမေးမေး တစ်ခွန်းမှမပြော။ ဝကြီးကိုပင်မပြော။ တစ်ခါတစ်ရံ၌တော့ ခြင်းကြီးခြင်းငယ် အသွယ်သွယ်ဆွဲ၍တော့ “သူ့အဖေကို သွားတွေဦးမယ်” ဟု ပြောတတ်သည်။ သို့သော် ဘယ်နားသွားတွေကြသည်တော့ မသိ။

ဝကြီးခယ်မ ဘုတ်ထိုင်းကြီးကျတော့တစ်မျိုး။ ခေါင်းထဲမှာလည်း ဗလာနုတ္တိ။ အစားတစ်ခုသာသိသည်။ ကျန်တာ ဘာမှမေးမရ။ အားကိုးလို့လည်းမရ။ တစ်ချိန်လုံး ပိုက်ဆံတောင်း၍ သင်တန်းမျိုးစုံတက်ရန်သာ ချောင်းနေသည်။ အိမ်ထဲမှာလည်း သူ့ရဲ့ဒီပလိုမာတွေ ဆက်တိမိကိတ်တွေလည်းမနည်း။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှမတတ်။ အစကတည်းက ဂယောင်မို့ ဂယောင်လုပ်ရန်သာတတ်သည်။

“ဟူး”

ဝကြီး လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ဘဝကို သူ့ကိုယ်တိုင် တွေး၍ ရင်လေးနေမိသည်။

“အဲ... အဲဒီကားပေါ်တင်ပေးပါ။ အဲဒီကားပေါ်”

သူ့ဇာ၏အသံ။

“ဟင်”

အထုပ်တစ်ထုပ်ကို လူနှစ်ယောက် ခါးကိုင်းလောက်အောင် ထမ်းပြီး ဝကြီးတို့ငှားလာသောတားပေါ် လာပစ်တင်တာကိုမြင်တော့ ဝကြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟင်... ဂါ... ဂါ”

“နေစမ်းပါဟဲ့၊ နောက်တစ်ထုပ်ရော”

“လာပြီ... အစ်မ အနောက်မှာ”

“ဟင်”

အနောက်မှာလည်း ပထမအထုပ်ထက် မငယ်သော အထုပ်တစ်ထုပ်။

“ဂါ... ဂါတွေက”

ဝကြီး အံ့ဩတကြိမ်အမေးကို သူ့ဇာကပြေသည်။

“ဓာတ်စာတွေလေ... ဓာတ်စာတွေ”

“ဟင်... ဓာတ်စာတွေက ဒီလောက်တောင်”

“နှစ်ရက်စာလေ၊ ဒီနေ့နဲ့မနက်ပြန် ရော့... ဒီမှာဘောက်

မှာ ရှင် ရှင်းလိုက်”

သူ့ဇာက ဝကြီးလက်ထဲ ဘောက်ချာတစ်ခွက်ထည့်ပေးသည်။

“ဂစ်... ဂစ်... ဂစ်”

ဘောက်ချာကိုကြည့်၍ ဝကြီး တက်ချင်သွား၏။ ဘောက်ချာ
တွင် ရေထားသည်က... .

“ဝန်ပေါက်ဆယ်ထုပ်”

“ရေခဲမုန့်ခွက်နှစ်ဆယ်”

“ဗူးရင်းသီးတစ်ခြင်း”

“ပုသိမ်ဟာလဝါနှင့် မန္တလေးထိုးမုန့်ဆယ်ထုပ်စီ”

“ဆန်းတစ်တစ်ဒါဝင်”

“လိုက်ချီးသီးနှစ်ပုလင်း”

“ဆင်းဝပ်နှစ်ထုပ်၊ (အထုပ်ကြီး)”

“ယိုးဒယားအကင်စုံ သုံးထုပ်(အထုပ်ကြီး)”

“ဟင်... ဒါ... ဒါတွေက”

ဝကြီး အပေါ်ပိုင်းလေးတင်ဖတ်ပြီး အောက်ပိုင်းဆက်မဖတ်
နိုင်တော့။

“ဓာတ်စာလေ၊ ဓာတ်စာတွေပါဆိုနေ”

“ဟ... လူမမာကို ဝန်ပေါက်ဆယ်ထုပ်ကျွေးတယ်လို့
ဘယ်ရာဇဝင်မှာ ကြားဖူးလို့လဲ”

“ဪ... ကိုဝကြီးကလည်း အမျိုးတွေလည်းလာမှာလေ၊
အဲဒါ လူမမာနား ခြိုင်းနေအောင်ထားတော့ လူမမာဂုဏ်ရှိတာပေါ့
လို့”

“ဪ... လူမမာများ ဂုဏ်ရှိရဦးမယ်ဟုတ်လား၊ သေခါ
နီးကျမှ သေပန်းပွင့်ချင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဘယ်လောက်မှမကျပါဘူး၊ တစ်သိန်းနဲ့နှစ်သောင်းထဲပါ”

“ဝစ်... ဝစ်”

ဝကြီး မျက်ဖြူဆိုက်ချင်နေသည်။ မနည်းစိတ်ပြန်ထိန်းထား

ရ၏။

“ဒါနဲ့ မနေ့တပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေရော”

“ကုန်ပြီလေ၊ ရွှေပုစွန်မှာစားတာနဲ့ ဟက်ပီးဝေါမှာကစား
တာဆိုတော့ ပိုက်ဆံမလောက်လို့ ရှင်ဈာကင်လေးတောင် ပေါင်လိုက်
ရတာ”

“ဝစ်ဝစ်”

“ရှင်သိရင် တက်သွားမှာစိုးလို့ မပြောတာ”

“ဝစ်... ဝစ်... ဝစ်၊ အခုကိုတတ်နေတာ၊ အခုကိုတတ်
နေတာ”

“အဲဒါ အိတ်ထဲကပိုက်ဆံ ရင်ဘတ်ဖိလို့လေ၊ ပိုက်
ဆံပိလိုက်တာ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ... ကဲ ရှင်သတ်သာသွားအောင်
ရှင့်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံ ကျွန်မပဲ နှိတ်ပြီးရှင်းလိုက်မယ်”

“ဟေ့ဟေ့”

အရေးထဲ လက်ကျောတ ကပ်နေသေးသည်မို့ မမိလိုက်
တော့၊ သူ့ဇာက ဝကြီးအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ဖုံးဖုံးလှောင်လှောင် နှိတ်ရေ
တွတ်၍ ပေးပြီးနေပြီ။

xxxxx

“သူတို့များ လုပ်ကပြန်လာပြီးမှ မိဘကိုကျွေးနိုင်နေ
လိုက်တာ၊ ကြည့်စမ်း လူမမာအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနဲ့ ငါသာလူမ
မာဆို ဒီလိုကျွေးရုံနဲ့ သေလိုက်ပြီ”

အမျိုးတစ်ယောက်၏စကား၊ အမ်းမကြီးက အောက်စီဂျင်
တပ်ထားလျက်နှင့် သူပတ်ပတ်လည်ချထားသော ဒန်ပေါက်၊ ဟာလ
ဝါ၊ ဘာညာသာရတာများကို လက်ညှိုးနှင့်လိုက်ထောက်ပြီး အာရုံခံ
နေသည်။

နောက်တစ်ယောက်က . . .

“ဟုတ်ပါတော် . . . အမ်းမကြီးတို့ သေမယ်ဆိုသေပျော်နေပါ
ပြီ၊ ကြည့်ပါဦး၊ အစားအသောက်တွေက အလှူအိမ်တို့၊ မင်္ဂလာဆောင်

တို့ထက်တောင် စုံသေး၊ အင်း သေမယ်ဆိုလည်း ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ်
ခေါက်ခနဲသေပစ်လို့ရပြီ”

“မှန်တယ် . . . မှန်တယ်၊ သေသင့်နေပါပြီ”

အမှန်တော့ အမ်းမကြီးတို့ သူတို့ကို ဘယ်အမျိုးကမှ
ကြည့်မရ၊ အစကတည်းက သူတို့မိသားစုဆိုလျှင် ဘယ်အမျိုးကမှ
အိမ်မခေါ်၊ သူတို့အိမ်လည်း မသွား၊ ဘယ်လိုနေနေ မတည့်၍ဖြစ်
သည်၊ ယခုမှ သူတို့ပုဂံပြန်လာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ အမ်းမကြီး
ဆေးရုံတက်ရသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် အမျိုးအားလုံး လာရုံ
နေခြင်းဖြစ်၏။

ဒါတောင် မည်သူမှ အကောင်းမပြော၊ အေးလေ အကောင်း
ပြောစရာဆိုလို့ တစ်တွက်မှမရှိတာ၊ ဆရာဝန် နားကြပ်နှင့်
စမ်းသလို စမ်းလိုက်ပါက အနာတွေချည်းသာရှိမည်၊ သို့သော် ဝကြီး
ကောင်းပူနှင့် ယခုမှ အမ်းမကြီးတို့ စားသောက်ဖွယ်အစုံနှင့် ပဏာ
တွေရနေ၏။

“မောတယ် . . . မောတယ်၊ ဟင်း ဟင်း”

မောတယ်သာပြော၏၊ အောက်စီဂျင်ဘူးကိုဖြုတ်ပြီးသည်
နှင့် ဒန်ပေါက်ထုပ်ထဲက ကြက်ပေါင်ကို ကမန်းကတန်းယူပြီး ပါးစပ်
ထဲ ပလုပ်ပလောင်းထိုးသွင်းလိုက်သည်၊ ပြီး အောက်အံ့နှစ်ဖက်နှင့်
ကြိတ်ဝါးပြီး . . .

“မောတယ် . . . မောတယ် . . . ဟင်းဟင်း”

ဆိုကာ တက်မလိုပြန်ဖြစ်နေသည်၊ အမျိုးများက အမ်းမကြီး
ကို အားကျစိတ်နှင့် ဝိုင်းဝေးနေရလေသည်၊ ဘယ်ဟာမှလည်း
ဟုတ်တိပတ်တိမကျေး၊ ထို့ကြောင့် . . .

“သေလို့ရပါပြီ၊ အင်း . . . အင်း”

“သေသင့်တာပေါ့လေ”

အစကတည်းက ကြည့်မရသူများမို့ အနီးကပ်မေတ္တာပို့နေကြသည်။ လွန်းငွေးငွေးနှင့် ကျော်ကိုကတော့ ဒန်ပေါက်ထုပ်၊ ရေခဲမုန့်တို့နှင့် ဆေးရုံထဲ လေညှင်းခံပတ်စားနေကြသည်။

“ဟင်း... ဟင်း စောက်စီရင်ဗူးကလည်း နဲ့လိုက်တာ၊ ဟင်းဟင်း”

အမ်းမကြီးငါးစကား။ ဒါကို နံဘေးနားက သူညီမဝမ်းကွဲတ “နံ့မှာပေါ့၊ ဒီလောက်အစားတွေစုံတဲ့ ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို ပြန်အုပ်ထားတာ မနံ့ဘဲနေမှာလား”

ထိုစကားကြားတော့ အမ်းမကြီး တင်းသွားပုံရသည်။ နေမတောင်းသည့်ကြားက စောက်စီရင်ဗူးကိုဖြုတ်ပြီး...

“ဟဲ့... ငါတုသိုလ်နဲ့ငါစားရတာ မနာလိုမဖြစ်နဲ့”

“စောင်မာ... သေတော့မှာမို့ ကျွေးနေတာ၊ ဂုဏ်လာယူနေသေး”

ဟိုကလည်း ကြည့်မရတာကြာပြီမို့ ပြန်ခံပတ်သည်။

“ဟင်း... ဘာ... ဘာပြောတယ်၊ ငါ့ကိုသေတော့မှာလေး၊ ဘာလေးနဲ့၊ အေး နင်တို့နဲ့တောင် နပန်းလုံးလို့ရသေးတယ်၊ ဘာမှတ်လဲ”

“စောင်မာ... လူမမာမို့ လျော့ပေးမယ်မထင်နဲ့၊ သတ္တိရှိရင် လာလုံးလိုက်စမ်းပါ၊ လာလေ”

အမျိုးအချင်းချင်းမို့ လက်ညှိသည်။ စိန်ခေါ်လျှင် ဘွားခတ်ရိုးထုံးစံမရှိသော အမ်းမကြီးက...

“အေး... ဒီလောက်ရှိလှ ငါလာပြီ”

ဆိုကာ နပန်းလုံးရန် ကုန်းအထ လက်တွေ့ ရင်ဘတ်တွေမှာ

တပ်ထားသော ပိုက်များ၊ ကြိုးများကြောင့် ရုတ်တရက်ထလိုမရ၊ ဒါကို အလစ်ချောင်းနေသော ဝကြီးသားငယ် ဗလရှင်က အမ်းမကြီး နံဘေးမှ လိုင်ချီးသီးပုလင်းကို မပြေးသည်။ ဒါကို လူကသာ မသန်တာ၊ အစားနှင့်ပတ်သက်လျှင် လက်မြန်သော အမ်းမကြီးက...

“ဟေ့... ဘာလုပ်တာလဲ၊ အဲဒါ ငါပစ္စည်း”

ဆိုရင်း လှမ်းဆွဲလိုက်ရာ လိုက်ချီးပုလင်းထဲ သူ့လက်က တွက်တိဝင်စွပ်သွားသည်။ ဒါကို လောဘစိတ်နှင့် သူ့ဖက်ပြန်ဆွဲလိုက်ရာ...

“အင်းဟာ”

“ဒေါင်”

“စောင်မလေး... ပူး... ပူးပြီ”

လက်တွင်စွပ်နေသော လိုင်ချီးပုလင်းနှင့် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် ပြန်ထုမိပြီး မျက်စိပယ်သွား၏။ နောက်...

“ဟင်း... မောတယ်... မောတယ်”

ဆိုကာ လိုင်ချီးပုလင်းကြီး လက်စွပ်၍ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ထိုတော့မှ...

“စောင်မလေး ဆရာရယ် လုပ်ပါဦး၊ အမ်းမကြီး သတိလစ်သွားလို့”

နေရာအနှံ့ ထွက်ပြေးရင်း ဆရာဝန်ခေါ်သော အမျိုးမျိုးကြောင့် ဆေးရုံ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားရလေ၏။ အဘွားကြီးကတော့ ပိုက်ကြီးပိုက်ငယ် အသွယ်သွယ်နှင့် တက်နေတုန်း၊ ဒါတောင် ရမိရရာ ဟာလဝါဗူးကို ပိုက်ထားသေး၏။ လက်တစ်ဖက်က လိုင်ချီးပုလင်းနှင့်။

xxxxx

အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်တွင်ဖြစ်သည်။
 ဇနီးဖြစ်သူ အိုဇာကြီး နိုင်ငံခြား (ဂျပန်)သို့ နောက်
 တစ်ခေါက်သွားရန် ဝကြီး လိုက်ပို့နေခြင်းဖြစ်သည်။
 “အမေ့ကို ဂရုစိုက်လိုက်ပါ ကိုဝကြီးရယ်၊ အဟင့်”
 အမှန်တော့ ဘာမှဂရုစိုက်ရန် မလိုတော့ကြောင်းသိသည်။
 သူ့အမေမှာ အဆုတ်၊ ကျောက်တပ်၊ သရက်ရွက်အူသိမ်း၊ အူမ၊ နှလုံး၊
 အသည်း၊ အစာအိမ် တစ်ခုမှမတောင်းတော့ပြီမို့ အိုဇာကြီးမသွားခင်
 စက်အတူအညီဖြင့်သာ ရင်ခုန်အောင် ပြုလုပ်ထားခြင်းသာ
 ထိုစက်ဖြုတ်လိုက်တာနှင့် သွားပြီ။
 ဝကြီးတလည်း အိုဇာကို ဂျပန်အမြန်ပြန်လွှတ်ရသည်မှာ

၈၅ : ၈၁ : ၈၀

အလကားမဟုတ်။ အကြောင်းရှိသည်။ အိုဇာကြီးရှိနေလျှင် အသုဘ
 အကြောင်းပြု၍ မဲဝိုင်းထောင်ကြမည်။ မဲဝိုင်းထောင်လျှင် မဲဝါသနာ
 ကြီးသော အိုဇာကြီးမှာ သေချာပေါက် ကစားပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဆို
 လျှင် တုန်ကျမည်ငွေမှာ ဂျပန်လမ်းစရိတ်ထက်မက ဖြစ်သွားနိုင်
 ပေမည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမေမဆုံးမီ ဂျပန်သို့ အသည်းအသန်ပြန်
 လွှတ်နေရခြင်းဖြစ်၏။ ငိုဖို့သက်သက်ကတော့ အိမ်မှာကျန်ခဲ့သော
 ဟိုနှစ်ယောက်နှင့်ကို လုံလောက်ပြီ။

“ထိုင်းအေးမှတစ်ဆင့်”

လေယာဉ်စီးခရီးသည်များကို ခေါ်သံကြားရ၏။

“သွား... သွားတော့မယ်နော်”

ဝကြီး သတ်ပြင်းချမိ၏။ လိုက်ပို့မည့်သူလည်း ဘယ်သူမှ
 မရှိ။ သူ့ဇာတစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေသော သတ်မှတ်ထားသောနေရာသို့
 ဝင်သွားသည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဝကြီး စိတ်မကောင်းချင်။ လူနာ
 အမ်းမကြီးထံ၌သာ စုပြုံနေသည်မို့ ဒီကို ဘယ်သူမှမလိုက်လာနိုင်။

“ဒါလည်းကောင်းတာပဲလေ”

ဟုသာ ဖြေတွေးလိုက်သည်။ လူများလျှင် များသည်
 အလျောက် ဇယားရွပ်သည်။ ပထမတစ်ခါသွားတုန်းကသာကြည့်။
 အခုလိုတော့လည်း အရှင်းသား။ သူ့ဇာ အထဲကိုရောက်မှ ပြန်လှည့်
 ပြီး...

“ဪ... ပြောဖို့မနေတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

ဪ... သူ့အပူနှင့်သူမို့ သူ့မမှာ သားသမီးများကို စိတ်ပူ
 ကြောင်းပြောဖို့ ကျန်ခဲ့ပုံရ၏။

“ဟိုလေ... အခုတစ်ခေါက် ဂျပန်သွားရမယ်ဆိုတော့

၈၆ : ၈၂ : ၈၁

သူငယ်ချင်းတွေ ကျွေးခိုင်းတာနဲ့ ဟိုတယ်တစ်ခုက ဘဲကင်တစ်ကောင် တိုးထောင်နှုန်းနဲ့ နှစ်ဆယ့်ငါးကောင်နဲ့ အစားတို့ ကျန်တာတွေပါ လူထားလို့ ခုနစ်သိန်းကျော်လောက် ရှင်းရဦးမယ်၊ အဲဒါ ကိုဝကြီး မှတ်ပုံတင်နဲ့ အကြွေးယူထားတာ၊ ဘောက်ချာလာရင် ရှင်းလိုက်နော်၊ သွားပြ၊ တာတာ ဟီဟီ”

“ဝစ်... ဝစ်”

ဝကြီး တက်မလိုဖြစ်သွားသည်။ အိုဇာကတော့ နောက်ဆုံး စကားကို မှာကြားပြီး လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

“သူဇာ... သူဇာ... ဟေ့... သူဇာ”

ဝကြီး ခေါ်သေးသည်။ လှည့်ပင်မကြည့်တော့။ နေရာက လည်း လေယာဉ်စီးမည့်ခရီးသည်ချင်းဝင်ရသော နေရာမှ ဝကြီး ဝင်၍မရ၊ ဝကြီး ပြေးဝင်ဖို့လုပ်သေးသည်။ သို့သော် လေယာဉ် ဝန်ထမ်းများက တားထားသည်မို့ ဝင်မရ။

“တောက်... ခံရပြန်ပြီ”

ဝကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငြိမ်နေမိသည်။

ဒါကြောင့် အိမ်မှာနေရင်း မှတ်ပုံတင်ပျောက်တယ်၊ ပျောက်တယ်နဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သူဇာ မှတ်ပုံတင်အပေါင်ထား ပြီး အကြွေးယူထားတာကိုး။

“ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို ဘာကြောင့် သည်းခံပေါင်းနေမိပါလိမ့်”
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် လူကျွမ်းမရ၊ ဗျက်ရည်ဝင် ကျချင်နေမိ၏။
“ဘယ်မှာလဲ၊ သူဇာဘယ်မှာလဲ၊ သူဇာဘယ်မှာလဲ”
“ဟေ့... ဟေ့ မိအောင်လိုက်၊ မိအောင်လိုက်ပါဟ၊

ဟိုတစ်ခါလို အားလုံးဆုံးကုန်ဦးမယ်”

“သူဇာဇော... သူဇာ”

သူမိန်းမနာမည်ခေါ်၍ လူတစ်စုပဲကြီး ပြေးလာ၍ ဝကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်တွင်းမှ လူများ သာ။

“ဟင်... ဝကြီး မင်းမိန်းမသူဇာ ဘယ်မှာလဲ”

ဝကြီးက ပြီး၍ခါးထောက်ရင်း...

“ဘာလဲ... သူဇာ ဂျပန်သွားမယ်ဆိုလို့ လာလိုက်ပို့ကြတာလား”

သူ့စကားကို ရပ်ကွက်သားများက...

“အာ... ဘယ်နှယ်လိုက်ပို့ရမှာလဲ၊ သူ့ဂျပန်သွားခင် အကြွေးဆပ်မယ်ဆိုပြီး ချေးသွားတာ ပြန်တောင်းဖို့ဟေ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတို့လည်း တစ်သောင်းခွဲ”

“ငါ့ကြတော့ နှစ်သောင်းတောင်”

“ငါ့ဆီကထမင်းပူး သူယူပေါင်သွားတာ”

“သားဆီက ရေခဲချောင်း၊ အချောင်းနှစ်ဆယ်ယူစားသွားတာ”

ဝကြီး သတ်ပြင်းသာချလိုက်မိသည်။ လခုအချိန်လောက်ဆို အိုဇာကြီး တော့တော့ကော့တော့နဲ့ လေယာဉ်ပေါ်ပါသွားလောက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် သွားလေသူအကြောင်း ခေါင်းသာခါပြလိုက်၏။

ထိုတော့မှ လူတစ်ကြီးကလည်း...

“ဟာ... ဂုက္ကလဲ၊ သူဇာကိုမမိလိုက်တော့ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမှာလဲ”

“ဆုံးပြီနဲ့တူတယ်”

“သွား... သွားပါပြီ”

အားလုံး ယူကျုံးမရဖြစ်နေသည်။ ဒါကို တစ်ယောက်က သတိရပြီး . . .

“ကဲဟေ့ . . . ဗိုဇာကြီးကို မမိရင်လည်း သူ့အမေကိုတော့ မိအောင်လိုက်ရမယ်”

အားလုံး ခေါင်းပြန်ထောင်ကုန်၏။

“သူ့အမေက ဘယ်မှာလဲ၊ ဆေးရုံမှာလား”

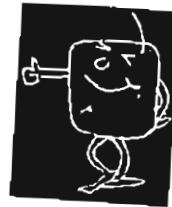
“ဟာ . . . ဒါဆို အသက်မမီဘဲဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ လိုက်ကြပါဟ”

“အေးဟေ့ . . . ဂျပန်ပြန်လည်းမမီ၊ မယ်တော်ယုံလည်းမမီ ဖြစ်နေမယ်၊ လိုက်ကြပါဟ”

ဆိုတာ ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် ပြန်ပြေးချသွားကြတော့၏။

ဪ . . . ဤမျှလောက်ရှုပ်သည့်အမျိုး လောကမှာလည်း ရှိပါသေးလား။

xxxxx

ဆေးရုံတွင် ဝကြီးယောက္ခမအခန်းက လူအစည်ဆုံးဖြစ်သည်။ အခန်းတွင်းဇရာ၊ အခန်းပြင်မှာ လူတွေစုပြုံသည်။

“ဟီး . . . သွားပြီနဲ့တူပါတယ်”

“အဟင့် . . . ဆုံး ဆုံးပါပြီတော်”

“ကဲ . . . ကံပါပဲကွယ်၊ ကံတိုတဆိုးတာပါ”

ဘယ်သူကြည့်ကြည့် မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်၊ တချို့ဆို အပြင်မှာ တိုင်ဖက်ငိုသုတောင်ရှိသေး။ ဝကြီးယောက္ခမကြီးကို သနားလို့ လာရုံနေတာမဟုတ်။ မိအဘွားကြီးဆုံးလျှင် သူတို့အကြွေးတွေ ထာဝရဆုံးတော့မှာမို့ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ် နှမြောပြီး လာရုံနေကြတာ။ ဒါကို သိသော ကျန်သည့်ဆေးရုံကလူများက . . .

“ဘယ်က ဂုဏ်သရေရှိလူနာလဲမသိဘူး။ နည်းပရိသတ်က များလိုက်တာ”

“လူချစ်လူခင်ပေါ်တဲ့ လူနာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကြည့်စမ်း လာကြတဲ့လူတွေ နည်းတာမှမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆိုကြ၏။ အမှန်တော့ ဂုဏ်သရေရှိရန်မလို၊ အကြွေးများလျှင်လည်း လူစည်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သူများနာရေးမှာ ဘာတွေလာပြောနေကြတာလဲ၊ လူမှုရေးနားမလည်ဘူးလား။ ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူးလား”

ငေါမကြီး လွန်းငွေးငွေးကတော့ ခပ်မာမာပင်။ လူအများကြီးကို တန်းစီဟောက်နေရလို့ ဂုဏ်တောင်လူနေသေး။ သူ့ကာလရောက်ပြီကိုး။ ကိုယ်ပိုင်လူနာ ဘိုင်သေနှင့်ဆိုတော့ မာနိုင်တာပေါ့။

အမ်းမကြီးကတော့ နှလုံးက လုံးလုံးမလုပ်တော့၍ စက်အကူအညီကြောင့်သာ အသက်ယဲ့ယဲ့ကျန်တော့သည်။ သတိကလည်း မရတစ်ချက် ရတစ်ချက်။

ဖျတ်ခနဲ အမ်းမကြီး မျက်လုံးပွင့်လာသည်။

“ဟေး”

“သတိရလာပြီကွ”

“အေး... သတိရသေးတယ်တဲ့ကွ၊ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်”

“ဟေး... ဒါမှအမ်းမကွ”

ရပ်ကွက်သူ ရပ်ကွက်သားများ အော်သံ။ ရပ်ကွက်မီးလာတာနှင့် အမ်းမကြီး သတိရတာသာ ထိုကဲ့သို့ ဝမ်းသာအားရဖွယ်ရာအသံ ကြားရဖူးသည်။ အမ်းမကြီး ပြန်ကောင်းမှ သူတို့အကြွေးများ

မျှော်လင့်ချက်ကောင်းမည်ကိုး။ ဒါကြောင့် မီးလာသလိုမျိုး အားရဝမ်းသာကို အော်နေတာ။

တချို့ဆို ဒီအခြေအနေရောက်ဖို့ တိုင်ဖက်ဆုတောင်းနေတာ။

ဝကြီး စဉ်းစားမိသည်။

“တောက်... ဒီလောက်တောင် စည်းရုံးအားကောင်းနေမှတော့ သူများတွေပါတီထောင်သလို ငါလည်း အမ်းမပါတီဆိုပြီး ထောင်လိုက်ရ”

ရှေးခေတ်ကတော့ အဗ္ဗပါလီဆိုသော မင်းသမီးရှိခဲ့သည်ပဲ။

အမ်းမကြီးက ကလယ်ကလယ်နှင့် လျှောက်ကြည့်သည်။

သူဇာကလည်းမရှိတော့၍ သူ့ကို ကောင်းမွန်စွာကျွေးနိုင်သူမရှိတော့။ အနီးအနားတွင်လည်း မုန့်ပဲသရေစာမရှိ။ သူ့သတိလစ်တုန်း လွန်းငွေးငွေးစားလို့တုန်ပြီ။ ထို့ကြောင့်

“အသတ်ခွင့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

အမ်းမကြီး၏ တရားရဖွယ်စကား၊ ဟီးခနဲ လွန်းငွေးငွေးငိုသံ၊ စားစရာမှမရှိတော့တာ၊ ပါးစပ်က အားနေပြီမို့ ငိုဖို့သာရှိသည်။

“ဒီစက်ကြီးတွေ တပ်ထားလို့လည်း ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါက်စီစားပြီး စက်တွေကို ဖြုတ်လိုက်ပါတော့”

အမ်းမကြီး ထိုစကားကိုသာ ဖြုတ်ကြားပြီး အောက်စီလျင်ပိုက်တပ်ကာ ပြန်ငြိမ်နေ၏။ အားလုံးမျက်လုံးက ဝကြီးဆီရောက်လာသည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါက်စီကို ချဉ်ခြင်းတပ်ပြီကိုး။ ဓာတ်ဓာတ်စွာ ဝကြီးကိစ္စ၊ တစ်စိမ်လုံးပေါင်းမှ သူတစ်ယောက် ပိုက်ဆံရှိတာ။

ဝကြီးကလည်း နပ်သည်။ အမ်းမကြီးသေလျှင် အသေ
ပြောင့်စေရန် ဆေးရုံပေါ်မှ ပြေးဆင်းလိုက်သည်။

“ဝကြီး... ဝကြီး ဘယ်နှယ်နေသေးလဲဟေ့”

“သတိ... သတိရနေပြီဆို၊ ငါ့အကြွေးလေးတောင်းပေးပါ
ဦး”

“ဝကြီး... နေဦးဟ၊ ပြောစရာရှိလို့”

ရပ်တွက်သားများအော်သံ၊ ခါကို ဝကြီးက...

“အာ... နေကြစမ်းပါဗျာ၊ မကြာခင် ခင်ဗျားတို့ဆီ သတင်း
တောင်းကြားရစေမယ်”

ဆိုကာ ဆေးရုံပြင်ပထွက်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပြေး
အလွှားရှာရသည်။ တချို့က လက်ဖက်ရည်ရှိသော်လည်း ပေါက်စိက
မရှိ၊ အခြားမုန့်များ ဝယ်ပေးသွားကလည်း ဟိုက ကတိမတည်မှာ
ကြောက်ရသေး၏။ ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်နှင့်ပေါက်စိ တစ်ပြိုင်
တည်းရှိသောဆိုင်ကို ရှာရ၏။ ချွေးတွေခွဲနှစ်အောင်ရှာမှ နှစ်မျိုးလုံး
ရသောဆိုင် တွေတော့၏။

“ရှယ်ပါဆယ် ချို့ဆီမို့၊ ကျောက်ပန်းတောင်၊ ဝိတ်ဆုံး၊ ပစ်လဲ၊
တိုင်ကီသုံးခွက်ဟေ့၊ ပေါက်စိက ငါးလုံး၊ ထုပ်ပေးစမ်း”

“ရမယ်ဆရာ”

ဆိုင်ကလည်း အမြန်ထုပ်ပေး၏။ ဝကြီးလည်း ကမန်း
ကတန်းယူ၍ ဆေးရုံပြန်ပြေးရသည်။ လူနာကတိမတည်မှာရော
လူနာအသက်မမီမှာရော စိုးရသည်ကိုး။ ဆေးရုံပြန်ရောက်တော့
လည်း အမ်းမကြီးက အသက်ရှူနေတုန်း။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါက်စိရပြီ”

ဝကြီး၏ ဝမ်းသာအားရအသံ၊ ဝကြီးခမျာ ဝိတစ်ခါပဲ

ယောက္ခမကြီးကို သမ္မာသိသည့်။

ယောက္ခမကြီးက ကုန်းထလာသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့ တက်နေပြီလားမသိဘူး၊ ဖိထား၊ ဖိထား”

ဂယောင် လွန်းငွေးငွေးက အော်ပြီးတတ်ဖိသည်။ ခါကို
အမ်းမကြီးက...

“လက်ဖက်ရည်နဲ့ရလို့ ထတာပါကွယ်၊ ငါ့ကိုသေအောင်
ဖိနေတာလား”

ဆိုမှ လွန်းငွေးငွေးက...

“ဪ... သိပါဘူး၊ တက်နေတယ်မှတ်လို့၊ လာ လာ
ထူပေးမယ်”

ဆိုကာ ထူပေးလိုက်သည်။ အမ်းမကြီးမှာ အကြောအားလုံး
မကောင်းတော့၊ ကောင်းတာဆိုလို့ လျှာကြောကြီးတစ်ခုသာကျန်၏။

အသေအချာအထိုင်ကျမှ လွန်းငွေးငွေးကပင် ပေါက်စိကို
လက်ဖက်ရည်ထဲ စိပ်နှစ်၍ အမ်းမကြီးပါးစပ်ထဲ ခွံထည့်ပေးလိုက်
သည်။

အမ်းမကြီး ပါးစပ်ထဲရောက်လာသည်ကို ပြုံးပြုံးကြီးခဲယူ
သည်။ ပေါက်စိလည်း ပါးစပ်ထဲရောက်ရော ချက်ချင်း မျက်နှာမဲ့ကျ
သွားသည်။ ပြီးနောက် ပေါက်စိကို ထွန်ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ပြီး...

“ဘယ်ကလေးကချေ သွားဝယ်တာလဲ၊ ခါဘယ်က အပေ
အတေလတ်ဖက်ရည်ဆိုင်က လက်ဖက်ရည်လဲ၊ အစားအသောက်ကို
ဖီလောက်တောင် အလွယ်လုပ်ရလား၊ ခါ ငါသောက်နေကျ မဟာနွယ်
လတ်ဖက်ရည်ဆိုင်ကမှမဟုတ်တာ၊ နင်တို့က လွယ်ရင်ပြီးရော
လုပ်တာလား၊ သေကားနီးဆိုပြီး နှပ်ချတာလား”

ဟူ၍ ထအော်လေသည်။ ခါကို ဝကြီးကလည်း မျက်နှာချို

သွေးပြို. . .

“ဟိုလေ... မဟာနွယ်ဆိုင်က ဝေးလွန်းလို့ အဲဒါ အမ်းမကြီး အသတ်မမိမှာစိုးလို့ စီနားဆိုင်ကဝယ်လိုက်တာ၊ အဟဲ အလွယ်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ စေတနာပါ”

ဝကြီးစကားကို အမ်းမကြိုးက...

“ဘာစေတနာလဲ၊ နင်တို့ ငါတို့ ပါးစပ်ထဲမဟုတ်တာတွေ
 တွေးပြီး ငါသေသွားမယ်ထင်လား၊ မဟာနွယ်က လက်ဖက်ရည်မှ
 မဟုတ်ရင် သောက်လည်းမသောက်နိုင်ဘူး၊ သေလည်းမသေနိုင်ဘူး”

ဆိုကာ စန့်စန့်ကြိုး ဝှန်းခနဲ ပြန်ဖြုတ်ကျသွား၏။ ပြီးနောက်

“မောတယ်... မောတယ်၊ ဟင်း၊ ဟင်း... ဝကြီး၊
ငါးသရင်တောင် နှင်မမေ့အောင် ငါလုပ်ပြမယ်... ဟင်း၊ ဟင်း...”

နှင့် ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ပြန်ဖြစ်နေ၏။ ဝကြီး ခေါင်းငိုက်
စိုက်ကျသွားသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ဘာမှမတောင်းတော့တာတောင်
လျှာတစ်ချောင်းတောင်းတောင်းကြီး တောင်းနေသေးသော
ယောက္ခမကြီးကိုလည်း အံ့အားသင့်ရသည်။

“နောက်ဆုံးဆန္ဒတော့ ဖြည့်ဆည်းသင့်ပါတယ်”

အမ်းမကြီးမစားသော လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါက်စီကို ပါးစပ်
ထဲအပြည့် မြုပ်ပြီး လွန်းငွေးငွေးဆိုသည်။ ဝကြီးလည်း မတတ်နိုင်
တော့။

“အေး. . . နင့်အမေကတိတည်ရင် တည်ပေါ့ကွာ”

ဆိုကာ ဆေးရုံမှပြေးဆင်းရပြန်သည်။ နောက် အမျိုး
တစ်ယောက်ဆီမှ ဝက်ဘီးငှား၍ ဆေးရုံနှင့် သုံးမှတ်တိုင်မျှဝေးသော
မဟာန္တယ်လတ်ဖတ်ရည်ဆိုင်သို့ ဝက်ဘီးကို အပြင်းနင်းရသည်။

ခန္ဓာတိုယ်တစ်ခုလုံး ဇောချွေးများနှင့် ရွဲနစ်နေသည်။

သူများကို သနားတာလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားတာလား မသိ။
 မျက်ရည်များပင် စိမ့်ထွက်နေသည်။ မျက်ရည်ထွက်မယ်ဆိုလည်း
 ထွတ်စရာ၊ မသေ၍ပြန်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။

တစ်နေ့ကုန် အစားအသောက် ဝိုင်းကြီးပတ်လည်နှင့် ကိုရိုသားဇာတ်လမ်းတွေကို မိုးလင်းမိုးချုပ်ကြည့်၊ မိမိအိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ တတီးဟီးတဟားဟားနှင့်ငို။ သည်ကြားထဲ ထဘီအသစ်ကို ဆွဲဆုတ်လိုက်သလို ငြီးခနဲအသံက ထွက်ထွက်လာတတ်သေး၏။

အမြဲတမ်းရန်လိုပြီး ရန်ဖြစ်တတ်သည်မဟုတ်။ ချစ်လွန်း၍
လည်းရန်ဖြစ်သေး၏။ သူတို့မိသားစု အင်မတန်စိတ်ကောင်းဝင်
ချိန်(၁၇) မိနစ်သာ ပြန်ကြည့်ပါ။

“ဟယ်. . . သမီးရယ် ဟင်းအိုးထဲ အချိုမှုန့်ထည့်ဖို့ကို
အစားလုပ်လိက်ပါမယ်”

“မာမားရယ်... မာမားပင်ပန်းပါတယ်၊ အချို့မှန်လေး ထည်တာ သမီးပဲထည်လိက်ပါမယ်”

“ဟယ်... သမီးရယ် မထည့်ပါနဲ့ဆို၊ လုပ်စရာရှိတာ သွား
ဆပ်ပါ”

“ရဝါတယ်အို၊ မာမားတယ်”

“ဤ...လွှတ်ပါနဲ့အိ ခြေမကွေးလား”

“စို့... ဂါလားတယ်က ဘုရားရယ်”

“အဲဒါကို ငါလာထည့်မယ်လို့ပြောနေတာ၊ နင်သေချင်လို့

“ဆွေဇနီးမိသားစု၊ မိမိတို့”

“ဟဲ့တောင်မ နင်က ငါ့ကို ခံပက်နေတာပေါ့လေ။ ဟုတ်လား၊ ငါက ငါ့လား။”

“ချစ်ချစ်ကြည့်ပါလား”

“အေး... ငါလာပြီ၊ တဲဟာ”

ဪ... သူတို့ခုမှာ ချစ်ရင်လည်းရန်ဖြစ်၊ မုန်းသူတွေက
တော့ ပြောမနေနဲ့တော့၊ တစ်ခါတလည်း ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ကာရာ
အိုကေဆိုစားသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုကောင်မ
လေးက ဝဲကြီးတို့အိမ်ရှေ့ကသာ ဖြတ်သွားရသည်။ ဒါကိုယောက္ခမ
ကြီးက လူမမယ်ကလေးငယ်ကို လက်ကျသင်ထားပေး၏။ ထိုကောင်မ
လေးလာလျှင် အမ်းမကြီးက တိုင်ပေးသည်။

“ဖားထီးလား ဖားမလား”

“ဖားမ... ဖားမ”

“ဖားထီးလား ဖားမလား”

“ဖားမ... ဖားမ”

ဟိုကအေးအေးလူလူနေတာကို မနာလိုမနှစ်မ့်နိုင်တာပြော
ပါတယ်။

အပြောခံရပါများတော့ ဟိုကောင်မလေးကဘယ်နေမှာလဲ၊
ဆွေမျိုးစုံခေါ်လာပြီး လုံးတော့တာပေါ့။

ရပ်ကွက်ထဲဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်တော့ ရပ်ကွက်ရုံးရောက်
ရော၊ အဲဒီတော့မှ အမ်းမကြီးက သူမမျက်လုံးလေးပေကလပ်ပေက
လပ်နဲ့...။

“အို... ကိုယ့်မြေးလေးတိုယ်သင်ပေးတာပဲ သူကဘာကိစ္စ
ဝင်နာရတာလဲ”

ဟိုကလဲ ဘာမှပြန်ပြောလို့မရဘူး... အမှန်တော့သူ
စောင်းပြောတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိတယ်။ ဒါနဲ့ ဖားထီးလား ဖား
မလား အမှုတပြီးသွားတယ်။ ဒါပေမယ့်မပြီးတာက အဲဒီအမှုအစွဲပြု

ပြီး ဝဲကြီးယောက္ခမ အမ်းမကြီးကို တချို့လူတွေက...။

“ဒေါ်ဖားမ... ဒေါ်ဖားမ”

ဆိုပြီးခေါ်ကြတယ်။ ဪ... ဒါတောင် အမှတ်မရှိစွာနေ
တုန်း၊ ဒေါ်ဖားမတို့၊ ချစ်လွန်းလှ ခုနကျွန်တော်ပြောသမျှ စကားမျှ
သာ ကြားဖူး၏။ ပါရမီကောင်းပုံ။

“ရှယ်... ရှယ်ပါဆယ် ငါခွက်ဗျာ”

ဝက်ဘီးကို အသည်းအသန်နင်းပြီး ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်
နေသော ဝဲကြီးကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှလူများပင် အံ့အားသင့်သည်။

တစ်တိုယ်လုံး ဇောချွေးတွေ မျက်ရည်တွေနဲ့ကိုး။

“လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ကြီးသုံးခွက်၊ ပေါက်စီငါးလုံး”

ဆိုင်တွင်းမှလူများ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ဖြစ်နေသော ဝဲကြီး
ကို အံ့အားသင့်စွာကြည့်သည်။

“ဧည့်သည်လာလို့လားအစ်ကို”

စားပွဲထိုးလေးက မေးသည်။ ဒါကို ကိုဝဲကြီးက...။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့... ဧည့်သည်... ဧည့်သည်... ဧည့်သည် လူ
လောကကို နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော် လာလည်တဲ့ ဧည့်သည်၊
အခု ပြန်တော့မှာမို့ လက်ဖက်ရည်နဲ့ပေါက်စီ တဝကျွေးလိုက်မလို့၊
ကဲ မြန်မြန်လုပ်”

စားပွဲထိုးလေးခေါင်းကုပ်သွားသည်။

“နှစ်ခြောက်ဆယ်ကျော်တောင်လာလည်တဲ့ဧည့်သည်...
ရှာတယ်ဗျာ”

ဆိုတာ တစ်ဖက်လှည့်ရင်း...။

“ဟေ့... ရှယ်တိုင်ကီသုံး ဝက်ပေါက်စီငါးကောင်ဖမ်းမယ်”

စားပွဲထိုးလေးပြောသည့်အတိုင်း ရှယ်တိုင်ကီ သုံးလုံးထဲ၊

ဝက်ပေါက်စီငါးတောင်ဖမ်းထည့်သွားချင်သည်။ ဒါတောင်လောက်မှာမဟုတ်။

ပါဆယ်ရသည်နှင့် ဆေးရုံသို့ ဝက်ဘီးအားတုန်ပြန်နင်းရသည်။

ပြန်စဉ်းစား၏။

ဩ... ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်ဖြစ် ရန်ဖြစ်ဖို့ အမြဲအဆင်သင့်ဖြစ်နေသူတွေ၊ ရပ်ကွက်ဈေးတွင်တောင် သူတို့ရန်မဖြစ်ဘူးသည့် ဈေးသည်မရှိ။

“သမီးရယ် ဆံပင်ဆွဲပြီး ပါးချလိုက်ရမှာ၊ ငါးရောင်းတဲ့ကောင်မကများ”

သမီးဖြစ်သူ ငါးစိမ်းသည်နှင့် ရန်ဖြစ်လျှင်တောင် မိဘကိုယ်တိုင်က ဤသို့မြှောက်ပေးတတ်သော မိသားစုပေပဲ။

“ယား”

ဝကြီး ဝက်ဘီးကို အားကုန်ညှစ်နင်းလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ပါဆယ်ကြီးငါးခွက်မှာ အေးသွား၍မဖြစ်။

“အေးနေလို့ ငါမသောက်နိုင်ဘူး၊ သေလည်းမသေနိုင်ဘူး”

ထိုသို့ဆိုလျှင် သေသူမှာ ဝကြီး ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဆေးရုံရှေ့ရောက်သည်နှင့် ဝက်ဘီးကိုပင် ဝေါက်မထောက်နိုင်ဘဲ ဂုန်းခနဲပစ်ချကာ ဆေးရုံပေါ် ပြေးတက်ရသည်။ အမ်းမကြီး အခန်းကတော့ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းအခန်းလို လူစည်ကားနေတုန်း။

ဆုတောင်းနေသူများလည်း ဂုနဲဒေး။

“ရပြီ... ရပြီ၊ ပါဆယ်ကြီးရပြီ၊ မဟာနွယ်ပါဆယ်ကြီး”

လက်ဖက်ရည်နဲ့ရသည်နှင့် ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက် ဖြစ်နေသော အမ်းမကြီး မျက်လုံး မျက်ခနဲပွင့်လာ၏။

“ဟေး”

“ဟေး”

“ဟေး”

သူ့မျက်လုံးပွင့်သည်နှင့် အပြင်မှ ပရိသတ်က မီးလာတာ ဖြစ်ရသလို အားရဝမ်းသာအော်ကြသည်။

လွန်းဌေးဌေးက အမ်းမကြီးကိုထူသည်။

“ဟေး”

“ဟေး”

“ဟေး”

မိမိအားပေးသော ဘောလုံးအသင်း၊ ဂိုးသွင်းလိုက်သလိုမျိုး အားရပါးရ အားပေးကြသည်။

အမ်းမကြီး အောက်ဆီထွင်ပိုက် ဖြုတ်ပေးလိုက်သည်။ အခနဲသင့်ပင် လွန်းဌေးဌေးက ပေါက်စီကို လက်ဖက်ရည်ထဲ စိပ်နှစ်ပြီး အမ်းမကြီးပါးစပ်ထဲ အပြည့်အသိပ်ထိုးသိပ်ပေးလိုက်၏။

အမ်းမကြီး၏ ထာဝရမှိုင်းမှုသော မျက်လုံးကြီး အရောင်လက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ပြီးနောက် ပါးစပ်ထဲရောက်နေသော ပေါက်စီကို အလုံးလိုက်မြို့ချပြီး...

“ဂါမှ မဟာနွယ်လက်ဖက်ရည်၊ ခွပ်... ခွပ်”

ဆိုကာ တစ်ချက်မျှ အကြောဆွဲပြီး မျက်ဖြူလန်ကျသွား၏။

“အမ်းမကြီး... အမ်းမကြီး၊ မျက်ဖြူလန်သွားပြီ”

“ဟာ”

“ဟာ”

၁၀၀ အကြောင်း

အကြောင်း ၁၀၀

ဝကြီး သက်ပြင်းချမိသည်။

“ဪ... တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဝိတစ်ခါတော့ တတိ
တည်သား”

xxxxxx

“ဟာ”

အားလုံး မိမိအသင်း ရိုးအသင်းခံရပြီ။

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဘဝကူးတောင်းအောင် တရားခွေဖွင့်ပါဟဲ့”

“တရား... တရားခွေမပါဘူး၊ လေးဖြူရဲ့ သေခြင်းရဲ့တံခါး
များပဲရှိတယ်”

“ဟဲ့... အဲဒါဖွင့်လို့ဖြစ်မလားဟဲ့၊ ဒါဆို သူ့ရဲ့တောင်းမှု
ကုသိုလ်တွေပြောပြလေ”

“တောင်းမှုကုသိုလ်၊ အဲ... ကိုဦးမြင့် ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတာ
အမ်းမကြောင့်လေ၊ အမ်းမကြောင့်”

အမ်းမကြီးကတော့ ပြုံးပြုံးကြီး ငြိမ်သွား၏။

မိုးပိုးခင်းမ

မိုးပိုးခင်းမ

“ဟင်”

ဝဲကြီးနေတိမ်တွင် ဝဲကြီးထက်စောကာ မိန်းမသုံးယောက် ကြိုရောက်နှင့်နေပြီမို့ ဝဲကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

တစ်ယောက်က အသက်ခပ်ကြီးကြီးမိန်းမ၊ ကျန်နှစ်ယောက်က အလတ်စားတွေ၊ သူတိမ်သူယာလို အေးအေးဆေးဆေးပင် နေနေကြ၏။

“အန်တီ... အန်တီတို့က”

ဝဲကြီး၏ အံ့အားတကြီးအပေး၊ ဒါကို အသက်အကြီးဆုံး အပေါ်ကြီးတ...

“အပေါ်နာမည် ပေါ်နွယ်တဲ့”

မိုးပိုင်း ၁၀၀၀

ဝဲကြီး မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။

“ပေါ်နွယ်... ဒီနာမည်မရင်းနှီးပါဘူး။ ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီတိမ်ရောက်လာတာလဲ”

“ဪ... လွန်းဌေးဌေးက တိမ်ဖော်ခေါ်ထားလို့ပါ”

“ဪ... တိမ်ဖော်”

ဝဲကြီး သက်ပြင်းချမိသည်။ အမ်းမကြီးမရှိတော့၍ တလေးထိန်းဖို့လူလိုပြီလေ။

“ဒါနဲ့ တိမ်ဖော်က”

သုံးယောက်ဖြစ်နေသည်မို့ မေးရသေးသည်။

“အပေါ်ပါတွယ်”

“ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က”

“အပေါ်ရဲ့တိမ်ဖော်တွေပါ”

“ဟင်”

တိမ်ဖော်မှာ တိမ်ဖော်နှစ်ယောက်နှင့်မို့ ဝဲကြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“တိမ်ဖော်မှာ တိမ်ဖော်နှစ်ယောက်နဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ သူတို့က အပေါ်ရဲ့တိမ်ဖော်ဆိုလည်း ဟုတ်၊ သင်တန်းသားဆိုလည်းဟုတ်ပါတယ်”

“သင်တန်းသား... ဘာသင်တန်းသားလဲ”

“တိမ်ဖော်သင်တန်းသားပါတွယ်”

“တိမ်ဖော်သင်တန်းသား၊ ဟ... အဲဒါမျိုးရှိလို့လား”

“တကယ်ရှိလို့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရတာပေါ့ကွယ်”

ဝဲကြီး မျက်စိလည်သွား၏။

တိမ်ဖော်ခေါ်တာ တိမ်ဖော်တ တိမ်ဖော်နှစ်ယောက်နဲ့။

မိုးပိုင်း ၁၀၀၀

အဲဒီအိမ်ဖော်ရဲ့ အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က အိမ်ဖော်ရဲ့သင်တန်းသား၊

ဝကြီး စဉ်းစားရင်း ခေါင်းပါးလှ၏။

“ဒါနဲ့နေပါဦး... ဒီအိမ်ဖော်က အိမ်ဖော်တွေကို သင်တန်း ပေးတယ်ဆိုတာက”

“လခနဲ့သင်တန်းပေးတာပါ။ သူတို့က အစောင့်ကိုလခပေးပြီး အိမ်ဖော်လုပ်နည်း နိဿရည်းကိုလာသင်တာပါ”

ဝကြီး နည်းနည်းတော့ ရှင်းလာသလို၊

“ဒါနဲ့ အဲဒီလခကို ဘယ်သူကယူတာလဲ”

“အစောင့်ရဲ့သင်တန်းမို့ အစောင့်ပဲယူပါတယ်ကွယ်”

ဝကြီး ခေါင်းကုတ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ သူတို့ကိုကျွေးတော့ ဘယ်သူကကျွေးလဲ”

“အစောင့်တို့ခေါ်တဲ့ ဒီအိမ်ကကျွေးရမှာပါ”

“ဟမ်”

ဝကြီး ချက်ချင်းမျက်စိပြန်လည်သွားသည်။ လခကျတော့ သူယူပြီး ထမင်းကျတော့ ကိုယ်ကျွေးရမှာ။

ဝကြီး ခေါင်းကုတ်သွားသည်။ ချက်ချင်း သိပ်မရှင်းသလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။

“နေပါဦး... အိမ်ဖော်မှာက အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်နဲ့၊ အဲဒီအိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က အိမ်ဖော်သင်တန်းသား။ သင်တန်းဆရာကအိမ်ဖော်၊ အိမ်ဖော်ကိုအိမ်ဖော်ပြန်လုပ်တာကနှစ်သောင်း... ဒါဆို အိမ်ဖော်ကပေါင်းသုံးယောက်၊ ပေါင်းသုံးယောက်မှ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ထဲ၊ အဲဒီအိမ်ဖော်မှာက အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်...”

ဝကြီးစဉ်းစားရင်းခေါင်းရှုပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဒါဆို ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်ဖော်အဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်မှာက”

“အစောင့်ပါကွယ်”

“ဒါဆို ဟိုနှစ်ယောက်က”

“ဒါလေးတွေကအစောင့်ရဲ့ သင်တန်းသားလေးတွေပါ”
အဲဒီတော့...

“ပြောတာလည်းပြောပေါ့ မောင်ဝကြီးရယ်၊ လခလေးတော့ အရင်ရှင်းပေးပါ”

“လခကဘယ်လောက်လဲ”

“လေးသောင်းခွဲပါ”

“ဟင်... လေးသောင်းခွဲ”

ဤမျှလောက် လခများသော အိမ်ဖော်ကြေး တစ်ခါမှ မကြားဘူးချေ၊ အိမ်ဖော်လခမှာ တစ်သောင်းကျော်ကိုက အတော်ရှားသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ဖော်ပွဲစားကို ရံဖန်ရံခါလုပ်ဖူးသည်ပဲ။

“နေစမ်းပါဦး... အဲဒီလောက်များတဲ့ အိမ်ဖော်လစာ တစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

အစောင့်ကြီးက ခေါင်းငုံ့ရင်း...

“တစ်ယောက်ကို တစ်သောင်းခွဲနဲ့ သုံးယောက်ကို လေးသောင်းခွဲပါ”

ဝကြီး ခေါင်းကုတ်သွားသည်။

“တစ်ယောက်ကို တစ်သောင်းခွဲနဲ့ သုံးယောက်၊ ကဲ ဒါဆို ဒီအိမ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စကို ဘယ်သူလုပ်မှာလဲ”

“အစောင့်လုပ်မှာပါ”

“အစောင့်လုပ်မယ်ဆို ဟိုနှစ်ယောက်က ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်ခေါ်ထားရမှာလဲ”

“အဲဒီလို အိမ်ဖော်မှမရှိရင် အစောင့်လည်း မနေတတ်ပါဘူး။
ဒါတို လွန်းဌေးဌေးနဲ့လည်း သဘောတူထားပြီးသားပါ”
“တောက်”

“ဝကြီး မကျေမချမ်းဖြစ်သွားသည်။ ဟိုစီးပေါလောခယ်မ
ကြီး၏ အကြံအစည်ပင်။ ထို့ကြောင့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ...”

“နေပါဦး သူတို့ကို သင်တန်းပေးတာဆိုတော့ ဘာများ
သင်ပေးလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး”

“သူဌေးတစ်ယောက်ကို ပြုစုနည်းတွေပါ”

“ဝကြီး မျက်မှောင်ကျသွား၏။

“သူဌေးပြုစုနည်း၊ သူတို့သူဌေးက ဘယ်သူလဲ”

“အစောင့်ပါ”

“ဝကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကဲ... အစောင့်က သူဌေးဆိုတော့ အစောင့်ကို ဘယ်လိုပြုစု

လဲ ကြည့်ရအောင်”

“အဲဒါဆို ငါးထောင်ပေးပါ”

“ငါးထောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူဌေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပြုစုရမယ်ဆို

တာ ပြချင်လို့ပါ”

“ဝကြီး ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့် ငွေငါးထောင်ထုတ်ပေး
လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံရသည်နှင့် ဒေါ်နွယ်က သူတပည့်တစ်ယောက်ကို
ငွေသုံးထောင်ပြန်ကမ်းပေးရင်း

“သန်းအေး... ဝက်သားသုံးဆယ်သား ပေါင်သားကို
ရှာဝယ်ခဲ့၊ ပြီးရင် ပဲပြားနဲ့မို့ပါ အချို့ရောချက်စမ်း”

“Yes Boss”

လျင်သည်။ သွက်သည်။ အိမ်ဖော်ပီသသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး ခုနဟာတွေက ဘယ်သူစားမှာလဲ”

အစောင့်ကြီးက ရင်ကော့ပြီး...

“အစောင့်စားမှာပါကွယ်၊ အစောင့်က သူတို့သူဌေးပဲ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့စားဖို့က”

“ဈေးဖိုးငါးထောင်ပေးပါ၊ ကျွန်မ စီစဉ်လိုက်ပါမယ်”

“ဟမ်”

“ဝကြီး ဘာမှမသောက်ရဘဲ မူးလာ၏။ ပထမငါးထောင်က
အိမ်ဖော်စားဖို့၊ နောက်ငါးထောင်က ဒီအိမ်စားဖို့၊

“ဟုတ်မှဟုတ်သေးရဲ့လား”ဟုပင် စဉ်းစားနေမိသည်။
ထိုအချိန်မှာပင်

“ဟော... ဟေ့ ခိုင်းဖို့စေဖို့ ဒေါ်နွယ်တောင် ကြိုရောက်
နေပြီပဲ၊ ကဲ အမျိုးတွေလာကြဟေ့ အိမ်မှာလွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြ”

အသံနှင့်အတူ ဆေးရုံမှပြန်ရောက်လာသော လွန်းဌေးဌေး
တို့အဖွဲ့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်မဟုတ်၊ အမျိုးအဆွေတွေ တစ်သီ
ကြီး ပါလာ၏။

“ဟဲ့... ဒီအတိုင်းဆို တစ်ရက်ကို ဆန်တစ်စိတ်ထောင်မှ
ဖြစ်မယ်”

“အဲဒါ ဝကြီးဆီကတောင်းလိုက်လေ”

“ဟဲ့... ဖဲထုပ်... ဖဲထုပ် ဘယ်မှာလဲ”

“လွန်းဌေးဌေး နင့်အမေအသုဘစည်ကားအောင် ဖဲပြင်ပါ
ဟ”

“ဖဲကတော့ပြင်ပြီးသား၊ အမ်းမ မဆုံးခင်ကတည်းက ဝယ်စု
ထားတာ ရိုက်ရုံပဲ”

“ကိုးမီးတွေ ဝီဖက်စုဟေ့”

“ပိုကာတွေ ဟိုဖက်ရွှေ့”

စသည်ဖြင့် နတ်ပွဲအလား၊ ဇာတ်ပွဲအလား ချက်ချင်း

စည်ကားသွား၏။

ဝကြီးအသံမှာ တိုးမပေါက်တော့။

xxxxx

နေမီးညှစ်ပင်မငြိမ်း။ တခြမ်းခြမ်းနှင့် ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲအလား
ဖျော်ပါးနေကြသည်။ လွန်းငွေးငွေးနှင့် ကျော်တိုမှာလည်း အကူငွေ
လည်းရ၊ အတောက်လည်းရမှီ လက်ဖျားငွေသီးပြီး အဖျော်ကြီးဖျော်
နေ၏။ အမေ့ကောင်းမှု ဝီတစ်ခါသာ ခံစားရသည့်ဟန်၊ အိမ်ပေါ်
တွင်လဲ ဖျော်ပွဲစားပွဲကျင်းပနေသည့်အတိုင်း။ အမ်းမကြီး အသုဘပို့
သည့်နေ့၌ပင် တော်ရုံမသွားကြ၍ မနည်းတွန်းလွှတ်ယူရသည်။
ထိုကျတော့လဲ. . .

“အောင်မလေး အမ်းမကြီးရဲ့ အမ်းမကြီးမရှိတော့သမီး
အယ်သူနဲ့နေရမှာလဲ. . . ဟီး. . . ဟီး”

“ကိုကြီးကလေးလေးနဲ့ နေပေါ့ကွယ်”

ငိုတာ... ငိုတာ... မြန်မာကားတွေတောင် အဲလောက်မ
ငိုဘူး၊ ပြီးတော့လဲ ဟိလာတိုက်ပြန်လာကြတယ်၊ အိမ်ပြန်
ရောက်တော့... .

လွန်းငွေငွေခမျာ သူမိခင်ရင်းကြီးဆုံးတာတောင် မေ့လျော့
နေပုံ၊ အိမ်ဖော်များ၊ အမျိုးများ၊ ချက်ကျွေးသမျှစားပြီး အဆီတောင်
ရစ်နေ၏၊ ယခင်က တစ်ခါမှမတွေ့ဘူးသူများ အိမ်ပေါ်ရောက်နေ
တော့ ဝကြီးပင် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိ၏၊ မေးကြည့်တော့... .

“အမျိုးအရင်းတွေပဲလေ၊ အမ်းမကြီးရှိတုန်းက မတည်လို့
မလာကြတာ၊ အခုတော့ အမ်းမကြီးလည်းဆုံး၊ သူ့ဇာကလည်း ဂျပန်
သွားတော့ ရန်ဖြစ်မယ့်သူလျော့သွားလို့ လာကြတာ”

ဝကြီးခမျာလည်း သည်းခံနေရရှာသည်၊ ရက်လည်ကြီး
နီးပြီကိုး၊ နောက်ပြီး အသုဘမှာ လူများတော့ အကူငွေလည်းများ
သည်၊ ရက်လည်ကလည်း နီးပြီမို့ စိုက်စရာတောင်မလိုတော့၊
ငွေအားလုံးကို လွန်းငွေငွေတို့လင်မယားက ကိုင်ထားသည်မို့
သူ့အမေရက်လည် သူတို့သာ တာဝန်ယူပေလိမ့်မည်၊

ဝကြီးမှာလည်း မပတ်သက်ရင်ပြီးရောဟူ၍ အေးရာအေး
ကြောင်းပင် နေလိုက်သည်၊
သို့သော်... .

xxxx

“အမွေ”

“ဘာလဲဟ”

“အမွေ . . . ဟုတ်လို့လား အမ်းမကြီးမှာအမွေပေးစရာ
ရာ ရှိလို့လား... .”

“ဘာလဲ အဲဒီစကားက ပြောလို့ရလား ငုံးဆူလူမသိတဲ့
ဆူတာသူ ငုံးပြီးဖွက်ထားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ... .”

“အေးဟုတ်တယ်၊ တို့အဘွား အာကြီးမတုံးလဲ အဲလိုပဲ၊
ဂျပန်ခေတ်ထဲက ပိုက်ဆံတစ်သန်းလောက်ကို မွေယာထဲထည့်ချုပ်
သွားတာ သူသားသမီးတွေက ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်မှတွေ့တော့ ဘာမှသုံး
လို့မရတော့ဘူး၊ အဲလိုလဲဖြစ်နေဦးမယ်”

“အေး... ငွေတစ်သန်းလောက်တွေရင် ဘယ်လိုခွဲကြမလဲ”
“ဘယ်လိုခွဲရမလဲတဲ့၊ ငါက မောင်အရင်းကြီးကို ငါပဲယူမှာ ပေါ့တဲ့ စကမရဲ့”

မနေ့တနေ့ကမှပေါ်လာသည့် အမ်းမမောင် အမဲခြောက်က တစ်စခန်းထ၏။

“အောင်မာ နင်တအမ်းမကြီးရှိစဉ်က ဘယ်နှပြားများ ထောက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ဝမ်းနည်းသိမ်မွေ့တဲ့ အပူရုပ်မျက်နှာတောင် ခုမှတောက်ကတ် စွတ်လာပြီတော့များ”

“အောင်မလေးတော် ပြောတတ်လိုက်တာ၊ ပြောတတ် လိုက်တာ တိုယ့်အစ်မကိုလေ၊ လူချင်းမတွေပေမယ့် ဆိုင်ရာပိုင် ရာတွေနဲ့ အမြဲအပ်ထားပေးတာပါနော် မင်းကြီးတို့ မင်းလေး တို့တို့ပြောရတယ်၊ မင်းမင်းရယ်ပေါ့၊ မမကြီးကနထူနထိုင်း ပေါပေါ ငြိုးဖို့ ပူဖော်ဖို့ပသဖို့ မေ့လျော့ပေါ့ဆရင်တောင်မှပေါ့၊ ဟော့စီ တစ်လုံးစိန်ဆိုတဲ့ လုံးလုံးမျက်နှာထောက်လို့ပေါ့၊ မမကိုတော့မကိုင်ပါ နဲ့၊ ကိုင်ခြင်းကိုင် ဟော့စီက အမှိုက်မလုံးလုံးတို့သာ တိုင်ပါပေါ့၊ အဲလို အပ်ထားတာ၊ အဲဒါ မင်းမင်းစောင့်ရှောက်လို့ မမကျန်းမာရေးက ပေါင်”

“သေပြီလေ...”

“အမ်”

တစ်လုံးစိန်နင်သွား၏။

“ဝါပေမယ့် စီးပွားရေးကတော့... ”

“သူများအိမ်ကပ်ရပ်စားနေရတာ”

“အိမ်ထောင်ရေးမှာတော့...”

“သူ့သမက်ကနေတိုင်းမောင်းချနေတာ”

“ကဲကဲတော်ကြတော့ အရည်မရအဖတ်မရတွေငြင်း မနေနဲ့ကြတော့”

အမျိုးထဲမှာ နိုင်ငံခြားရောက်မောင်တစ်မောင်ကြောင့် ခေါင်းပြောင်နေသည့် အန်တီဝိတ်စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်ကုန်၏၊ ခေါင်းတွေပူးနေကြသည်။

“အမ်းမကြီးသေတော့ သူ့အမွေတွေဘယ်လိုခွဲမလဲ...”

အမျိုးများ မျက်လုံးအရောင်လက်ကုန်၏။

“ငါကတော့အမ်းမကြီး မသေခင်ကမုန့်ပိမ်းပေါင်းတစ်ခုပို့ ပေးဖူးတယ်... အင်း... အင်း... လိုချင်လို့ပြောတာတော့ မ ယုတ်ပါဘူး”

သုံးခွက မနေ့တစ်နေ့ကမှပေါ်လာသောပေါ်တော်မူအမျိုး ဒေါ်ပေတိုးစကားကြောင့် အားလုံးရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

“ဟို... အဲဒီလိုပြောကြေးဆို ငါလည်းအမ်းမကြီးမသေခင် က မုန့်ပိနဲ့စေ့တစ်ပန်းကန် ဝယ်ကျွေးဖူးတာပဲ၊ သူကတောင်ပြောသေး သူချစ်ခြင်းတတ်နေတုံး ကျွေးတာမို့လို့ သူသေရင်တောင် ငါကျေးဇူး မမေ့ဘူးတဲ့”

တောင်ဥက္ကလာက မောင်ဂုတ္တတလည်း ထမောက်ပြန်၏။

“ငယ်ကျိုးငယ်နာဖော်ကြကြေးဆို ငါလဲအမ်းမကြီးစား ချင်တယ်ဆိုလို့ ဧညင်းသီးသုံးလုံးကို သူပစ္စည်းစိုက် ငါကမီးစိုက်ပြီး နှစ်လုံးတစ်လုံးယူစံနစ်နဲ့မီးဖုတ်ပေးဖူးတာပဲ... ဟင်း”

မြောက်ဥက္ကလာက သောက်... သောက်... သောက် တတ်တဲ့ ကိုဖိုးခင်ကလည်း ဝင်နှောက်ပြန်သည်။

“ဟို... ငါဆိုကန်စွန်းရွက်တောင်ခူးပေးဖူးသေး”

“ဟို... ဝါဆိုငါလဲ ထဘီစုတ်တစ်ထည်ပေးဖူးတယ်”

“ငါကမှ ပိစပ်ရွက်အရည်ညစ်ပေးဖူး”

“ငါကမှ”

“ငါကမှ”

“ငါကမှ”

လိုသို့ဆိုလိုက်မှ အမ်းမရှိစဉ်တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသော်လည်း အားလုံးက မကင်းရာမကင်းကြောင်းတွေ ပြစ်နေသည်။ အနေမနီး သော်လည်းရွှေချီး(အဲလေ) ရွှေကြီးမျိုးကြီးဆွေမျိုးအရင်းကြီး များသာကိုးဗျ။ ဒါကြောင့်တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့တော့ ပတ်သက်နေသည်ချည်းပင်။

“လိုချင်မျက်စိရှိလို့ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးလေ... သူ့ ဆီမှာ ငွေအမောက်ဘယ်လောက် ကျန်ခဲ့လဲအရင်သိမှ ခွဲလို့ကောင်း မှာ”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲ... ဒါပေမယ့် အကြွေးတွေချည်းပဲ ရှိလို့ ပြန်ဆပ်ပေးရမယ်ဆိုရင်ကော”

အန်တီဝိတ်စကားကြောင့် အားလုံးတွန့်ကုန်ပြန်သည်။

ပြီးမှ စံကူဆိုသူက အလံထူပြီး

“အကြွေးတွေချည်းပဲရှိရင်တော့ အားလုံးမဆပ်ပေးကြေး နော်... ဒီတစ်ခုတော့ ညီမှဖြစ်မယ်”

“မှန်တယ်၊ မှန်တယ်၊ အကြွေးဆပ်ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကြေး ငါတို့နဲ့က စပ်မှအမျိုး မစပ်ရင် အနေ သာချည်း”

အမျိုးအားလုံး ဒါမျိုးကျလှည့်သည်။

“လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး... ကဲ... ရှာကြ...
...ရှာကြ”

အမျိုးမျိုးအားလုံး အမ်းမအခန်းထဲဝင်ပြီး ရွာကြသည်။ အဝတ်အစားမပြောနှင့် ခေါင်းအုံးပင် လွန်းငွေငွေတို့သိမ်းထား ပြီ...။

“အဲ... အပေါင်ဘောက်ချာတွေတော့ တွေ့တယ်ဟဲ့... လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ရွှေပြီးပြန်ရောင်းလို့ မြတ် ရင် ပြန်ရောင်းပြီးခွဲကြတာပေါ့”

အပေါင်ဘောက်ချာတစ်ထပ်ကြီးမို့ အားရစရာ။

“လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ... အပေါင်ဆိုင် တွေတို့ လူစုခွဲပြီး စုံစမ်းရအောင်”

လိုချင်မျက်စိမရှိသူများ အပေါင်ဆိုင်သို့ လူခွဲစုံစမ်းကြသည်။ အပေါင်ဆိုင်တစ်ရာကျော်က ပြန်ရသောသတင်းက...။

“အပေါင်ဆုံးပြီ”

“အတိုးတောင်လာမသတ်တာကြာပြီ... အတိုးသတ်ပြီးမှ ပြော”

“ပြန်ရွှေပါစေဆုတောင်းနေတာဗျာ၊ ဒါကြီးကိုပြန်ရောင်း လည်း ကျုပ်တို့ခွဲနေပြီ”

“လတ်နှီးစုတ်တောင်ရသလောက်နဲ့ ပေါင်တဲ့အတွားကြီးဗျာ၊ အာတန်ဖိုးရှိတာရှိမှာလဲ”

အားလုံးသဲထဲရေသွန်ဖြစ်တုန်၏။ အတွားကြီးက သူသေ သည်နှင့် ကွတ်တိအားလုံး အဆုံးစီရင်သွားချေပြီ။

အမျိုးမျိုးပင်ပန်းတာသာအဖတ်တင်ပြီး အိပ်ပေါ်တိုခေါင်း ငိုက်စိုက်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ အာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ၊ ဒါတို တစ်ယောက်က...။

“လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမ်းမကြီးရဲ့ခု

တင်အောက်မှာ သေတ္တာလေးတစ်လုံး တွေ့မိသလားလို့၊ ဘာမှန်း
တော့ မသိပါဘူး”

မရဲတရဲနှင့် အားလုံးခေါင်းထောင်လာကြပြန်သည်။ ဒါကို
နောက်တစ်ယောက်က

“လိုချင်မျက်စိရှိလို့ရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖွင့်ကြည့်လိုက်
ရင်တော့ ကောင်းမယ်”

သူစကားကို ကျန်သူများကပါ. . .

“ဟုတ်ပါတယ်လေ. . . လိုချင်မျက်စိရှိလို့ရယ်မဟုတ်ပါဘူး။
ဘာရှိလဲသိရတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ လိုချင်မျက်စိရှိလို့ရယ် မဟုတ်ပါ
ဘူး၊ အမ်းမကြီး၊ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားတာဆိုတော့ သိသင့်တာပေါ့”

“ဖွင့်ကြည့်မယ်၊ ဖွင့်ကြည့်မယ်၊ လိုချင်မျက်စိရှိလို့ရယ် မဟုတ်
ပါဘူး၊ အဖိုးတန်ဆိုတော့လည်း အင်း. . . လိုချင်မျက်စိရှိလို့ရယ်
မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲ. . . ကဲ. . . ဒါဆိုလဲ အမျိုးတွေစုံတုန်းဖွင့်ကြတာပေါ့”

အားလုံးတက်ညီလက်ညီ ထိုသုံးထပ်သားသေတ္တာလေးကို
ယူလိုက်ကြသည်။ သော့ကသံချေးများပင် တက်နေပြီ။

“သော့တံကဘယ်မှာပါလိမ့်”

အားလုံးခေါင်းတွေပူးနေကြသည်။

“အို. . . သော့တံလိုလို့လား၊ သုံးထပ်သားကိုသံမှိုနဲ့ ရိုက်
ထားတာပဲ ခွာလိုက်ပြီးရောပေါ့”

“မလေးစားရာများ ကျနေမလားလို့”

“ဘယ်တုန်းကလေးစားဖူးလို့လဲ”

“လူကိုမလေးစားရင်တောင် သူ့ရဲ့အမြတ်တနိုးပစ္စည်းလေး

ကို မလေးစားသင့်ဘူးလား”

“သေပြီ”

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုမစွန့်စားရာကျနေမယ်”

“လွယ်လွယ်ရတော့ မကောင်းလား”

အရေးထဲ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စကားများနေကြ
သေးသည်။ နောက်မှတစ်ယောက်က

“ဒါ. . . ဒါဆိုလဲ. . . ဒီအတိုင်းပဲကလပ်ဖွင့်လိုက်ပေါ့၊
ဟေ့. . . ဝက်အူလှည့်ပေးစမ်း”

တစ်ယောက်က ဝက်အူလှည့်ယူလာသည်။ တစ်ယောက်က
ကလပ်ဖွင့်သည်။

“ကျွီ”

သေတ္တာလေးက ပွင့်သွားသည်။ အားလုံးခေါင်းတွေစုဖြုံ တိုး
ကုန်၏။

“ဟာ”

“ဟယ်”

“အများကြီးပဲ”

အားလုံးစုံအားသင့်ကုန်၏။

အများကြီးမှ တကယ်အများကြီးပင်၊

အဖိုးတန်များမဟုတ်။

“ကြပ်ကြပ်စိတ်တွေ”

မှန်ပေသည်။ ကြပ်ကြပ်စိတ်မှ အရောင်စုံဆိပ်စုံ ကြပ်ကြပ်
စိတ်များပင်။

ထိုသို့ကြပ်ကြပ်စိတ်များရခြင်းမှာ ဝကြီးယောက္ခမအမ်းမ
ကြီး၏ အကျင့်ကြောင့်ပင်။

ဝကြီးယောက္ခမအမ်းမကြီးတွင် အများနဲ့မတူ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အကျင့်တစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုအကျင့်မှာ...

ဝကြီးယောက္ခမအမ်းမကြီးမှာ စားကောင်းသောက်ဖွယ်များတိုစားသောက်ရလျှင် ဘယ်တော့မှ မေ့ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိ။

အစားအသောက်များကို ဝေသာလီပြည်ကြီး ဘီလူးစီးသလို ခွေးငတ်ကြီးများ ဟိုတွင်းထဲကျသလို၊ ဇိုးဇိုးဝတ်ဝတ်ဝါးစားလိုက်သော်ငြား၊ ထိုစားကောင်းသောက်ဖွယ်များကိုထည့်သွင်းယူလာသော၊ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်များတို့မှ အမှတ်တရနှင့်တခုတ်တရ သိမ်းထားတတ်သည်။

အစားအသောက်မကောင်းသောနေ့များတွင်မူ ထိုကြွပ်ကြွပ်အိတ်များကို အမှတ်တရနှင့် တခုတ်တရ ပြန်ပြန်ထုတ်ကြည့်၍ အလွမ်းဖြေတတ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးဖိုက်၍ ဟိလာတိုက်ငိုလိုက်သေး၏။

ယခုလဲ...

“တစ် နှစ် သုံး လေး...”

“အားလုံးနှစ်ဆယ်နှစ်သုံးအိတ်ဟေ့”

အမ်းမကြီးဘစ်သတ်မှာစိတ်တိုင်းကျ မှတ်လောက်သားလောက်စောင်း စားကောင်းသည်မှာနှစ်ဆယ်နှင့်သုံးကြိမ်သာရှိခဲ့သည်။ ကျန်သည့်ဟာတွေ နေ့စဉ်စားသုံးနေတာတွေက စာရင်းထဲ၌ပင် ထည့်မသွား။

“အင်း... လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး... အမျိုးတွေကလည်း အမ်းမကြီးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးပြီဆိုတော့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပဲ တစ်ယောက်တစ်အိတ်စီခွဲယူကြတာပေါ့”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့... လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့ မဟုတ်ဘူး... ငါတော့ ကြီးတာလေးပဲ ရွေးလိုက်မယ်”

“ငါကတော့ဟိုကြက်သားထုပ်တဲ့အိတ်လေးပဲ ပေးဟေ့”

“အို... ဘာပဲထုပ်ခဲ့ထုပ်ခဲ့ အခုတော့ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ပဲ ဖြစ်နေတာပဲ... အရောင်လှတဲ့ အကြားလေးပဲ ငါ့ကိုပေးဟေ့”

“ငါ့နေ့နာမ်နဲ့က အမဲနဲ့မကိုက်ဘူးဟေ့... ဒီတော့ မိုးပြာလေးပဲပေး”

“ငါက”

“ငါက”

အားလုံးကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ခွဲယူလိုက်မှပြဿနာကပေါ်တော့သည်။

“ဟင်... လူကနှစ်ဆယ်နှစ်ယောက် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တနှစ်ဆယ်သုံးလုံး တစ်လုံးပိုနေပြီ”

“အဲဒါဆိုလဲ လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုပဲ ပေးလိုက်တော့”

“အို... ဒီလိုပေးလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ အင်္ဂါကိုပေးလိုက်ရင် ကျန်တဲ့သူတွေနာတာပေါ့၊ လိုချင်မျက်စိရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အညီအမျှပဲ ဖြစ်သင့်တာပေါ့”

“လိုချင်မျက်စိရှိလို့မဟုတ်ပါဘူး... ဒီပိုနေတဲ့တစ်အိတ်ကို မပြောနဲ့... ခုနကအိတ်တွေတစ်ယောက်တစ်လုံး ယူထုန်းကတောင် သူတစ်ယောက်ထုပ်ကြီးတဲ့ ကြက်သားအိတ်ကြီး ယူသွားတာ”

“ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်အပြာလေးပဲ ယူမယ်ဆို၊ ခုမှမုန့်စိမ်းပေါင်းအိတ်ပဲရပြီး ကံဆိုးပြီးမှလာပြောမနေနဲ့”

“ဟဲ့... ဒီမှာငါတို့ကအစကတည်းက အိတ်သေးသေးလေးပဲ ရထားတာ၊ နင်တို့ကအိတ်ကြီးကြီးယူပြီး ကိုယ်ချင်းစာပေါ့၊ အမှန်အညီအမျှခွဲမယ်ဆိုရင် အိတ်သေးသေးရထားတဲ့ငါတို့ကိုပဲ ပေးသင့်”

တယ်”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ... ကိုယ်ရတာထောပတ်အိတ်ဆိုတာလဲ ထည့်တွက်ဦး... ကျုပ်တို့လိုအိတ်ကြာကေးအိတ်ရရင် ဘယ်နှယ့်နေမလဲမသိဘူး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... အဲဒီအိတ်ကိုငါပဲရသင့်တယ်”

“ဒါဖြင့် တရားရုံးမှာရင်ဆိုင်လိုက်လေ”

“ဪ... နင့်ညီက ရှေ့နေမို့နင့်ကျယ်နေတာလား၊ ငါတို့ အမျိုးမှာလဲ ဆယ်အိမ်ခေါင်းချည်းပဲနော်”

“ဘယ်နှအိမ်ခေါင်းဖြစ်ဖြစ် အမ်းမကြီးအမွေမူနဲ့တရားရုံးမှာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရအောင်”

“အေး... အခု နင်တို့အားလုံးကို ယုံကြည်လို့အပ်နှံထားတာကို အလွဲသုံးစားမှုနဲ့ ရဲဖမ်းချုပ်ခိုင်းမယ်”

“အေး... အဲဒါဆိုလဲ ခင်ဗျားတို့လို အိမ်ကျော်နင်းဝင်ရောက်ခြိမ်းခြောက်မှုနဲ့ တရားစွဲမယ်”

“အောင်မာ... နင်ကများ သူများပိုက်ဆံချေးပြီး ပြန်မပေးတဲ့အမျိုးကများ”

“ဟဲ့... တို့အမျိုးက ချေးပြီးပြန်မပေးဘူးဟဲ့၊ အခုသေသွားတဲ့အမ်းမကြီးတောင် သူ့အကြွေးတွေဆပ်သွားလို့လား”

“အောင်မယ်လေးလေး... အကျင့်မကောင်းတဲ့ အဲဒီအဘွားကြီးအကြောင်းများ ပါးစပ်အသနခံပြီးပြောနေရသေးတယ်”

“ဟဲ့... နင်က”

အမျိုးနှစ်ဆယ့်နှစ်ယောက်လုံးက ဘယ်သူမှမလျှော့၊

အိမ်ခန်းထဲ ခြေပစ်လက်ပစ်လွှဲနေသော ဝကြီးလည်းမနေနိုင်တော့၊

“ကဲ... အာ... အာဖြစ်ကြပြန်တာလဲဗျာ၊ အမျိုးအချင်းချင်းတွေ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... ဒီကောင်မတွေ ဒီကောင်တွေပေါ့၊ လိုချင်မျက်စိမရှိဘူးဆိုလို့”

“အောင်မာ... ကောင်မသူကပဲ အရင်ဦးအောင်ပြောရသေး၊ အဲဒီလိုပြောရအောင် နင်နဲ့အမ်းမကဘယ်နှဝမ်းတွဲတော်နေလို့လဲဟဲ့”

“ဟဲ့... ငါနဲ့အမ်းမက လေးဝမ်းပဲတွဲတာ၊ သူ့အဖေတစ်ဝမ်း၊ ငါ့အဖေတစ်ဝမ်း၊ သူတစ်ဝမ်း၊ ငါတစ်ဝမ်း”

“ဟာ... ဟ... ရယ်တောင်ရယ်လိုက်ချင်သေး၊ ငါတို့က ရှေ့ဝမ်းနဲ့ နောက်ဝမ်းနှစ်ဝမ်းပဲတွဲတာ”

“ဟေ့... ဘယ်နှဝမ်းကွဲကွဲ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“လာလေ... ပါးစပ်နဲ့မပြောနဲ့ လက်ပါပါလိုက်မယ်၊ ဪ... ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုငါလာပြီ”

အခြေအနေက ပိုတင်းမာလာ၍ ဝကြီးကြားဝင်လိုက်ရသည်။

“ကဲ... ကဲ... တော်... တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ တော်ကြပါတော့၊ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

အားလုံးအနည်းငယ်တော့ ငြိမ်သွားကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ပြောနေတာ အိမ်ထဲကကျုပ်အကုန်ကြားတယ်၊ အဲဒီတော့ အဲဒီဒီနေတဲ့ အမ်းမကြီးရဲ့ကြွပ်ကြွပ်အိတ် ကျွန်တော်ပဲယူပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

အားလုံးငြိမ်ကျသွားကြသည်။ မရနိုင်တော့တာကို သိလို့ ငြိမ်သွားတာလဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါဆို သူ့အတွက်လွန်းငွေးငွေးတို့ ပြောရင် အမ်းမကြီးရဲ့၊
 အမေ နင်လဲရတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံပေးရမယ်”
 “ဝန်ခံပေးပါမယ်ဗျာ”
 “နောက်... ဒီအမေ့ကိစ္စနဲ့ ချုပ်ချုပ်ယှက်ယှက် မကြားချင်
 ဘူးနော်”
 “ဝကြီးခေါင်းကိုညိတ်ရင်း...
 “မကြားစေရပါဘူးဗျာ... စိတ်ချပါ”
 “ဒါဆိုလဲ ပြီးရော”
 ဆိုကာ ကိုယ်စီကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေး ကိုင်ကာထွက်သွား
 ကြသည်။ ဝကြီးမှာချနေကျ သက်ပြင်းလေးပင်မချနိုင်တော့။

xxxx

“ဟီး... ဟီး... ဟီး လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ဟီး”
 အိမ်ပေါ် တုန်တုန်တုန်တုန်နှင့် ငိုယိုပြီးပြေးတက်လာသော
 လွန်းငွေးငွေးကိုမြင်တော့ အိမ်ပေါ်ရှိလူအားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်၏။
 သူ့နောက်မှာမှ သူ့ယောက်ျား။
 “ဟီး ဟီး လုပ်ရက်ပါပေ၊ ရက်စက်ပါပေ”
 နှစ်ယောက်သား ငိုသာငိုနေသော်လည်း မျက်ရည်က
 မထွက်၊
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ လွန်းငွေးငွေးရေ”
 “ဟီး... ပိုက်ဆံ... ပိုက်ဆံ၊ ကုဋေတောက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံ
 တွေ ကျပျောက်သွားလို့၊ ဟီး”

“ဟမ်”

အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်၏။ ကုဋေရထားသည့်ပိုက်ဆံ နည်းမှမနည်းပဲကိုး။ နောက်ပြီး မနက်ဖြန်ဆို ရက်လည်ပြီလေ။

“ဟီး... လုပ်ရက်ပါပေ၊ ရက်စက်ပါပေ ဟီး”

ကျော်ကိုတ သူမိန်းမအားရအောင် ဝိုင်းငိုပေးသည်။

“ဟယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ လွန်းငွေးငွေးရယ်၊ ငွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မှာကျပျောက်တာလဲ”

“ဟီး... ခုနကပဲ ငွေး နေမကောင်းဖြစ်ချင်လို့ ဆေးခန်း သွားတာ၊ ဟီး ပြန်လာတော့ ပိုက်ဆံတွေမရှိတော့ဘူး၊ ဟီး”

“ဟယ်”

အားလုံးပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ အိမ်ရှေ့ထိုင်ခုံ မှာ ထိုင်နေသော ဝကြီးမှာ လွန်းငွေးငွေးတို့ လင်မယားကိုကြည့်၍ အတော်ရယ်ချင်သွားသည်။

“ဟီး... ဟီး မနက်ဖြန်ရက်လည်ဖို့တောင် တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး၊ ဟီး”

“ဟယ်... ခုကွဲပဲ”

အားလုံး ရင်ဘတ်ဖိမိကြသည်။ ရက်လည်ဖို့ငွေပင် မကျန် တော့ဘူးဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိတော့။

“အဲဒါဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲဟင်”

လွန်းငွေးငွေးနှင့် ကျော်ကို မျက်လုံးများက ဝကြီးဆီ ရောက် လာ၏။ ကျန်သည့်အမျိုးမျိုးကလည်း လွန်းငွေးငွေးတို့ကြည့်ရာ ဝကြီးကို လိုက်ကြည့်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ဝကြီးရယ်သံကြားတော့ အားလုံးလန့်ကုန်ကြ၏။ ရူးများ သွားပြီလားလို့။

“ဟား... ဟား လွန်းငွေးငွေး၊ ဒီအကွက်တွေရိုးနေပါပြီ၊ နင် တက္ကသိုလ်တက်ကတည်းက ဒီအကွက်တွေသုံးလာတာပါ”

လွန်းငွေးငွေး မမျက်တတ်သောမျက်နှာကြီး ဖျက်သွား၏။ မှန်ပေသည်။ ဒီဘုတ်ထိုင်းကြီး တက္ကသိုလ်စတက်ကတည်း က လူကောင်ကြီးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ တုန်တုန် တုန်တုန်နှင့် စပ်စပ် စပ်စပ် လျှောက်လုပ်တတ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဆရာ၊ ဆရာမများက လူမှုဇာတိဝင်စားသူထင်မှတ်ပြီး အတန်းတွင်း EC ခန့်ဖူးသည်။

ထိုတုန်းကလည်း ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဆရာ ကန်တော့ရန်အတွက် နေ့စဉ် တစ်ယောက်လျှင် တစ်ရာနှုန်း လွန်းငွေး ငွေးထံ အပ်နှံရဆောင်းခဲ့သည်။

ဆရာကန်တော့ပွဲမတိုင်မီ တစ်ရက်၌ လွန်းငွေးငွေးအား စုငွေများလူခဲ့ပါ။ လိုအပ်သမျှ ဝယ်ရအောင်ဆိုကာ ငွေပြန်ယူခိုင်း သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ထိုငွေအားလုံး ခါးပိုက်နှိုက်၍ ကုန်သွားပြီဆို၏။

ဤသည်ကို ကျောင်းသားများ မသင်္ကာ၍မေးတော့...

“ခါးပိုက်နှိုက်လို့ ကုန်သွားပြီပဲ၊ ငါဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘာလဲ ငါက အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ပြန်ရအောင် ခါးပိုက်ပြန်နှိုက်ပေးရမလား”

အားလုံး ပက်လက်လန့်ကုန်၏။ သူ့ကြောင့်ပျောက်သည်ဆို သော ငွေကို တစ်ပြားမှပင် မစိုက်၊ မျက်နှာပြောင်နှင့်သာ နေတတ် ၏။ နောက်ဆုံး ကျောင်းသူကျောင်းသားများခမျာ ရှိစုစုရ ခြစ်ခြတ် ၍ ဆရာ၊ ဆရာမများကို ခြုံခြုံရုံ့ရုံ့သာ ကန်တော့လိုက်ရ၏။

ဤသို့သာကေရှိထား၍ ဝကြီးက လွန်းငွေးငွေးအတွက်ကို

ကြိုသိနေခြင်းပင်။

“ဟား...ဟား...လွန်းငွေးငွေး၊ လွန်းငွေးငွေး နင်
ဒီအတွက်ကို တက္ကသိုလ်ထဲက သုံးခဲ့တာပါ။ ဒါမျိုးတွေရိုးနေပါပြီ”

လွန်းငွေးငွေးကလည်း မခံ။

“ဟိုး ပျောက်လို့ပျောက်သွားတယ်ပြောတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲ”

ဟူ၍ ပြန်ခံပက်သည်။ ဒါကို ကျော်ကိုတပါး...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကံဆိုးခြင်းဆိုတာ တစ်ခုထဲမလာဘူးဆိုတာ
အမှန်ပဲ၊ အခုပဲကြည့်လေ အမ်းမကြီးလည်းဆုံး၊ ကူငွေတွေလည်း
ပျောက်”

အမျိုးအားလုံး ခေါင်းညိတ်မိမလို ဖြစ်သွားကြသည်။

အဲဒီမှာ အမ်းမမောင် အမဲခြောက်က တစ်ခန်းထပြန်
သည်။

“အမလေး ကံနိမ့်နေတာ ကံနိမ့်နေတာ၊ ဒါမျိုးက
စိန်တစ်လုံးဆိုတဲ့ ဟောဒီလုံးလုံးတို့မှတတ်နိုင်တာ၊ မင်းလေး
ကိုကတိပေးလိုက်မယ်၊ ဒီအသုဘပြီးတာနဲ့ ပွဲကြီးတစ်ပွဲပေးပါမယ်လို့၊
တစ်ခါထဲ အညံ့တွေပျောက်ပြီး အကောင်းတွေရောက်လာမယ်၊
လုံးလုံးနဲ့ မင်းမင်းဆိုတာက”

ဒါကို ဝကြီးက...

“ကဲ...တော်ကြပါတော့ တော်ကြပါတော့၊ လွန်းငွေးငွေး
ဆိုစမ်းပါဦး၊ ပိုက်ဆံအိတ်က ဘယ်လိုပျောက်တာလဲ”

“ဆေးခန်းသွားတယ်၊ ဆေးခန်းကပြန်ထွက်တော့ မရှိတော့
ဘူး”

“ကဲ...ဒါဆို ဆေးခန်းမှာသွားမေးရမလား”

လွန်းငွေးငွေး မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ဆေးခန်းမှာ နင်ဆေးဖိုးမပေးခဲ့ဘူးလား”

“ပေးခဲ့တယ်”

“ဒါဆို ဆေးခန်းမှာ ဘယ်လိုပျောက်မှာလဲ”

“ဟိုး...ဆေးဖိုးပေးပြီးမှ ဆေးခန်းအတွက်မှာ ပျောက်ပါ
တယ်ဆိုမှ”

“ဆေးခန်းအတွက်မှာ ဟုတ်လား”

အခန့်သင့်ပင် ဈေးထိပ်က ဝက်သားတုတ်ထိုးသည် ဝပုကို
သွှဆိုင်းထမ်းလေးထမ်းလာတာ တွေ့ရ၏။

“ဗျို...ဝပု၊ ဒီနေ့ဆိုင်းသိမ်းတာ တယ်စောပါလား”

ဝပုက ဆိုင်းထမ်းကိုချရင်း...

“ခင်ဗျားခယ်မ ကောင်းမှုပဲဗျို့၊ ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး၊
ဆေးခန်းက ပြန်ထွက်လာပြီး ပါးစပ်ပျက်နေလို့တဲ့၊ ရှိသမျှတုတ်ထိုး
သွှယောက်ျားနဲ့အတူ အတုန်ထိုင်စားသွားတာ”

“ပိုက်ဆံရောပေးသွားရဲ့လား”

“ငါ့ထောင်တန်တွေပေးလို့ အံ့ဩယူရပါတယ်ဗျာ၊ သွားပြီ
ဗျို့”

လွန်းငွေးငွေး မျက်နှာပျက်နေ၏။ အမျိုးမျိုးက လွန်းငွေး
ငွေးကို ကြောင်ကြည့်နေကြသည်။ ပါးစပ်တွင် ဆီကွက်ပင်မပျောက်
သေး။

“ကဲ...ဘာငြင်းချင်သေးလဲ၊ ဈေးတစ်ပတ်လျှောက်မေးလို့
နင်စားခဲ့သမျှ အကုန်ပေါ်တုန်မယ်”

ဝကြီး၏ ခန့်ညားသောစကား၊ ဒါကို လွန်းငွေးငွေးက...

“ဟိုး...ပျောက်တယ်ဆို ပျောက်တယ်ပဲ၊ ပျောက်တယ်၊

မကျေနပ်ရင်ငါသေပြီးတော့ ကုဋေအစားပြန်ရွာပေးရမလားပြော၊
ခုတော့ မရှိတော့ဘူး ဒါပဲ”

ဆိုကာ သူ့အိပ်ခန်းထဲ သူဝင်သွား၏။

အမျိုးမျိုးကတော့ မိခင်အသုဘမှာပင် ပိုက်ဆံပျောက်ရဲ

သော လွန်းဌေးဌေးကို ကြည့်၍...

လောက၌ တကယ့်အဖြစ်အပျက်က စိတ်ကူးယဉ်ထက်

ဆန်းကြယ်ပါ၏။

xxxx

“ရက်ကလည်နေပြီ၊ ဈေးကမဝယ်ရသေးဘူး၊ လွန်းဌေးဌေး
ကလည်း ပိုက်ဆံပျောက်သွားပြီဆိုပြီး တစ်ပြားမှမပေးဘူး၊ ဘယ်လို
လုပ်မှာလဲ ဝကြီး”

သူတို့အမျိုးထဲမှ လူမှုရေးသိသူတစ်ယောက်က လာပြော
သည်။

“ဒါတော့ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ သူ့ဘာသာသူပျောက်သွား
တော့ သူခံပေါ့၊ ကျွန်တော်က အနေသာကြီး”

အိမ်ဖော်ဒေါ်နွယ်က သူ့အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်နှင့် သက်ပြင်း
ချသည်။

“အဲဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ဝါလည်း တိုယ့်ယောက္ခမပဲ၊ ရှိလည်း ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ”

ဝကြီးသက်ပြင်းချမိသည်။

“ကဲဗျာ... ရက်လည်မှာ ဘာကျေးမှာလဲ၊ ဘယ်လောက် ကုန်မလဲ တွက်ကြည့်ဗျာ”

“ငါးသိန်းကုန်မယ်၊ ငါးသိန်း... ငါးသိန်း”

အခန်းထဲမှ ချောင်းနား ထောင်နေသော လွန်းဌေးဌေးပြေး ထွက်လာရင်း ပြောသည်။

“ငါးသိန်း... ဟုတ်လား၊ ဘာကျေးမှာလဲ”

ဝကြီးအမေးကို လွန်းဌေးဌေးက...

“မုန့်ဟင်းခါး လူတစ်ရာစာ အချိန်နှစ်ဆယ် လုပ်ရမယ်၊ အဲဒီအတွက် ငါးသိန်းကုန်မယ်”

“လူတစ်ရာစာကို ငါးသိန်း”

ဝကြီး မျက်မှောင်ကျွံ သွား၏။ လူတစ်ရာစာ အချိန်နှစ်ဆယ် ဆိုတော့မနည်း၊ နောက်မှ အသေအချာ စဉ်းစားပြီး...

မုန့်ဟင်းခါး
လူတစ်ရာစာ
အချိန်နှစ်ဆယ်
လုပ်ရမယ်၊
အဲဒီအတွက်
ငါးသိန်းကုန်မယ်

မိုးမိုးဘဝ

“ဟင်... မုန့်ဟင်းခါးလူတစ်ရာစာကို ငါးသိန်းဟုတ်လား၊ အေးအဲဒါဆို ဆိုင်တပဲမှာကျွေး လိုက်မယ်၊ တစ်ပွဲနှစ်ရာနဲ့ လူတစ်ရာဆို နှစ်သောင်းပဲကျမယ်၊ ဘဲဥ၊ ငါးဖယ်၊ အကြော်စုံထည်ဦး လွန်ရောသုံးသောင်းပဲကျမှာကို ဘယ်နှယ်ငါးသိန်းက ကုန်ရမှာလဲ”

“ဟို... ရက်လည်မှာဝတ်ဖို့ ပါတိတ်ဝမ်းဆက်၊ တိုကြီးကလေးလေးဖို့ သဇ္ဇိကွာတာ”

“တော်... တိတ်၊ တစ်ပြားမှမပေးနိုင်ဘူး”

ဝကြီးက စိတ်တိုပြီး ထတော်သည်။ ရက်လည်မှာ ကျွေးချင်တာက နှစ်သောင်းဖိုး၊ သူတို့အတွက် သုံးချင်တာက လေးသိန်း၊ ရှစ်သောင်းဖိုး ဖြစ်နေသည်ကို။

“အဲ... အဲဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်၊ အစောကြီးစုံစောင် ချက်ကျွေးပါမယ်၊ ငါးသောင်းလောက်တော့ မတည်ပေးပါ၊ ဒါထူးခြားတဲ့ပွဲလေးမို့ပါ”

ဝကြီးမျက်လုံးပြူးသွား၏။

ရက်လည်မှာ
ကျွေးချင်တာက
နှစ်သောင်းဖိုး၊
သူတို့အတွက်
သုံးချင်တာက
လေးသိန်း၊
ရှစ်သောင်းဖိုး
ဖြစ်နေသည်ကိုး

မိုးမိုးဘဝ

၁၃၂ အကြောင်း

“ဟင်... အာ... အာထူးခြားလို့လဲ”

တိမ်ဖော်စင် နွယ်သက်ပြင်းချ၏။

“ဪ... မောင်ဝကြီးနယ် အမ်း မဖိတ်စာကိုတောင်မဖတ်ရသေး၊ ဘူးထင်တယ်”

“ဟင်... အာဖိတ်စာလဲ”

“ရော... ရော... ဖတ်ကြည့်လိုက်”
ဆိုကာလက်ထဲဖိတ်စာတစ်စောင်ကမ်းပေး၏။

xxxx

အကြောင်း ၁၃၃

အကြောင်း (၁) အမ်း...

ဗူးထဲမှလက်ထဲမိတ်စာတစ်စောင်ပြန်...

xxxx

ရန်ကုန်မြို့၊ တောင်ဒေဝ ၂၆ ရပ်ကွက်နေ၊

ခေတ္တလုပ်ငန်းပြန်သူလာ၊ ဖိပ်လိုမာကိုးဘွဲ့ရ လွန်းငွေငွေတို့
၏တစ်ဦးတည်းသောမိခင်၊ မယ်ဗလာ၊ ဗလာရှင်တို့၏ဘွားဘွား...

အကြောင်း (၁) အမ်း

၏

ဗူးထဲမှလက်ထဲမိတ်စာတစ်စောင်ပြန်...

နေရာ၊ ၊ ဂေါ်ခြုံကြီး၏နေအိမ်

အချိန်၊ ၊ နံနက်(၇)နာရီမှ၊ (၁၀)နာရီထိ၊

နေ့ရက်၊ ၊ ၁၄. ၆. ၂၀၁၀

မှတ်ချက်၊ ၊ ဂေါ်ခြုံကြီး၏ ထူးခြားသောမွေးနေ့ရက်လည်
မင်္ဂလာဆောင်သွင်းပွဲသို့လာရောက်သူတိုင်း မွေးနေ့သဖွယ် လက်ဆောင်
ပစ္စည်းများမပျက်မကွက်ယူဆောင်လာခွင့်ရှိပြီ။ သံသရာ၏ခရီးဆုံး
ဖြစ်သောကြောင့် နာရေးကုဋေကိုလဲမမေ့မလျော့ ထည့်သွင်းလှူဒါန်း
ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

စကားချပ်၊ ၊ မယုလာရင်စိတ်ဆိုးမှာနော်... အဟုတ်ပြော
တာ၊ ထူးခြားတဲ့ပွဲမို့ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးသိလား။ ဆက်ဆက်လာနော်...
မျှော်နေမယ်၊ ပျော်ရွှင်ဝမ်းနည်းခြင်းများနှင့်

ဖိတ်ကြားသူလွန်းငွေငွေ

လမ်းမသိလျှင် ၃၉တားဂိတ်ဆုံးစီး၍ ပွဲစားဝကြီးတိမ်ဟုမေးပါ။

- နောက်ဆက်တွဲ

ဆုံးမိုးသေမပေ

အကြောင်း ၁၃၄

She's Gone to Yay Way,
 We Posted by Aye Say
 Husband is in Jail.
 Her young brother is a Gay
 Now,
 I'm happy every day.

ပိုလိုက်ပြီ ခေဝေး
 တို့တတွေအေးဆေး...
 ထောင်ကျယောကျာ်း ဟိုအေး...
 သူမောင်ငယ်က ဂေး...
 ခုတော့...
 တို့တွေ... နေ့တိုင်း အဟေးဟေး...။

လွန်းငွေးငွေး(ချေးတက္ကသိုလ်)
 (ကိုးဒစ်ပလိုမာ) က မွေးသမိခင်ကျေးဇူး
 ရှင်၏ ကျေးဇူးတရားကို ဆပ်လိုသော
 ဗိတ်ဇောနှင့် ကိုယ်တိုင်ရေးသား ဖွဲ့ဆို
 ပူဇော်ပါသည်။

မှတ်ချက်။ ဗိတ်ဇောအား အရင်းအတိုင်း
 ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဗိတ်ဇောကိုဖတ်ပြီး ဝကြီးကြောင်သွားသည်။
 “ဟုတ်တယ် မောင်ဝကြီးရဲ့ ရက်လည်နေ့က အမ်းမကြီး
 မွေးနေ့နဲ့ကွက်တိလေ... အဲဒါကြောင့် ပွဲကနှစ်ပွဲလုပ်မှကိုရမှာ”
 “ဟင်... နှစ်ပွဲတောင်”
 “အေးလေ... ရက်လည်တစ်ပွဲ မွေးနေ့တစ်ပွဲ”
 “ဂတ်... ဂတ်... ဂတ်”

ယခုတလော ဝကြီးမူလဲ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ အကြောတွေ
 ဆွဲချင်နေသည်။ မွေးနေ့နှင့်ရက်လည် တစ်ရက်ထဲကျအောင် သေပစ်
 လိုက်သောယောက္ခမကြီးတို့လည်း လေးစားသွားမိသည်။ အမှန်ပို
 လိုချိန်လုပ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ကူသောကိစ္စတော့မဟုတ်။

“ငါသေရင်တောင် နင်ငါ့ကို မမေ့စေရဘူး”

ဪ... ယောကွမ ယောကွမ အသားလွတ်ကြိမ်းဝါးခဲ့
သည်ထင်ခဲ့တာ။ ယခုတော့ အမှန်အကန်ကို အသက်စောင့်သွား
ခဲ့သော ယောကွမကို မလေးစား၍မရတော့။

ရုပ်ကလပ်သာကျန်ရစ်သေးပါက ထိုင်ရှိခိုးမိမလားမသိ။

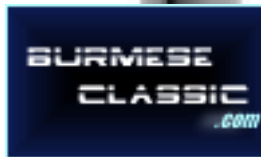
ဝကြီး ပျော့ပျော့ကြီး ထိုင်ကျသွားသည်။

“နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်လျောပေးလိုက်ပါတော့
မောင်ဝကြီးရယ်...”

ဖိမိဖော်ဖော်နွယ်ကဝင်ပြောသည်။ ဤသို့ဖြင့်...

စိတ်လျော့ရတာ ဝကြီးသာ။

xxxx

ရက်လည်ပြီး ညနေရောက်တောင် အမျိုးမျိုးမပြန်သေး၍
ဝကြီး စုံအားသင့်နေသည်။ အေးလေ... နောက်နေ့ဆိုရင်တော့
ပြန်ကြမှာပဲဟုသာ စိတ်ထဲတေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

“ငါ့ကင်မှတောင်းမယ်နော်”

အမျိုးတစ်ယောက်၏အသံ။

“ကြက်စွပ်ပြုတ်ကလေးပါ လုပ်ပေါ့၊ အပြင်းသမားတွေ
အတွက်”

တစ်ယောက်က ဝင်ဆွေးနွေးပြန်၏။

“ဘီယာက ဘယ်နှပါကင်လဲ”

“ရှစ်ပါကင်နဲ့ ကော့တေးတစ်လေးလေ”

အသံများကြားတော့ စိတ်အေးနေသောဝကြီး ခေါင်းနား ပန်းကြိုးသွားသည်။

“ကြတ်ဆီဗူးတင်က မပါရင်မကောင်းဘူးနော်၊ သူငယ်နာလည်းစင်၊ စားလည်းကောင်း”

ဝကြီး ခြေဖောက်နင်း၍ အပြင်ထွက်လိုက်သည်။

“ဝက်ဂုတ်သားလေးလည်း သုပ်ဦးမှပဲပေါ့”

အမျိုးဖျား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုင်ပင်နေကြ၏။

“ဘာ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲဟင်”

ဝကြီးအသံကြားတော့ ခေါင်းအားလုံးကွာကုန်၏။

“ဘာ... ဘာလုပ်နေကြတာလဲလို့”

ဝကြီးအမေးကို ကျော်ကိုက်...

“ဪ... ဒီလိုပါ ကိုဝကြီးရဲ့၊ အမှန်တော့ ဒီနေ့ဟာ အမ်းမကြီးရဲ့မွေးနေ့လေ၊ အဲသည်လို တိုက်ဆိုင်နေတော့ အမ်းမကြီးရဲ့ မသေခင်ဆန္ဒအရကလည်း ဒီနှစ် သူ့မွေးနေ့မှာ အမျိုးတွေကိုရုံနေအောင်ဖိတ်ပြီး အပီအပြင်ကျွေးချင်ကြောင်း ဆန္ဒရှိခဲ့တယ်၊ အဲဒါသေပြီးတိုင်အောင် သူ့ရဲ့ဆန္ဒလေးကို မဖော်ဆောင်နိုင်မှာစိုးလို့၊ အမျိုးတွေကလည်း သူမသေခင်က သူ့ကြောက်ပြီးဘယ်သူမှ မလာရဲဘူး... အခုမှ အမျိုးတွေက စုံတာဆိုတော့လေ၊ အဟဲ... အဲဒါ... အဟဲ”

လွန်းငွေးငွေးမှပင် ဝင်၍...

“အမ်းမကြီးရဲ့ တစ်ခါထဲသော စေတနာဒါနကိုမှ မပြုပေးရင် အမ်းမကြီးမေမှာ တမလွန်ကနေ မျက်ရည်လည်ရွှဲနေကြည့်ပြီး အဟဲအတိုချုံးပြောရရင် အမ်းမကြီးမွေးနေ့ဖို့ သူ့ဆန္ဒဖြည့်ရအောင် သုံးသိန်းလောက်”

“ချီးယား(စ်) အမ်းမကြီး ကမ်းမွန်... ”

“ချီးယား(စ်) အမ်းမကြီးကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

လူတိုင်း၏နှုတ်ဖျားတွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကောင်းမှုမပြုဖူးသော အမ်းမကြီးနာမည်က ဘဝရည်နေ၏။

အမှန်တော့ အမ်းမကြီးကောင်းမှုမဟုတ်။ ဝကြီးကျွေးတာ ဝကြီးကောင်းမှုသာဖြစ်ရမည်။ သို့သော် ကံဇာတာက မျက်နှာသာ မပေးလေတော့ နာမည်ကြီးခွင့်ကြီးတာတောင် နာမည်ကြီးခွင့်မရဘဲ သူဇာတာနှင့်သူ နာမည်ကြီးခွင့်ရှိသူသာလျှင် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ နာမည်ကိုကြီးရရှာသည်။

“ချီးယား... အမ်းမကြီး။ နတ်ပြည်ရောက်ပါစေ”

“ကောင်းကင်ဘုံက အမ်းမကြီး ဂုဏ်တက်စေဖို့ ချီးယား”
“အမ်းမကြီး လူသေသော်လဲလျှာမသေ၊ လူသေသော်လဲ နာမည်မသေ... အမ်းမကြီးရည်ပါစေ အသက်”

အမှန်တော့ နွားချေးပိုးတောင် မဖြစ်နိုင်မှန်း လူတိုင်း သိသည်။ သို့သော်အများကောင်းမှုနှင့် နာမည်ကြီးနေရသူကပဲ မင်္ဂလာရှိသလိုဖြစ်နေ၏။

ဝကြီး အိမ်ရှေ့ခုံတန်းကြီးတွင် ငုတ်တုတ်သွားထိုင်လိုက်သည်။ စိတ်ပြေရာပြေငြား လမင်းကြီးကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူကြည့်မိသော လမင်းကြီးမှာပင် အမ်းမမျက်နှာ ပေါ်လာသလို၊ လမင်းကြီးပင် ပါးစုံမိုးမိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဝကြီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ပြီးနောက် တိုးတိတ်စွာရေရွတ်သည်။

“တော်ပြီကွာ၊ နောင်ဘဝမှာ အိမ်ထောင်ကျမယ်ဆိုရင် တောင် မယားငယ်ကစယူမယ်၊ မယားငယ်ပေးရတဲ့ကြေးက မယားကြီးရဲ့အမေ ယောက္ခမတစ်ယောက်စာတောင်မရှိဘူး” ဟုသာ။

လ : စာ : စွာ ကြို : စာ : လျက်
အကြည်တော်